1961
1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

RACHETA „URAGAN" NU RĂSPUNDE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul III Nr. 116 ★ Sîmbătă 26 decembrie 1959 ★ 8 pagini — 1,50 lei

INOVATORII

Sonde conduse prin radio la schela Gura Ocniței

De obicei, tinerii ingineri Gheorghe Preda și Ion Avramescu pot fi găsiți din zori și pînă-n seară la birou sau pe undeva prin secțiile complexe — unde se petrece ceva important pentru producția schelei Gura Ocniței. Este și normal veți spune. Doar ei conduc două dintre cele mai importante sectoare de activitate din cadrul schelei, respectiv serviciul mecanic și energetic.

Dacă nu sînt însă la birou sau prin schelă, apoi cu siguranță că îi găsești la Cabinetul tehnic. Această informație o capeți fără prea multă greutate nu numai de la fiecare inginer și tehnician din cadrul schelei, ci și de la fiecare brigadier sau sondor. Cei doi tineri ingineri au făcut multe inovații și raționalizări, care au dus la mărirea producției de țiței, la realizarea de economii și la ușurarea muncii petroliștilor. Și acest lucru este cunoscut și simțit de majoritatea sondorilor din schelă.

Nu cu mult timp în urmă, în fiecare seară, pînă noaptea tîrziu, la Cabinetul tehnic, cei doi ingineri împreună cu tehnicianul Alexandru Saghin, meștereau la ceva ce cu greu puteai deduce ce este. Se părea că este vorba de un aparat de radio. De altfel tehnicianul Alexandru Saghin cotrobăise prin toate magaziile serviciului energetic după piese de la aparatele vechi de radio sau după diferiți conductori și beculețe. Aparat de radio nu putea fi însă. Acest lucru se lămuri curînd, cînd toată aparatura a fost introdusă într-o cutie mare, care în față avea un panou presărat cu beculețe și butoane. El a fost cuplat la un fel de supapă mare, dar sensibilă. Nu, hotărît lucru că nu putea fi vorba de un aparat de radio.

Nu cu mult timp în urmă, în întreaga schelă Gura Ocniței se auzi că inginerii Gheorghe Preda, Ion Avramescu și tehnicianul Alexandru Saghin au construit un aparat de comandă și urmărire a mersului sondelor prin radio.

— Cum adică, tovarășe inginer Preda, întreabă sondorul Manole Rădulescu din secția II-a, aș putea cu aparatul ăsta de aici, din birou, să văd dacă merge sonda 792 de care răspund?

— Nu numai că veți putea vedea dacă merge, nea Manole, dar urmărind aceste beculețe vei putea să știi și dacă produce normal sau pierde producție, vei putea printr-o simplă apăsare pe un buton să o oprești sau să-i dai drumul, vei ști în permanență cu cîte bătăi merge...

— Bine, dar toate astea le pot afla imediat, stînd la sondă, că tot răspund de ea. Ce rost mai are aparatul?

— Ce rost are aparatul? — întrebă la rîndul său, zîmbind, inginerul Ion Avramescu. Și continuă: De cîte sonde răspunzi dumneata, nea Manole?

— De trei.

— Și la ce distanță se află una de alta?

— La cîteva sute de metri.

— Cît timp îți trebuie ca să parcurgi distanța de la o sondă la alta?

— Păi, vedeți, eu nu mai sînt tînăr și drumul între sonde nu-i chiar un

I. ILIEȘ

● *(Continuare în pag. 2-a)*

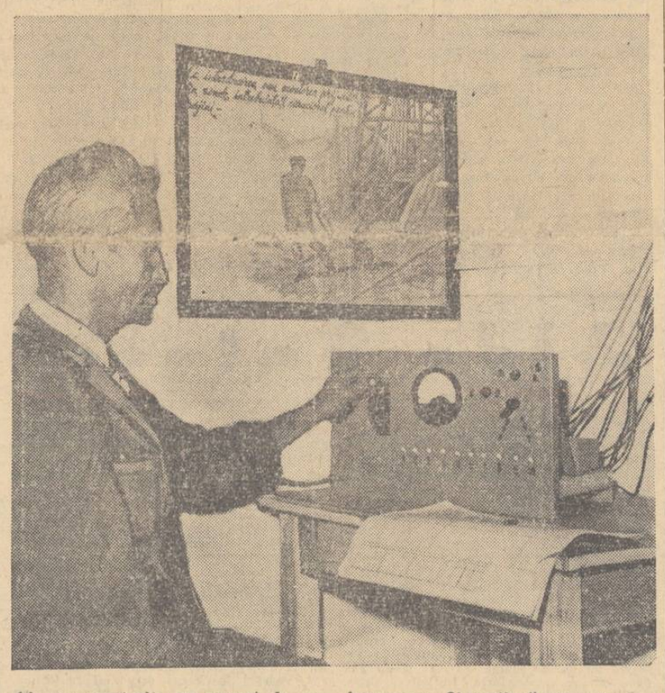

ghin au construit un aparat de comandă și urmărire a mersului sondelor prin radio.

Sus: *Grigore Manolescu,*
Jos: *Tony Bulandra, în „Hamlet"*

In curînd pe scena Teatrului Municipal

HAMLET Nr. 20

La Teatrul Municipal, *sub îndrumarea regizorului* Ion Olteanu *se repetă „HAMLET", cu o echipă în majoritate nouă, formată din cadrele actoricești tinere ale teatrului. În curînd, așadar, vom putea vedea un nou interpret al lui Hamlet, pe actorul* Puiu Hulubei. *El va fi cel de-al douăzecilea* Hamlet *al teatrului românesc, în cei o sută de ani de cînd se joacă capodopera shakespeariană în limba noastră.*

Căci acum un veac, în stagiunea 1859—1860, publicul românesc a luat cunoștință cu personajul nefericitului prinț al Danemarcei. Cel dintîi Hamlet *nu a fost totodată și „Hamletul numărul unu" al teatrului românesc. Deși actor de talent, dedicîndu-și întreaga viață propășirii tinerei arte teatrale naționale,* Mihail Pascaly *nu a triumfat în acest rol. O traducere defectuoasă, făcută după adaptări grecești și italiene, ca și o interpretare grandilocventă, excesiv de melodramatică, au fost cauzele insuccesului primei întruchipări a acestui rol în țara noastră.*

Radu MIRON

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Tînăra actriță MARGARETA POGONAT, cunoscută spectatorilor din filmul „Pasărea furtunii", joacă în momentul de față pe scena Teatrului „Mihail Eminescu" din Botoșani, unde interpretează roluri de factură cu totul deosebite, ca de pildă Rosaura din „Mincinosul" de Goldoni, sau Hlebnikova din „O chestiune personală" de Al. Stein. Acum Margareta Pogonat se află în București ca participantă la Concursul tinerilor actori.

Fotografia: A. CONSTANTINESCU

KSAVEROVKA

La o distanță de 60 de km. de orașul Kiev, capitala Ucrainei Sovietice, se găsește satul Ksaverovka — principala așezare populată a colhozului „Drujba". Nu de mult, în viața acestui colhoz a avut loc un eveniment de seamă. Colhoznicii au primit vizita lui N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Întîmpinat cu bucurie de către colhoznici Nikita Sergheevici s-a interesat de gospodăria colhozului, s-a interesat de felul în care se reconstruiește satul, a dat sfaturi prețioase asupra modului de organizare a construcției.

Locuitorii din Ksaverovka au moștenit, după ce au trecut anii cei grei ai războiului, o gospodărie distrusă pînă în temelii. A fost nevoie de multă muncă din partea colhoznicilor, pentru a ridica din scrum și cenușă satul lor.

În ultimii ani, aici au fost ridicate grajduri mari pentru vite, maternitate pentru scroafe, magazii și alte construcții. Colhozul „Drujba" este pionier în producția și folosirea materialelor locale de construcție. Aici s-a construit o fabrică de cărămizi cu o producție de 8 milioane cărămizi pe an.

— Trebuie să construim o așezare nouă, de tip socialist, de tip orășenesc — au spus colhoznicii.

Această inițiativă a fost sprijinită de organizațiile regionale și republicane. Colectivul „Institutului de stat de proiectare a construcției sătești și colhoznice" din Kiev, „Ukrgiproselstroi" a primit sarcina de onoare de a transpune în viață dorința colhoznicilor și de a crea proiectul primului sat socialist din Ucraina. Proiectarea s-a desfășurat cu participarea nemijlocită a însăși colhoznicilor. În sat a fost organizată o expoziție a proiectelor tip și experimentale de case de locuit și clădiri obștești recomandate. Examinarea proiectelor a arătat încă odată cît de mult au crescut cerințele și nevoile culturale ale oamenilor muncii de la sate.

Majoritatea colhoznicilor și-au ales case cu etaj (de tip mansardat) cu trei și patru camere și bucătărie. Familiile cu membri puțini au hotărît să construiască case alăturate cu cîte două camere și dependințe fiecare. Colhoznicii au fost în unanimitate de aceeași părere cu privire la necesitatea reducerii maxime a loturilor de lîngă casă și a suprafeței satului. În acest fel se obține o reducere a cheltuielilor pentru buna amenajare a satului, pentru construcțiile tehnice.

S-a discutat de asemenea și problema „cuptorului rus". Cum trebuie procedat, poate fi el menținut în satele de tip socialist? Multor gospodine le-a venit greu să se despartă de tradiția veche — să coacă pîine în casă. Totuși propunerea arhitecților a fost adoptată: în locul cuptorului rus, încălzit cu paie și lemne, în Ksaverovka a fost introdus gazul. Desigur că totodată a trebuit rezolvată și cealaltă problemă, construirea unei brutării.

În centrul satului Ksaverovka se va găsi o piață cu construcțiile înconjurătoare, clădiri cu destinație social-culturală. Centrul satului este dominat de casa de cultură cu o sală de spectacole cu 500 de locuri. Casa de cultură va deservi nu numai pe locuitorii din Ksaverovka dar și pe cei din satele cele mai apropiate care se gîndesc la comasarea cu colhozul „Drujba".

De ambele părți ale clubului, se găsesc cinematograful și laboratorul agricol, Casa învățătorului, Sovietul sătesc, agenția poștală și a casei de economii, magazine alimentare și de produse industriale, precum și combinatul de deservire, un hotel și o ceainărie.

În piață, se va instala un monument al întemeietorului statului sovietic, Vladimir Ilici Lenin. Fundalul tuturor clădirilor obștești îl va

● *(Continuare în pag. 3-a)*

DAVENTURĂ ÎN COSMOS

Povestire științifico-fantastică pentru tineret

de Radu Nor,
cu desene de Dumitru Ionescu

Începînd de azi în **Magazin**

ALERGIA

— Doctore, iar am guturai... *Cuvintele fuseseră rostite, pentru a nu știu cîta oară, de un om mai în vîrstă, pensionarul Emil Cernăianu. Cazul său fusese cercetat și tratat de zeci de doctori timp de trei decenii.*

Pacientul se plîngea — indiferent de anotimp, — de un guturai permanent, care-l chinuia de 30 de ani. În toți acești ani doctorii l-au tratat în fel și chip. A suferit omul operații la cornete, la sinusuri, deviație de sept etc. Guturaiul însă s-a menținut, pînă cînd pacientul a fost îndrumat la serviciul de alergologie din policlinica Colțea.

Consultat de doctorul Greceanu, acesta a constatat că guturaiul cronic de care se plîngea pensionarul este o stare alergică datorită prafului de cameră. Aplicîndu-i-se tratamentul potrivit — injecții cu praf de cameră — guturaiul, purtat timp de 30 de ani, a încetat în cîteva zile.

Cazul pensionarului Emil Cernăianu nu este izolat. Dimpotrivă, statisticile au constatat că alergia ocupă astăzi al treilea loc în morbiditatea generală, venind imediat după afecțiunile inimii și cancer. S-a stabilit, de pildă, că în Franța o boală profesională din cinci este de origină alergică, în Statele Unite bolile alergice ating grav 2½ milioane de copii. În Anglia eczemele alergice reprezintă 20 la sută din maladiile pielii.

Dar ce este de fapt alergia, această boală „la modă"?

Sînt organisme care reacționează într-un mod deosebit, altul decît ce-l normal, atunci cînd se află în prezența unor agenți chimici sau fizici. De pildă, sînt persoane care fac urticarie imediat după ce au mîncat fragi sau pește, altele fac astm sau guturai cronic într-o casă cu praf mult sau în care se află o pisică. Fragii, peștele, praful sau părul de pisică, provoacă alergia. În aceste cazuri, înlăturarea prafului sau a pisicii aduc vindecarea automată a bolnavului.

Există însă multe substanțe capabile să devină provocatoare de alergii, fie că acționează prin inhalare sau prin ingerare. Cea mai mare parte a alimentelor obișnuite pot fi pentru unele organisme provocatoare de alergii. Chiar și unele medicamente pot declanșa șocuri alergice, oricare ar fi modul de administrare întrebuințat. Sînt cetățeni care fac eczeme în atingere cu o bucată de catifea, alții care suferă de mîncărimi tot timpul cît poartă ciorapi sau cămașe nylon. La cabinetul de spe-

Alice MIHALCEA

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Din sumarul acestui număr:

Lumină în Țara Moților

●

Scrisoarea lui Ionel Penel
de H. Nicolaide

●

Ornamente pentru Pomul de iarnă

●

IMPARAȚIA FRIGULUI

●

Cu Zenaida Palli
despre un turneu în R.D. Germană

Muncitorii craioveni au îndrăgit baletul

În luna noiembrie, Filarmonica de Stat „Oltenia" a organizat un concert-lecție neobișnuit pentru spectatorii craioveni: „Pe aripile valsului, de-a lungul veacurilor". Că manifestarea a rămas „neobișnuită" ne-o dovedesc nu numai cele trei concerte-lecții, într-o singură duminică, desfășurate cu „casa închisă" și zeci de scaune suplimentare, ci mai ales faptul că — alături de exemplificările muzicale — un mănunchi de tineri balerini, muncitori și elevi, de la clasa maestrei Sultana Tismănaru, au susținut un reușit program de valsuri pe muzică de Chopin, Ceaikovski, Ivanovici, Strauss, Vescan. Muncind benevol, peste orele de program, în condiții destul de rudimentare (totuși promițătoare pentru început), electricianul Dumitru Bosovski de la „Electroputere", tehniciа-

Viorel COSMA

● *(Continuare în pag 4-a)*

Doi din tinerii balerini craioveni, interpretînd o „Nocturnă" de Chopin

Vești de pe șantierul arheologic din Constanța

Au trecut ceva mai mult de două luni de cînd ziarele au adus la cunoștința cititorilor vestea descoperirii în orașul Constanța a unui minunat mozaic datînd din primele secole ale erei noastre. Pe locul unde se află mozaicul s-a deschis un mare șantier arheologic.

Cercetările pentru stabilirea cu precizie a epocii căreia îi aparține mozaicul continuă însă și în afara șantierului propriu-zis. Astfel, tot materialul recoltat în timpul săpăturilor — fragmente ceramice, plăci și profile de marmură găsite pe pereți etc. — se prelucrează în laboratoarele muzeului. Deosebit de interesante sînt mai cu seamă planșele executate de pe mozaic. În acest scop, un grup de arhitecți și desenatori au copiat pe hîrtie de calc toate desenele mozaicului și le-au transpus apoi, în mărime naturală, pe planșe, colorîndu-le pe baza probelor luate în timpul săpăturilor. Astfel că, deși în prezent mozaicul este acoperit — pînă la terminarea complectă a lucrărilor — cu un strat protector de nisip și pămînt pentru a fi ferit de distrugere, el poate fi văzut și admirat în copie fidelă, pe planșele existente la muzeu.

Ing. Sonia MARCARIAN

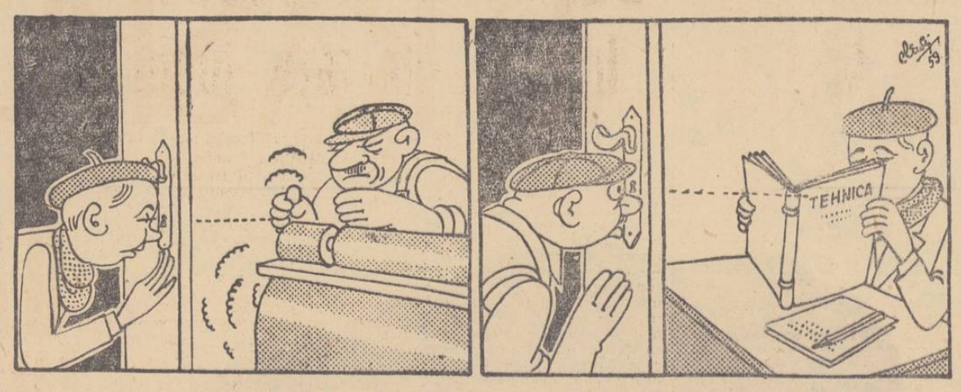

Secretul meșterului „vechi"

Secretul ucenicului „nou".

Desen de Al. CLENCIU

INOVATORII

(Urmare din pag. I-a)

teren neted. Așa că mai ales cînd e noroi sau iarna pe zăpadă, fac de la o sondă la alta 15—20 de minute.

— Deci îți trebuie cel puțin o oră ca să le vizitezi pe toate, să constați dacă o sondă produce cît trebuie sau să-i dai drumul atunci cînd a fost oprită. Or, într-o oră de la o sondă se poate pierde o cantitate destul de mare de țiței.

— Asta așa e.

— Ca să fii la curent în permanență cu situația fiecărei sonde trebuie deci să faci cel puțin opt drumuri de felul ăsta în fiecare schimb.

— Și aici aveți dreptate. Știți, noaptea mai ales, nu-i de loc simplu să faci treaba asta.

— Ei vezi, nea Manole, fără să te mai deplasezi din biroul brigăzii sau secției unde va fi montat aparatul, vei putea să știi în fiecare clipă, urmărind semnalele becurilor, tot ce te interesează despre fiecare sondă.

— Să zicem că aparatul ăsta „știe" tot despre sondele de care răspund. Dar dacă trebuie să le opresc sau să le dau drumul înseamnă că tot trebuie să mă deplasez la ele.

— Ba nu te vei deplasa de loc. Alături de supapa pe care o vezi și care va fi montată la gura fiecărei sonde și care transmite indicațiile printr-un fir electric obișnuit la stația noastră de telecomandă, se va monta și un releu pentru pornirea sau oprirea motoarelor care acționează unitatea de pompaj.

Sondorul Manole Rădulescu căzu pe gînduri. Părea că cele auzite l-au convins. Întrebă totuși :

— Dar eu răspund de trei sonde. Doar n-o să montați pentru fiecare cîte un aparat ?

— Bineînțeles că nu. Aparatul pe care-l vezi va putea urmări și comanda mersul a 10 sonde. Și acum să-ți spun un secret tovarășe Manole, prima stație de urmărire și comandă prin radio a sondelor va fi montată în brigada V-a în care lucrezi dumneata. Conducerea schelei și tovarășul inginer Ilinca șeful secției a II-a Complexe de producție, este de acord cu acest lucru așa că anunță-i pe tovarășii dumitale din brigadă să se pregătească : vom începe instructajul pentru mînuirea aparatului.

Biroul conducătorului brigăzii a V-a de producție a devenit de cîtva timp locul spre care se îndreaptă curiozitatea tuturor petroliștilor din schela Gura Ocniței. Sondorii Manole Rădulescu, Tudose Matei și Marin Bocioc sînt foarte mîndri de aceasta.

Comunistul Manole Rădulescu în special dă vizitatorilor explicații de parcă toată viața ar fi lucrat la o astfel de stație de telecomandă a sondelor.

— 10 sonde urmăresc și comand de aici din birou, — spune el cu mîndrie în glas. Vedeți, fiecare beculeț reprezintă o sondă : sonda 12, 792, 308, 209, 315, 63, 6, 17... Și — adaugă el — stația a fost construită din rezerve interne. Altfel ar fi costat, după cîte știu, circa 100.000 de lei.

★

La ora actuală cei trei inovatori — inginerii Gheorghe Preda și Ion Avramescu și tehnicianul Alexandru Saghin lucrează la o nouă stație de telecomandă a sondelor. Stația va fi montată la parcul 216 din secția Bucșani și va servi pentru urmărirea și comanda unor sonde îndepărtate.

I. ILIEȘ

POȘTA REDACȚIEI

GH. TODEA-Petroșani : Dacă am fi concurat la populara întrecere „Cine știe cîștigă", am fi pierdut, fiindcă la cele șase întrebări pe care ni le-ați pus nu putem da decît două răspunsuri.

La întrebarea : „cînd bărbatul trebuie să meargă înaintea femeii", răspunsul nostru este următorul : pînă nu de mult, ca rezultat al unor concepții retrograde, bărbatul mergea, în orice ocazie, înaintea femeii, în special la sate. Aceasta marca starea de inegalitate socială dintre sexe. Cum stau lucrurile în zilele și în societatea noastră ? Desigur cu totul altfel. Femeii i se acordă cinstea cuvenită, fiind onorată cu atenția și dragostea necesară. Totuși, sînt cazuri cînd bărbatul trebuie să o ia înainte. E vorba în special de ocaziile cînd cel care merge înainte poate întîmpina o seamă de greutăți. Bunăoară, dacă este vorba de intrat într-o curte păzită de cîini sau dacă se merge pe o potecă de munte, ce-ți poate oferi unele surprize puțin plăcute, desigur bărbatul nu poate și nu trebuie să oferе femeii întîietatea. De asemenea, dacă din față, suflă un vînt rece și sînt trolene bărbatul nu trebuie să fie atît de „politicos" încît să se situeze pe locul al doilea. Cele arătate aici sînt doar cîteva cazuri. Ele sînt destul de multe, dar întrucît nu există un regulament care să stabilească precis la ce număr se ridică aceste situații, rezolvă cel în cauză, care trebuie să aprecieze.

Al doilea răspuns : Turnul Eiffel este înalt de 300 metri și a fost construit de inginerul Gustave Eiffel, în 1889. Este folosit ca emițător pentru televiziune și pentru ascensiuni (bineînțeles cu ascensorul!)

A. OCTAVIA-București, ne scrie : „Întrucît nouă femeilor avem astăzi drepturi egale cu ale bărbaților, mi-am permis să transmit pe această cale unor tovarăși bărbați, autori de desene umoristice, următoarele observații versificate :

Dacă vă privesc
desenul
Trăsătura e hazlie
De-i adaug și ideea
El devine tragedie

Caricaturiști vizați aveți cuvîntul !

GH. COSTAN-Vatra Dornei : Care sînt materialele cele mai indicate pentru a servi la facerea unui act de fundație, care pus la temelia unei construcții să poată înfrunta veacurile ?

La întrebarea dv., stimate cititor, se poate spune că este bun orice material și rău orice material pus să înfrunte veacurile. Ne referim la hîrtia și cerneala folosită pentru întocmirea actului. Important este să vă amintim că, oricît de rezistente ar fi aceste două elemente, dacă vin în contact cu anumiți factori naturali — în special cu umezeala, atunci rezistența lor cedează. Puteți folosi hîrtia groasă, lustruită și tușul, dar trebuie să faceți rost și de un tub izolator. Mai sigură decît toate este însă piatra, în care puteți dălțui tot ceea ce voiți să spuneți privitor la solemnitatea fundării. Vremea trece, pietrele rămîn, cu inscripții cu tot. Cît despre veacuri, ele își pot pune doar patina lor de piatră, fără a-i aduce stricăciuni. Rămîne să vă decideți care dintre procedee și materiale sînt cele mai convenabile și să ne scrieți.

Pomi pitici

În apropierea Mateiașului, ce-și ridică semeț cușma spre nori, la o altitudine de 860 metri, se întinde și se dezvoltă o impresionantă dar ciudată împărăție a pomilor pitici.

Călătorul care se abate prin aceste meleaguri cu gînd de a cutreera valea Dîmboviței, mereu fermecătoare, ori golașele muncele cu ciopoarele de mioare, ori vechiul drum de poștă ce conducea harabalele brașovenilor spre tîrgurile muntene, va poposi cu mirare pe coclauri eliberate de sălbăticie și interesul îi va fi adînc de a afla, cum și cînd a războit omul vitrega naturii.

Pentru înțelegere va trebui să pornim de pe vremea cînd stăpînitorul locurilor și satelor sărace, cocoțate pe dealul Mătăului, s-a gîndit, în clipe de mare plictiseală, la o desfătare a ochilor și a burții și a adus cu cheltuială un om știutor în tainele creșterii merelor, al cărui nume se află și astăzi încrustat într-un portal de lemn. Acesta, cu trudă și migală de artist, a dat viață pomilor pitici din țară, creînd cea mai valoroasă colecție, cu zeci de specii, unele mai arătoase decît altele. Colecțiile, deși pline de bogăție, rămîn totuși la arhiva istoriei. Dacă la mesele moșierului invitații se dădeau în vînt după fructele rare, localnicii își puneau, pe mai departe, nădejdile în pomii autohtoni, crescuți după obiceiul pămîntului și priveau cu jind la „minunățiile" încercuite cu sîrmă și păzite cu strășnicie.

Ajungînd în zilele noastre oamenii au studiat tulpinile aducătoare de rod bogat, le-au înțeles pe deplin menirea pe aceste locuri sterpe și au început a le înmulți tot mai mult. În acest scop, s-a înființat stațiunea experimentală pomicolă de la Bălcești. Sediul ei se află lîngă o pădurice. În camerele cu miros de fructe proaspete, în cele 5 laboratoare pe dealuri, se desfășoară o activitate științifică multilaterală și interesantă. Împreună cu tov. ing. C. Popescu am făcut o călătorie prin întreaga stațiune. Acesta ne demonstra cum a reușit să întinerească livezile îmbătrînite, spulberînd neîncrederea pomicultorilor și dovedind eficiența unor teze noi ; cum a creiat și creiază noi soiuri de pomi și arbuști fructiferi cu înflorire tîrzie, în pas cu clima. Tov. ing. Isac Grigore vorbea cu entuziasm despre permanenta sa luptă cu gărgărița florilor de măr și alți dăunători. Tov. Vasile Popa, directorul stațiunii, ne-a întîmpinat cu probe de pămînt și probleme adecvate, el răspunzînd de combaterea eroziunii solului.

Pornind la drum, cu o călăuză nesătulă în a informa „la amănunt", am admirat — ca mulți de altfel — priceperea omului, care a plasat această minunată livadă-grădină printre ocrotitoare perdele forestiere ; noile lucrări în studiu — tineri pomi peteciți în semne știute doar de specialiști ; terasele construite de cercetătorii Centrului de combatere a eroziunii, unde, printre tulpinele proaspeților puieți ai pepinierelor se găseau legume tomnatice și, în sfîrșit, am poposit în pajiștea înconjurată de brazi și mesteceni, unde lîngă stația agro-meteorologică se află în tinisaj noul local, cuib dorit al oamenilor de știință, a cărei șindrilă de pe acoperișul țuguiat face casă bună cu modernele cazane ale centralei termice.

Odată cu încîntarea provocată de frumusețea locurilor și a muncii desfășurate am înregistrat obiectivele și succesele stațiunii. Se înțelege că obiectivul numărul unu este răspîndirea pomilor fructiferi pitici Unde ? Peste tot. Peste acele dealuri ce au stat ani și ani, golașe. Cum ? În terase, metodă dovedită superioară. Pentru ce ? La această întrebare răspunsul gazdelor sună așa : pentru că pomii pitici au o producție de patru ori mai mare decît a celor obișnuiți, de pe aceiași suprafață de teren, ceea ce va asigura oamenilor muncii fructe mai multe, mai bune și mai ieftine.

Iată acum și roadele : stațiunea dispune de o suprafață totală de 250 ha; din care 35 ha sînt plantate cu pomi în terase.(în anul viitor se vor mai terasa încă 25 ha) Numărul soiurilor de pomi fructiferi a ajuns la 70. S-au aclimatizat 12 soiuri de coacăz, ce dau bune rezultate Apoi s-au stabilit metode ce duc la sporirea producției fineților de la 2000 la 5000 kg fîn la ha ; între șiragurile de pomi și arbuști se cultivă cartofi, sfeclă furajeră, morcovi, varză etc, cu producții ce rivalizează pe acelea obținute la șes (28.000 kg. cartofi la ha, 30.000 kg. morcovi la ha, 40.000 kg. varză la ha, etc.)

Ar fi cu totul greșit să considerăm că această activitate, laborioasă și bogată a cercetătorilor rămîne apanajul stațiunii. Ea se verifică, se dezvoltă, ajunge la inima oamenilor din gospodăriile agricole de stat, din gospodăriile colective ; capătă tot mai mult un caracter de masă, acesta fiind sensul, utilitatea și deplina mulțumire a mă nunchiuluș de ingineri de la cota 860.

La gospodăriile de stat din Lăicăi și Clucereasa se amenajează în terase terenuri neproductive, plantîndu-le cu pomi pitici asociați cu legume : la gospodăriile colective „Muscelul" din Lerești, „Argeșul" din Valea Mare și „23 August" din Cîmpulung se desțelenesc mari suprafețe de fînețe slab productive și se cultivă cu cartofi, varză Într-un cuvînt, cu fiecare zi, crește împărăția pomilor pitici. Cît de apreciată este, să lăsăm s-o spună alții. Iată cîteva din însemnările prof. Sobolev din Moscova :

— „...cu mare interes am cercetat experiențele privind punerea în valoare a versanților pentru pomicultură. Stațiunea experimentală pomicolă Bălcești a reușit să fie de două ori pionieră. Succesele sînt asigurate prin aceea că s-a ajuns la colaborarea pomicultorilor cu specialiștii iar rezultatele se verifică în gospodăriile de stat și gospodăriile colective".

La fel, specialiștii Tompa Karoly și Ferenc Vér din R.P. Ungară consemnează :" ...o deosebită impresie ne-a produs faptul că pe terenuri nefavorabile culturilor agricole, ați făcut o livadă model".

Împărăția pomilor pitici, de la poalele Mateiașului, este o frîntură și un început promițător din lupta pentru dezvoltarea pomiculturii ce se desfășoară în zilele noastre în regiunea Pitești.

D. BIȚICĂ

Lumină în Țara Moților

Platoul unduiește lin, coborînd în inima munților Apuseni, desenați în zare ca o căciulă albă, uriașă. Dinspre Dealul Crișului încep să ningă ușor, apoi din ce în ce mai înteit. Ninge des, cu fulgi mari. Se întețește și vîntul, care ne biciuie necruțător fețele. A venit iarna. Iarnă în Țara Moților.

Moș Bold Nicodim își strînge mai bine șuba și ne îmbie cu voce caldă, sfătoasă. Tica, tac ! Tica, tac !, răsună monoton bățul său noduros de corn de pietriș.

— În curînd ajungem. Nu-i cine știe ce, o să vedeți...

Vîntul se transformă însă în furtună. Nu se mai vede nimic înaintea noastră. Nici munți, nici păduri, nici case. Ne ținem după moș, pășind pas în pasul lui, avîndu-l drept călăuză. Moșul știe ce face, știe unde ne duce. El e de pe aici. E din Boldești. Poate să fie și din Biharia, Vidrișoara sau Tîrsa, — tot una e. Se cheamă că tot la casă de om tragem. La o casă de moț.

Tovarășa Heler Salvina, a treia persoană din grupul nostru, îi cunoaște pe toți. A fost de atîtea ori la dînșii cu cărți de la biblioteca din Avram Iancu. Biblioteca asta, ehei-cine nu știe ! — are cercuri de citit chiar și sus pe munte, la Achimești, Cioroești, Casa Iancului. Las'că nici Boldeștii nu-s chiar așa de aproape, dar ce nu face omul cînd are dragoste de muncă. Și utemista Salvina are. Dacă n-ar fi avut, tovarășii nu i-ar fi încredințat muncă de așa mare răspundere. Să faci parte din colectivul bibliotecii din comuna Avram Iancu, nu-i lucru de glumă ! Slujba e clară ? Clară ! Trebuie să răspîndească lumina cărții în munți, în rîndurile bunicilor, părinților, fraților, copiilor ei, ca o adevărată fiică a crestelor ce este. Și, astăzi, ca și în alte dăți, pornise în același scop, avînd pachetul de cărți cu dînsa. N-a avut noroc. A prins-o furtuna ! Moș Nicodim, bănuitor în privința vremii, o întîmpinase înainte de jumătatea drumului. Asta-i !

Dinspre Biharia se luminează parcă. Vîntul șuflă totuși cu aceeași putere, țiue pe lîngă noi, se pierde în văgăunile adînci, nepătrunse. E un vînt hain, aspru, dușmănos. Nu ne oprim însă. Ne ținem de moș Nicodim, care nu știe ce-i oboseala. „...Moții sînt la fel ca stîncile aspre bătute de vînt. Nu se văicărește lumea prea mult..." spune Geo Bogza. Adevărat. Chiar dacă se văicărea tot zadarnic era. Atunci în întreg raionul Cîmpeni existau doar zece medici. Astăzi sînt 455 cadre medico-sanitare. Asta nu-i un motiv însă ca moș Nicodim să se văicărească că l-dor șalele sau picioarele. Dimpotrivă, pășește vîrtos cu cărțile.

Am ajuns acasă la moș Nicodim. Ne încălzim puțin, apoi Salvina despachetează, împarte, notează.

Moș Nicolae Ceama primește „Pe Donul liniștit" și „Sfaturi pentru creșterea animalelor", utemistul Gligor Nicolae „Defăimarea lui Paganini" de Vinogradov și „Oaie și ai săi" de Eugen Barbu. Fiecare după gusturi și dorințe. Eu cercetez un ziar. Ziarul local dăruit de un tovarăș de la Cîmpeni.

Aflu că în anul 1938 în toată Țara Moților existau doar două școli de șapte ani, deservite de către patru învățători. Nu exista nici un internat...

În prezent, în fiecare comună funcționează cîte o școală de 7 ani și 4-10 școli de patru ani totalizînd 462 cadre didactice și un număr de 18 internate... (Printre altele, fie-mi permis să spun, școlile cu internat au o importanță vitală în această regiune a țării, avînd în vedere distanțele mari ce despart uneori așezările, astfel că ele puteau fi și mai multe).

...că în toată Țara Moților existau în 1938 doar două cămine culturale și patru biblioteci... În prezent numai în raionul Cîmpeni există 33 cămine culturale, 79 biblioteci, 9 cinematografe, 48 de case de citit.

Printre casele de citit se numără desigur și asta de la moș Nicodim Bold.

...La întoarcere avem parte de o vreme mai bună. Nu mai stăruie viscolul, nu mai troznesc fagii. Coamele munților sînt luminate de razele tăioase ale soarelui de iarnă. O neclintire tăcută, masivă, copleșitoare, domnește pe toată întinderea. Iar pe fondul alb, în fața porții sculptate, în fața clădirii un acoperiș ascuțit, îmbrăcat în șubă și cu țițari la fel de albi ca și neaua se proiectează chipul baciului Bold Nicodim care a ieșit să ne petrecă — chipul baciului Bold Nicodim, omul nou al Munților Apuseni, om care a venit pe viscol după cărțile aflate pe drum.

I. SAFIR

Întîmplările lui Moș Andrei — „Inimă de Aur"

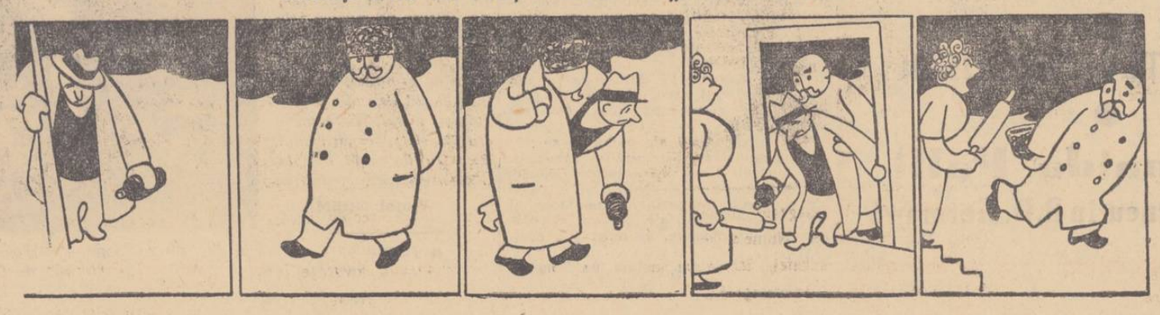

Desene de V. VASILIU

Cel mai vechi text de teatru în limba romînă

Cel mai vechi text dramatic în limba romînă pe care-l cunoaștem, folosit probabil în cadrul spectacolelor de colegiu, este o piesă unică în literatura noastră veche — text anonim, scris în mai multe limbi, în romînește, în latinește, în nemțește, în ungurește — inspirat de evenimentul tragic al uciderii, în 1777, a domnitorului moldovean Grigore Ghica.

Iată „povestea" primului nostru text dramatic : în 1878, profesorul N. Densușianu, însărcinat de fosta Academie Română să întreprindă cercetări în bibliotecile și arhivele din Transilvania, pentru a afla documente, în special în legătură cu istoria romînilor de dincolo de Carpați, a cercetat douăsprezece biblioteci și șaisprezece arhive ; printre multele aflate, un singur manuscris păstrează istoria teatrului nostru : în biblioteca episcopiei romînești din Oradea, Densușianu a găsit un caiet de 12 pagini purtînd titlul Occisio Gregorii Vodae in Moldaviae tragice expressa".

După descoperirea curiosului manuscris — o copie a lui se află și la biblioteca Universității din Budapesta — el a fost obiectul unor studii. Iosif Vulcan, animatorul teatrului romînesc în Transilvania, l-a adus la București. Manuscrisul se află astăzi la Biblioteca Universității din Cluj.

Este vorba de o parodie, de o farsă sau de un spectacol de carnaval, gen întîlnit destul de des în literatura timpului, de unde trebuie să se fi inspirat autorul sau autorii anonimi. Începînd în limba romînă, textul este impestrițat, așa cum am spus, cu pasaje din latină, cu versuri în trei limbi. Unitatea firavă a acțiunii dramatice se pierde, din pricina intervențiilor, a unor „intermezzo"-uri care se succed aproape după fiecare scenă — intervenții grotești în care intră acrobații și scamatorii, menite să înlocuiască acțiunea atît de redusă.

Piesa începe printr-un prolog, prin care se vestește, ca în comedille Renașterii, subiectul acțiunii și se cere îngăduință pentru lipsurile, provenite din graba cu care a fost scrisă. După aceea apar cinci haiduci care cîntă și dansează ; la un semnal cu fluierul, ei se grăbesc să lase din scenă, pentru a face loc dramei propriu-zise. Aceasta începe cu sfatul pe care îl cere Grigore Ghica sfetnicilor săi, în legătură cu noua sa politică. Toți sînt de părere să se trimită cerere de ajutor rușilor și austriacilor, împotriva împăratului turcesti. Urmează o scenă grotescă, în cuprinsul căreia domnitorul își alege un fel de secretar, după care un nou intermediu de un comic grosolan, în legătură cu pețirea unei fete la țară, un fel de oratie de nuntă. Acțiunea se mută apoi la Constantinopol, unde vin niște sfetnici trădători, care, prin intrigi, obțin din partea sultanului condamnarea capitală pentru domnitor ; execuția se face în scena următoare ; ultimul intermediu se desfășoară într-o biserică țigănească. Ca încheiere, urmează, în germană, un bocet al soției domnitorului, apoi în ungurește o plîngere a unei văduve, un cîntec latinesc al unui păstor care ar vrea să spună că se simte mai fericit la olle lui decît dacă ar urca scara măririlor — aceasta ar fi morala piesei — apoi o peroratie în țigănește cam cu același cuprins, însfîrșit apare un beției care, fără nici o legătură cu cele petrecute, citește un fel de testament, plin de glume nesărate. S-ar putea ca acest text să fi constituit unul din primele spectacole de teatru romînesc, în Transilvania anului 1760, întrebuințarea felurilor limbi fiind poate menită să constituie un punct de atracție pentru naționalitățile conlocuitoare.

Ioan MASSOFF

Interpreți celebri

Mark Reizen

Mark Osipovici Reizen artist al poporului din U.R.S.S., este unul din cei mai cunoscuți și apreciați cîntăreți contemporani.

El este cunoscut și publicului nostru, care a avut prilejul să-l vadă și să-l asculte, — neuitată fiind interpretarea pe care a dat-o lui Wotan în Walkiria, cu ocazia unui concert pe care ni l-a oferit la Ateneu.

Mark Reizen s-a născut în anul 1895. În anii 1917-1919 a urmat cursurile conservatorului din Harkov în clasa de canto a profesorului Bugamelli. Debutul și l-a făcut la teatrul de operă din Harkov.

În anii 1925—1930 a fost solist al Teatrului de Stat Academic de Operă și Balet din Leningrad, trecînd apoi la Teatrul Mare din Moscova.

Mark Reizen posedă o frumoasă voce de bas cu un timbru cald, clar și puternic. O perfectă omogenitate în toate registrele. Notele înalte sună rotund, plin, și cu aceiași intensitate ca și cele din registrul mediu.

O întindere vocală și o respirație excepționale, datorită cărela își permite să realizeze subtile nuanțe rar întîlnite.

Posesor deopotrivă al unei tehnici vocale superioare, el atacă pasaglile rapide și înfloriturile cu multă ușurință și supletе.

Calitatea minunată a vocii este dublată de un deosebit talent scenic, Mark Reizen fiind în același timp și un mare actor, — creator a nenumărate figuri scenice care se remarcă printr-o mare forță dramatică, și o cunoaștere profund psihologică a personagiilor: Boris, Dositei (Boris Godunov și Hovanscina de Mussorgski), morarul din Rusalka de Dargomijsky, Susanin din Ivan Susanin de Glinka, Mefistofel din Faust de Gounod etc.

Totdeodată Mark Reizen este cunoscut și ca solist al sălilor de concerte.

Aldo Satocchi

Vom încerca să realizăm în cadrul acestei rubrici, pe lîngă alte obiective, redarea cîtorva aspecte concludente ale reînvierii unor curente realiste în arta din țările occidentale — rodul creației inspirate a unor artiști legați de popor, atașați luptei proletariatului pentru eliberarea sa socială, păstrători ai tradițiilor umaniste ale artei universale.

Gravorii mexicani, americanul **Rocwel Kent**, englezul **Paul Hagarth**, francezii **Boris Taslitzky** și **Mireille Miailhe**, **Renato Gutuso**, argentinianul **Antonio Bernni** Venturelli, elvețianul **Aldo Patocchi** și alții lansează, în imaginile lor, o patetică chemare la lupta pentru pace, înfierează asuprirea colonială, demască racilele orînduirii sociale capitaliste, generatoare de mizerie.

În frontul graficei realist-critice, progresiste, din țările occidentale, elvețianul Aldo Patocchi ocupă un loc de seamă. El este și un animator pasionat al acestei arte. Inițiativei sale, străduințelor lui organizatorice sînt datorește expozițiile periodice de la Lugano, care aduc o mare contribuție la închegarea mișcării artiștilor graficieni progresiști din occident.

Biografia lui Patocchi este simplă; pe parcursul ei nu se pot înscrie nici școli și institute, căci Aldo Patocchi este un autodidact, dar multe încercări și fapte care mărturisesc talentul său înăscut și dragostea pentru viață și oameni. S-a născut la Basel în 1907. Adolescent, a rămas orfan de tată. La șaptesprezece ani a început să lucreze ca grafician. Tînutul Ticinului, unde s-a stabilit de copil, străjuit de măreția Alpilor, pădurile întunecoase de la poalele lor, via activitate umană, din cantoanele acestui ținut, i-au imprimat pentru totdeauna cultul naturii, dragostea de om, în aceasta se găsește explicația adversității sale față de abstracționism și originea realismului viziunii sale, robustă și cuprinzătoare.

De la începutul creației lui Aldo Patocchi s-au manifestat, într-o originală unitate, elementele specifice viziunii sale: adevărul vieții exprimat direct sau metaforic, în acea plină de farmec interpretare fantastică, alegorică a realității.

Ciclul din 1927—1939 se impune mai ales prin seria de gravuri cu o puternică notă de critică socială. **Flăminzi, Emigranți, Șomeri, Sinistrați**, sînt imagini de o elocvență dramatică concentrată; în cîteva sumare trăsături, dar mai ales din jocul petelor de alb și negru în planuri mari, abil regisate. Patocchi e sugestiv pentru un caracter, o atitudine, o situație. Astfel reușește el să contureze chipurile devastate, obosite în planșeele intitulate **Flăminzi** sau **Sinistrați**, hotărîte, gata de luptă în **Șomeri**. Sensul acestor imagini este critic agitatoric iar originea lor este desigur în situația de ascuțită mizerie suportată de clasa muncitoare din țările capitaliste Tema aceasta este vie, îi preocupă pe artist și în perioadele următoare de creație așa cum este acea pilduitoare imagine **Evacuații** — din ciclul 1939—1940, patetică și zguduitoare, ca și alte planșe mai noi, ceea ce dovedește înscrierea artistului în plină actualitate socială. Paralel se accentuează prezența celorlalte elemente ale viziunii sale. Imaginile din 1939—1940 se dezvoltă pe linia unei predilecții pentru studiul naturii, cu intenția de a-i releva frumusețea în aspectele ei cele mai modeste (el a executat o serie de flori de o uimitoare prospețime, exemplare în felul cum se poate obține sugestia culorii și a atmosferei prin jocurile de alb și negru), dar mai ales pe linia unei poetice interpretări a realității cu iz romantic dar de un fantastic ce-și are evident izvoarele în folclorul poporului său (**Fantezie lunară, Ingerii din Grunewald la Murzana, Tablou cimpenesc, Pictorul, ingerul și modelul, Moartea și frumoasa**). Patocchi se amuză uneori în a reconstitui și recrea plastic povestiri de circulație populară, narațiuni simple și naive, pline de fantasi și viață. (**Complicea, Serenada, Scrisoarea, Percepторul, Frumoasa la fereastră**, sînt cîteva titluri de asemenea gravuri)

Maxim COSMA

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

Simfonia Fantastică

De curînd a fost pusă în vînzare la magazinele de muzică „Simfonia Fantastică" de Hector Berlioz, înregistrată pe un disc microrile „Electrecord", în interpretarea orchestrei Filarmonia din Londra, sub conducerea cunoscutului dirijor Herbart von Karajan.

Această capodoperă a genialului compozitor francez, executată dela un capăt la altul al lumii în sălile de concert, adevărată piatră de încercare pentru orchestră și dirijor, se bucură pretutindeni de o unanimă apreciere, fiind una din partiturile preferate ale marelui public.

Simfonia Fantastică nu este altceva decît transpunerea în muzică a unui episod de dragoste din însăși viața compozitorului. Este vorba de iubirea pe care tînărul compozitor francez o nutrea, student fiind încă, pentru actrița engleză Harriett Smithson, societară a unei trupe de teatru engleze venită în turneu în Franța. actrită care avea să-i fie mai tîrziu soție.

Interesant de știut este faptul că acest program care ne povestește amănuntit acțiunea Simfoniei Fantastice, a fost alcătuit după ce părțile ei componente fuseseră de mult compuse, programul servind autorului la legarea unor fragmente muzicale create la epoci diferite și care nu aveau nici un fel de legătură unele cu altele.

Simfonia Fantastică are un program explicativ pentru toate cele cinci părți care o alcătuiesc și care poartă fiecare un titlu.

Simfonia Fantastică ne apare deci ca un mozaic de idei muzicale, ținînd de diferite lucrări mai vechi ale lui Berlioz, idei legate în mod foarte abil de un program alcătuit după, și legate de asemenea de acea „idee fixă", acel „reflex melodic" întruchipînd iubita, care apare în toate cele cinci părți ale simfoniei.

Introducerea Simfoniei Fantastice reproduce întocmai o romanță compusă la vîrsta de 13 ani și închinată de Hector Berlioz. deja îndrăgostit, unei tinere fete. Estelle Duboeuf, mai mare cu 7 ani decît el.

„Ideia fixă". „reflexul muzical" al Ofeliei (Harriett Smithson), care apare mereu dealungul lucrării, este luat dintr-o cantată școlară „Hermitie", compusă de Berlioz, student al Conservatorului și prezentată de el în calitate de candidat la Premiul Romei, cu ani în urmă.

În partea treia a Simfoniei, intitulată Scenă la cîmpie, sînt utilizate diverse fragmente dintr-o operă de tinerețe „Les Francs Juges", care n-a fost niciodată prezentată și al cărei manuscris a fost distrus chiar de autor.

Partea a patra, „Marșul la Supliciu", nu numai că reproduce întocmai un marș din aceeași operă „Les Francs Juges" intitulat „Marșul gărzilor" dar compozitorul nici măcar nu s-a ostenit să copieze fragmentul care-l interesa, ci pur și simplu a luat foile și le-a intercalat în partitura „Simfoniei Fantastice". Pe prima pagină a manuscrisului Berlioz lipește o hîrtie și scrie de data aceasta „Marșul la supliciu". Dificultatea consta în felul cum va putea fi legată o compoziție cu totul străină de spiritul și cuprinsul Simfoniei Fantastice. Nimic n-a fost mai ușor. Programul va explica totul, iar în ceea ce privește unitatea muzicală a Simfoniei, Berlioz va avea grijă să placeze la locul potrivit „ideea fixă".

Și într-adevăr încă o bucățică de hîrtie salvatoare lipită la coada marșului, pe care Berlioz va așterne patru măsuri ale „ideii fixe", o reluare a temei care va unifica astfel fragmentele împrumutate altor compoziții.

Ultima parte a Simfoniei, „Visul unei nopți de Sabbat", fusese compusă pentru a servi ca muzică unui balet pe textul lui Faust de Goethe.

Aceasta este povestea Simfoniei Fantastice, pe care nu mai rămîne decît s-o ascultăm în admirabila interpretare pe care ne-a pus-o la îndemînă „Electrecord"-ul.

I. GHEORGHIU

CIDUL

Culmea epicei populare spaniole din perioada feudală o formează povestirile despre Cidul Campeador. Departe de a fi un erou legendar, Cidul a fost un personaj istoric, care a trăit în secolul XI în Castilia. Adevăratul lui nume era Rodriguez (prescurtat Ruy) Diaz de Bivar, Cid fiind porecla pe care aveau să i-o dea maurii.

Extrem de popular în rîndul ostașilor săi, generos, foarte simplu în comportări, Cidul a fost cîntat încă din timpul vieții lui, pentru ca apoi povestirile și romanțele despre figura Cidului să fie preluate de jongleri, poeții vagabonzi ai vremii. Astfel se ajunge la cea dintîi poemă despre Cid, scrisă în 1140, al cărui unic exemplar, foarte deteriorat, conținînd peste 3500 de versuri, s-a păstrat pînă astăzi.

Dramaturgul spaniol din veacul al XVII-lea, Guilhem de Castro a compus tragedia în versuri „Mocedades del Cid" (Tinerețea Cidului), care la rîndul ei a fost sursa de inspirație a tragediei c'a-sicului francez Corneille, piesă aflată în repertoriul actual al Teatrului Național din București

În fine, compozitorul Massenet a creat o pera „Cidul", care s-a menținut mu'tă vreme în repertoriul de oceră. anumite arii cîntîndu-se și astăzi, în cadrul recitalurilor

R. M.

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

M. A. BALAKIREV

La 2 ianuarie 1837 s-a născut, la Nijni-Novgorod, Mili Alekseievici Balakirev, remarcabilul compozitor, pianist și dirijor, conducătorul spiritual al „Noii școli muzicale ruse". Educația muzicală a deosebit de înzestratului copil s-a aflat, în orașul său natal, în mîinile muzicologului Ulibișev, în casa căruia Balakirev și-a făcut ucenicia.

Datorită excepționalului său talent, unei memorii muzicale de-a dreptul fenomenale și unei asidue inițieri în operele marilor înaintași și a studierii tezaurului artei populare ruse, Balakirev își desăvîrșește de timpuriu măiestria artistică.

În anul 1855, după studii matematice la universitatea din Kazan, tînărul muzician pleacă la Petersburg, unde îl cunoaște pe M. I. Glinka, care avea să-i prețuiască mult talentul. Un an mai tîrziu, în același oraș, a apărut pentru prima oară în fața publicului, în dubla calitate de pianist și compozitor.

În maturizarea concepțiilor sale artistice a jucat un însemnat rol prietenia sa cu marele critic de artă V. V. Stasov, care l-a familiarizat cu operele marilor scriitori democrați Belinski, Cernișevski și Dobroliubov. În cercul artistic condus de Balakirev, s-a format pleiada de renumiți compozitori, Musorgski, Rimski-Korsakov, Borodin, Cezar Cui, cunoscut în istoria muzicii sub denumirea „grupul celor 5".

După o neobosită activitate componistică, dirijorală și pedagogică, Balakirev moare la Petersburg în anul 1910, nu fără să-și fi văzut roadele străduințelor sale de-o viață : o școală muzicală rusă în plină înflorire.

Din operele sale amintim: poemul simfonic „Tamara", două simfonii, Fantezia pentru pian „Islamey", 4 uverturi, cicluri de romanțe și diverse piese pentru pian. De asemenea, culegerea sa de folclor „Cîntece populare ruse", nepieritor monument al tradiției muzicale naționale ruse.

28 decembrie — 3 ianuarie

28
1945 : Moare scriitorul american Theodore Dreiser (n. 1871)
1874 : S-a născut savantul romîn Francisc Rainer (m. 1944)
1571 : S-a născut marele astronom J. Kepler
29
1825 : Moare pictorul francez J. L. David
30
1947 : Înlăturarea monarhiei și proclamarea Republicii Populare Romîne
1922 : Crearea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste
1944 : Moare Romain Rolland (n. 1866)
31
1889 : Moare Ion Creangă (n. 1837)
1894 : Moare poetul proletar Ion Păun-Pincio (n. 1868)
1 ianuarie
1823 : S-a născut marele poet maghiar Petőfi (m. 1849)
1432 : A murit Alexandru cel Bun
2
1959 : În U.R.S.S. a fost lansată prima rachetă cosmică
1837 : Se naște compozitorul rus Balakirev
3
1501 : Moare Aliser Navoi (n. 1441)
1876 : S-a născut Wilhelm Pieck
1924 : Moare poetul cehoslovac J. Wolker (n. 1900).

MERIDIANE

Circulare secrete

La Bonn, în cercuri apropiate ministrului de interne, Schroeder, se discută pe față, de cîteva zile, despre una din ultimele acțiuni ale ministrului.

S-a aflat că acesta a elaborat o circulară secretă cu privire la completarea personalului poliției vestgermane. Se pune întrebarea de ce această circulară, care a fost adresată șefilor poliților locale, trebuia să fie neapărat secretă. Pentru cei ce au citit proza ministrului de la Bonn, faptul a apărut însă cît se poate de limpede. Conținutul ei nu putea fi nicidecum de uz public. Și iată de ce. În cuprinsul circularei se precizează că este nevoie de recrutarea a unor oameni care să fie devotați unor așa-zise „idealuri tradiționale ale Germaniei" (adică unor idealuri naziste).

Istoria de după cel de-al doilea război mondial — se mai spune în circulară — a demonstrat că tineretul vest-german este, din păcate, departe de a răspunde acestor exigențe. Spiritul critic al acestui tineret, față de evenimentele din Germania, care au avut loc în ultimele trei decenii, este foarte ascuțit și nu este crușat de critici nici măcar regimul lui Adenauer. Și, trăgînd concluziile acestei situații, ministrul Schroeder atrage atenția asupra rolului pe care îl pot juca în vederea atingerii obiectivelor Bonn-ului, vechi membri ai SS-ului, ai S.A. precum și cei ai S.D. Pudic, ministrul nu vrea să pomenească nici unul nume al Gestapoului și se mulțumește să se folosească de inițialele „S.D." El recomandă ca toți aceștia să nu fie împiedicați să colaboreze în rîndurile poliției, ceea ce, după cum prea bine se observă, echivalează cu o cerere expresă ca foștii membri ai „S.S.", ai „S.A." și ai „S.D." să fie de grabă angajați.

Instrucțiunile secrete ale lui Schroeder sînt semnificative. Ele aruncă o lumină nouă asupra politicii oficiale a Bonn-ului, de folosire pe scară largă a foștilor naziști în cele mai importante posturi de conducere. Folosirea tot mai intensă a foștilor hitleriști este legată direct de intensificarea măsurilor de represiune împotriva comuniștilor și a celorlalte elemente progresiste din Germania occidentală.

Știrile cu privire la reactivarea foștilor hitleriști nu ne vin însă numai din Germania occidentală. Atunci cînd cercurile reacționare capitaliste încearcă să sugrume mișcarea popoarelor pentru independență și o viață mai bună, se face apel la serviciile unor fasciști notorii.

În Uruguay, șeful poliției dictatorului Stroessner este bine cunoscutul agent hitlerist Ante Pavelici, fost șef al guvernului de marionete instalat de Germania în Iugoslavia în timpul războiului.

În Irak, unul din conducătorii elementelor reacționare antiguvernamentale este un fascist notoriu, fost prieten al lui Hitler.

Apoi, elementele reacționare care încearcă să răstoarne guvernul din Cuba se bazează pe ajutorul unui fost cetățean german, Siegfried Waller, bine cunoscut de asemenea, pentru opiniile lui naziste.

În ultima vreme a devenit cunoscut, că în fruntea unei organizații care luptă împotriva lui Castro, se găsește acest nazist care acționează în favoarea fostului dictator Fulgencio Batista. După cum relatează ziarul francez „Combat", Siegfried Waller a organizat o armată de mercenari pe care a instalat-o în Republica Dominicană, la 32 de km de Ciudat Trujillo (orașul care poartă numele dictatorului din respectiva republică). Armata sa se compune în cea mai mare parte din foști membri ai Wehrmachtului.

După cum s-a aflat, acesta preferă în mod deosebit pe oamenii formați în timpul regimului hitlerist „din cauza valorii lor de ordin militar și a disciplinei lor". Într-o telegramă confidențială trimisă agenților săi din Londra, Waller a telegrafiat: „Am nevoie de 500 foști combatanți germani, pe cît posibil decorați..." Waller nu trimite numai telegrama la Londra. El însuși a venit la Londra, avînd buzunarele bine garnisite cu suma de 40 milioane dolari și a fost văzut plimbîndu-se cu o mașină „Rollsroyce". Ziarele occidentale anunță că Waller oferă „recruților" săi salarii între 60 și 200 de dolari pe lună, potrivit gradului pe care l-au avut în Wehrmacht. După ce semnează un contract în toată regula, foștii naziști sînt transportați pe calea aerului la San Domingo în „calitate" de muncitori (!) ai unor mari firme dominicane!

Cei ce apelează astăzi la serviciile naziștilor o fac pentru că își dau seama că le fuge pămîntul de sub picioare. Ei uită însă că popoarele au știut, în timpul celui de-al doilea război mondial să frîngă șira spinării fascismului. Hitlerștii care încearcă să ridice azi capul nu trebuie de aceea să spere la o soartă mai bună.

Eugen PHOEBUS

LEUL BRITANIC ȘI DRESORUL

Numărul fiind prea periculos, dresorul preferă să stea la mii de kilometri depărtare

DICTATORUL STROESSNER

Desen după natură realizat în ultimele zile. (Autorul roagă pe cititori, să fie indulgenți cu desenul, deoarece modelul a mișcat tot timpul).

Desene de A. POCH

Exclusiv pentru indigeni

Serviciul sanitar al orașului britanic Bristol a fost recent foarte alarmat. Controlînd un stoc de conserve care au sosit în localitate, le-a găsit „improprii pentru a fi consumate de oameni" și le-a oprit.

Firește că după asemenea constatări s-a deschis o anchetă întru lămurirea cazului. Cercetările au dus la concluzia că aceste conserve nu erau destinate consumației orașului Bristol și se aflau acolo numai în tranzit. Ele erau destinate pieții sud-africane

Rezultatul anchetei a avut darul să-i liniștească de îndată pe domnii de la serviciul sanitar al orașului de la Bristol.

— Dacă e vorba de negri din Africa — și-au zis ei — e cu totul altă poveste...

Dușmanii independenței Irakului în fața judecății

O telegramă sosită din Bagdad anunță că organele judiciare au terminat ancheta în legătură cu atentatul comis la 7 octombrie a.c. împotriva primului ministru al Republicii Irak, Abdel Kerim Kassem și că în curînd va începe procesul intentat împotriva atentatorilor.

În după amiaza aceea de 7 octombrie, generalul Kassem avusese, la biroul său din clădirea Ministerului Apărării Naționale, o convorbire mai îndelungată cu generalul major Ahmed Saleh Abdim, guvernatorul militar al țării. Guvernatorul l-a informat pe prim ministru că a aflat de existența unui complot antistatal în care un rol hotărîtor trebuia să-l îndeplinească asasinarea lui Kassem. Tocmai pentru a împiedica săvîrșirea acestei crime, guvernatorul i-a propus să fie apărat de o escortă specială. Kassem a respins însă acest lucru.

Punînd capăt convorbirii, primul ministru a coborît. Jos îl aștepta Chevrolet-ul său de culoare bej, cu caroseria specifică mașinilor Statului Major al armatei irakiene. A urcat. Împreună cu el a luat loc în mașină aghiotantul personal al președintelui, majorul Kassem Amin el Djenabi.

Trecuse de orele șase seara cînd automobilul în care se afla primul ministru înainta pe artera principală a Bagdadului, strada Rașid. Mulțimea adunată pe trotuar salută cu entuziasm pe primul ministru. Mașina ajunsese la încrucișarea străzii Rașid cu strada Ras al Karia, nu departe de ceasornicăria Fahri Djavad. Deodată se aude zgomotul puternic al unei explozii. În aceeași clipă se sting luminile de pe stradă. Și, fără ca cineva să-și dea bine seama de ceea ce se întîmplă, mașina primului ministru este înconjurată și atacată de cinci bărbați, înarmați cu arme automate. Șoferul cade mort și automobilul se oprește. Maiorul Djenabi încearcă să tragă cu pistolul în atentatori, dar fiind grav rănit se prăbușește și el fără cunoștință.

Primul ministru Kassem este rănit în umărul stîng și antebrațul drept. Totuși, găsește puteri să scoată pistolul și să tragă în atacanți. Unul din ei cade mort în fața mașinii. În aceeași clipă sosește un sergent de circulație pe nume Abdul Rahman Mahmud, care, la rîndul său, deschide focul împotriva agresorilor. Cei patru criminali rămași în viață se retrag și continuă să tragă asupra mașinii. Unul aruncă o grenadă care explodează la cîțiva metri în fața mașinii, după care dispar cu toții.

Cine sînt complotiștii

Președintele Kassem a stat în spital aproape o lună de zile. Atentatul împotriva vieții lui a îndignat nu numai poporul irakian, dar și opinia publică internațională, guvernele statelor străine care privesc cu simpatie lupta Irakului pentru consolidarea independenței sale.

Deoarece nu s-a dat încă publicității actul de acuzare, nu se cunoaște încă numele tuturor celor implicați în proces. Presa progresistă irakiană arată însă că nu este vorba de un simplu atentat, ci de „al patrulea complot" pus la cale de forțele reacțiunare interne, cu sprijinul imperialiștilor de peste hotare, complot care urmărea lichidarea cuceririlor democratice ale poporului irakian obținute de la venirea la putere a guvernului Kassem și schimbarea regimului politic în această țară. Primul complot a avut loc în octombrie 1958 și a fost organizat de colonelul Aref, pe atunci ministru de interne al Irakului, al doilea în decembrie 1958 și a fost pus la cale de Rașid Ali și Keilani, cunoscut ca fascist, iar al treilea complot a avut loc în martie a.c. și a început prin rebeliunea militară de la Mosul a colonelului Șavaf. Merită a fi relevat faptul că la organizarea tuturor acestor comploturi a participat în mod activ partidul naționalist de extremă dreaptă Baath, ca și adepți ai vechiului regim al lui Nuri Said.

Din relatările presei irakiene, se desprinde faptul că partidul reacționar Baath este implicat și în cel de al patrulea complot antistatal. S-a aflat că printre acuzații implicați în proces se află Faud Rikabi, fost ministru și reprezentant al partidului Baath și fostul ministru plenipotențiar Faic Samarai de orientare politică naționalistă (care va fi judecat în lipsă). A devenit cunoscut de asemenea faptul că teroristul ucis la locul atentatului este Ahmed al Ghirary, care a lucrat ca redactor la un fost ziar al naționaliștilor de dreapta, susținut la timpul său de colonelul complotist Aref.

Nu este lipsită de interes declarația procurorului general al Irakului, colonelul Madjid el Amin, făcută ziarului „AL IANSANIA". Spulberînd diversiunea cercurilor reacționare interne care au încercat să-l prezinte pe teroristul ucis Ahmed al Ghirary drept „comunist" (în scopul de a crea în jurul acestui caz o atmosferă asemănătoare cu aceea din Germania nazistă, în timpul incendierii Reichstagului), procurorul general a arătat că atentatul este un act politic săvîrșit de baathiști în colaborare cu imperialiștii.

Procesul acestor complotiști criminali va smulge măștile de pe fețele dușmanilor poporului irakian, popor care a pășit cu hotărîre pe calea independenței.

Vasile IOAN

DE PRETUTINDENI

PRIMUL muzeu oceanografic sovietic va fi construit la Kaliningrad, în marea Baltică. Vor fi amenajate 50 de bazine, în care peștii vor trăi în condițiile naturale ale mărilor și oceanelor.

PENTRU capturarea vie a tigrilor din Osuri, se întrebuințează azi preparate chimice, injectate animalului printr-un glonte special, o veritabilă seringă, trasă cu o pușcă de vînătoare obișnuită.

Unul din aceste preparate, diplocina, provoacă în cca. 50 de secunde o totală slăbire mușchiulară. Efectul se menține cît este necesar ca fiara să fie legată și băgată în cușcă.

ÎN 1960 se va începe la Moscova construirea unei clădiri monumentale, care va adăposti renumita Galerie Tretiakov. Noua clădire va avea un volum de 357 mii m³, fiind de cinci ori mai mare decît volumul clădirii actuale a Galeriei. Nu mai puțin de 500 săli de expoziție vor cuprinde bogatele exponate ale Galeriei, care va putea găzdui un număr de șapte mii de vizitatori.

LA TOKIO s-a pus la punct fabricarea unei perii de dinți ionice, care funcționează cu ajutorul unei mici baterii. În timpul periерii dinților, curentul electric care circulă prin perie antrenează ionii de fluor aflați la suprafața dintelui, spre interior. Ionii de fluor astfel introduși împiedică dezvoltarea florei bacteriene accelerează mineralizarea țesuturilor dure și contribuie la eliminarea produselor putrescibile.

O EXPEDIȚIE a Academiei de Științe a Turkmeniei a descoperit într-un sat din regiunea Mary, un manuscris rar al poemului lui Firdusi, „Șah Nameh", scris acum 1000 de ani. Manuscrisul, în araba veche, pe hîrtie mătăsoasă de Buhara, are 1400 pagini, cuprinzînd aproape 136.000 linii.

LA VOLOJIN (Bielorusia) a fost instalat un studio cinematografic în colhozul „1 Mai". Cineaștii amatori vor filma reprezentațiile date de artiștii colhozului. Mai tîrziu se va trece și la actualități.

UN FAPT care a stîrnit o puternică emoție în Franța: micuța Nadine Pipart, de 18 luni, a căzut într-o fîntînă, dar

frățiorul ei, Ionel, de 3 ani, a avut prezența de spirit și tăria s-o apuce de o mînuță și s-o tină, pînă cînd mama lor a venit, alarmată de strigătele băiețelului și a salvat copila.

LA UNIVERSITATEA din Irkutk s-a organizat un important centru de calcul. Pentru transportul noii mașini electronice, marca „Ural", primită de această universitate, au fost necesare 4 vagoane de tren. Organizarea centrului de calcul a fost cerută de marea dezvoltare a industriei energetice din această regiune, ca și a noilor ramuri industriale.

INSTITUTUL de etnografie din Leningrad acordă o mare atenție cercetării limbilor africane. În curînd va fi terminată o lucrare consacrată limbii „manding", limba cea mai răspîndită în Africa occidentală, care e vorbită de aproape 6 milioane africani (în special în Guineea).

LA SVERDLOVSK s-a sărbătorit de curînd cea de-a 25-a aniversare a Conservatorului Mussorgski. În acest sfert de secol, Conservatorul a pregătit 750 de muzicieni, cîntăreți, dirijori și muzicologi: Studenții conservatorului sînt ruși, buriați, baskiri, jacuți și un grup de tineri mongoli.

UN TAPET original aparține, fără îndoială, bizarului filatelist Norbert Erard din Saint-Imier. Pereții camerei sale sînt acoperiți în întregime de timbre poștale, 58170 la număr, dispuse în carouri de diferite culori — roșu — verde — violet, — albastru. Durata tapisării ar fi fost, după afirmația filatelistului, de 154 mărci poștale pe oră.

LA TIENȘU, Regiunea Autonomă Tibetană, producția de unelte agricole este în creștere. Muncitorii comunei populare Kulangsen au construit recent o fabrică care, cu ajutorul resurselor locale de fier a produs peste 900 de unelte agricole.

Cu „Berezina" în largul mării

Am cutreierat timp de mai bine de 23 de ani apele multor mări, pe vase comerciale sau petroliere, cu flota pescărească și din nou pe vase comerciale. Am cunoscut deci mulți oameni de afaceri și negustori străini și mi-am dat seama cît de mult a crescut în anii din urmă prestigiul țării noastre în relații comerciale cu străinătatea.

O comparație cu trecutul este edificatoare. Petrolul și grîul erau în trecut aproape singurele mărfuri românești trimise peste hotare. Ce încarcă astăzi vapoarele noastre? Fontă pentru Italia și Grecia, cherestea pentru Anglia, sonde și utilaj petrolifer pentru India, ciment, strunguri și mașiniunelte pentru numeroase alte țări. Numai vasul nostru „Berezina" a făcut în anul acesta patru transporturi în Anglia cu diferite asemenea mărfuri și acum ne pregătim din nou de plecare.

Peste tot mărfurile românești sînt așteptate cu nerăbdare și tot mai mulți sînt acei care vor să încheie contracte comerciale cu țara noastră. Am auzit acest lucru de la directorul întreprinderii comerciale „Moreland" din Londra, de la negustori belgieni, de la italieni și de la greci.

Cu „Berezina" am transportat însă nu numai mărfuri românești, ci și pe acelea de care țara noastră are nevoie: fier, beton și tuburi de oțel aduse din Italia, bumbac din Republica Arabă Unită ș.a.m.d. În cadrul acordurilor comerciale încheiate de țara noastră, vasul „Berezina" a executat și transporturi pentru alte țări. Am adus astfel mărfuri din R. P. Polonă și R. D. Germană pentru Grecia, pentru R.A.U., pentru R. P. Ungară.

În toate porturile am întîlnit multă prețuire pentru mărfurile românești și din partea tuturor multă dorință de a strînge legăturile comerciale cu noi, de a ne cunoaște țara și oamenii. M-am convins că ideea unui comerț Est-Vest, nestingherit de restricțiile pe care le impun încă puterile occidentale, cîștigă mereu tot mai mulți adepți.

Noi toți cei care călătorim cu „Berezina" în largul mărilor sîntem mîndri că prin munca noastră contribuim la strîngerea legăturilor comerciale și prietenești cu celelalte state ale lumii, la cunoașterea și prețuirea țării noastre dincolo de hotarele ei. Noi cu toții sîntem mîndri că drapelul nostru fluturã în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Nicolae ȘTEFĂNESCU
Comandantul vasului „Berezina"

KSAVEROVKA

(Urmare din pag. 1-a)

constitui parcul de cultură și de odihnă. Pe teritoriul acestuia se va construi apoi și un stadion, un teatru de vară, se va amenaja și o stațiune nautică.

Un loc important pe strada centrală îl va ocupa sectorul școlar. Se prevede construirea unei școli de 8 ani în care vor învăța 320 de elevi, urmînd ca ea să fie mărită și transformată în școală-internat cu învățămînt politehnic complet. Se prevede de asemenea să se construiască grădinițe și creșe, un punct sanitar, o baie colhoznică.

La baza construcțiilor din sat au stat proiectele-tip dintr-o serie completă elaborată în colaborare de către „Ukrgibroselstroi" și Academia de construcții și arhitectură din R.S.S. Ucraineană. În conformitate cu proiectul, valoarea totală a lucrărilor de construcție, în septenal, va fi de aproximativ 50 de milioane ruble.

Au trecut numai zece luni de la memorabila adunare a colhoznicilor, în care a fost discutată problema reconstrucției satului. În acest termen scurt, programul construcției prevăzut a fi realizat în prima serie, a fost executat în întregime. Au fost ridicate clădirile de două etaje care adăpostesc școala, magazinul cu combinatul de deservire, sovietul sătesc și agenția poștală, poșta și ceainăria, conducerea colhozului și laboratorul agricol. Se apropie de sfîrșit construcția casei de cultură, construcția cîtorva clădiri destinate producției. Pentru colhoznici au fost ridicate 70 case de locuit bine amenajate, cu construcții anexe.

Ce vede vizitatorul unei case colhoznice noi din Ksaverovka? Locuința sa nu se deosebește prin nimic de o casă confortabilă orășenească. Fiecare casă are două pînă la patru camere de locuit, avînd 8 pînă la 18 m.p., bucătărie, baie, cămări, o verandă deschisă sau cu geamuri. Casele au încălzire centrală. Drept generator de căldură, se folosește un cazan-cuptor care furnizează în același timp și căldură pentru locuințe și căldură pentru bucătării. Locuințele au apă caldă și rece, gaz, lumină electrică, radio.

Lucrările pentru amenajarea satului continuă.

Atomul în slujba păcii

Zilele acestea deasupra unei clădiri de pe bulevardul Lenin, din Moscova a apărut firma de neon cu inscripția în limbile rusă, franceză și engleză: „Atomul pentru pace", iar la parter au fost amenajate vitrinele magazinului „Izotop". Acesta este primul magazin de acest fel din lume, un magazin de prezentare a izotopilor.

Una din vitrinele acestui magazin are o semnificație simbolică. Tumoarea canceroasă va fi reprezentată printr-o caracatiță. Sabia caracatiței pătrunde fără milă în mîna care o ține. Substanțele radioactive sînt unele din puținele arme existente în prezent împotriva cancerului. Atomul marcat poate fi găsit ușor oriunde s-ar ascunde. Și lui i se oferă ca refugiu celulele unei tumori maligne.

Magazinul pune în vînzare atît izotopi radioactivi cît și instalații de protecție împotriva efectelor nocive ale substanțelor radioactive. Magazinul „Izotop" va vinde produsele sale și în străinătate.

Fapte mici din lumea mare

O întîmplare neobișnuită

În orașul Kansas City din S.U.A. a avut loc nu de mult o întîmplare neobișnuită. După cum relatează „l'Humanité", lucrurile s-au desfășurat cam în felul următor:

În seara aceea urma să aibă loc concertul renumitei cîntărețe Maria Callas. În sală se aflau 3.500 de spectatori printre care și fostul președinte Harry Truman. Cîntăreața se pregătea să apară pe scenă cînd administratorul a oprit-o spunîndu-i: „Tocmai acum mi s-a telefonat că în fosa pentru orchestră se află ascunsă o bombă cu explozie întîrziată. Ea va exploda la ora 9,30".

Cîntăreața nu a renunțat însă la concert. Ziarele relatează că Maria Callas, îmbrăcată în alb, a apărut pe scenă și a interpretat toate numerele anunțate în program. Ea a cîntat arii din „Don Juan". Deîndată ce s-au terminat ultimele acorduri ale muzicii lui Mozart, administratorul s-a grăbit să anunțe publicul despre primejdia iminentă. Termenul „fatal" era aproape. Publicul a părăsit de urgență sala.

...Bomba n-a explodat. N-a existat nici o bombă. Totul s-a dovedit a fi o glumă cam prăpăstioasă ce-i drept, dar totuși o glumă a unuia dintre admiratorii cîntăreței, care a vrut ca în seara aceea artista să fie liberă pentru a se plimba cu dinsul...

Maria Callas a dovedit un curaj demn. Interesant ar fi de aflat însă cum s-a simțit în seara aceea ex-președintele Truman care, primul a amenințat omenirea cu bomba atomică și care nici acum nu a renunțat la această îndeletnicire...

„Ca un bulgăre de zăpadă la Delhi..."

Într-un recent articol publicat în revista „Life" din S.U.A., publicistul Robert Coughlan face cîteva interesante considerații despre „ajutorul american" cu care de mai bine de un deceniu se laudă propaganda oficială a Statelor Unite. „Este instructiv, chiar dacă e dureros — scrie Coughlan — să examinăm roadele programelor noastre de ajutor pentru străinătate... Cu excepția cîtorva țări incluse în vechiul plan Marshall, cei ce primesc ajutorul nostru au obținut cîștiguri nesemnificative, sau au suferit chiar pierderi în ceea ce privește nivelul lor de trai.

Interesant, nu? Omul recunoaște pe șleau că „ajutorul american" nu urmărește să ajute țările cărora le este acordat, nu urmărește să rezolve problemele lor economice, să asigure o viață mai bună popoarelor din țările mai slab dezvoltate.

„O propunere făcută adeseori — continuă articolul din „Life" — constă în aceea că națiunile mai bogate, în primul rînd S.U.A., ar trebui să întreprindă un program extins de ajutor economic și tehnic pentru națiunile slab dezvoltate. Dar aceasta ar necesita o sporire mare a impozitelor și ar avea tot atîtea șanse de succes în Congres ca și un bulgăre de zăpadă la Delhi".

Nu contează

Comentatorul militar al ziarului „New York Times", Baldwin, a vizitat o serie de centre militare de învățămînt din S.U.A. și a rămas foarte nemulțumit. Judecați și dvoastră. O mare parte a tineretului care completează rîndurile armatei, suferă de lipsuri fizice serioase. La centrul de învățămînt militar maritim din Illinois, de pildă, aproape 20 la sută din recruții care au venit în armată în perioada februarie-octombrie a.c. au trebuit să urmeze tratamente medicale înainte de a începe instrucția.

Dar nici în privința psihică lucrurile nu stau bine. „Tinerii sînt sau minori din punct de vedere psihic sau instabili". Între timp însă acești „instabili" vin în armată cu „cuțite, boxuri, pumnale și alte arme albe". Ar fi bine dacă ar putea fi trimiși de îndată la bazele americane de peste Ocean. N-au decît să se taie pe pămînt străin. Însă ei trebuie instruiți un oarecare timp acasă, unde s-ar putea să se înjunghie.

Însă, încheie articolul său Baldwin, nu trebuie să ne enervăm din cauza aceasta. În fond, ce contează unele defecte fizice?

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

O aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

Concursul „Drumeții veseli", cu tema „Zborul interplanetar" a luat sfîrșit. Premiul I a fost obținut de elevul Zarea Petruț. El va face o călătorie cu racheta „Pescărușul" spre stația cosmică de cercetări.

— Felicitările noastre!

— Să fii cuminte, Petruț! Să nu-i superi pe tovarășii astronauți și să nu umbli la aparate... și mai ales ai grijă să nu răcești...

— Ne-ai promis să notezi totul cu cea mai mare exactitate.

— N-am să uit, Nicule!! La întoarcere vă voi prezenta un jurnal al întregii călătorii, de la decolare și pînă la aterizare.

— Dumneata ești pasagerul nostru Petruț Zarea? Îmi pare bine. Numele meu este Savu. Sînt pilotul rachetei, iar dumnealui Dincă, pilot secund și radiotelegrafist.

— Ei Petruț, ține-te bine, decolăm peste cîteva clipe.

— Am făcut antrenamente, tovarășe Dincă și suport destul de ușor accelerația.

— Drum bun Petruț. Clasa VIII-a e mîndră de tine. Ești primul astronaut al școlii noastre și-ți făgăduim că mulți dintre noi le vor urma.

(Continuare în numărul viitor)

LITERATURĂ TEATRU CINEMA MUZICĂ PLASTICĂ

Vitrina cu cărți

LIVIU REBREANU: Răscoala

RĂSCOALA, opera de căpetenie a prozatorului Liviu Rebreanu, concepută încă din perioada primului război mondial, a fost publicată pentru prima dată în 1932. E.S.P.L.A. ne oferă acuma o nouă ediție a romanului însoțită de o prefață semnată de Ov. S. Crohmălniceanu. Romanul oglindește marile frămîntări țărănești de la sfîrșitul secolului XIX și începutul secolului XX care culminează cu marea răscoală de la 1907. Printre nenumăratele lucrări beletristice din trecut, în care majoritatea scriitorilor cinstiți au evocat ridicarea maselor țărănești obijduite, și înăbușirea în sînge a luptei lor pentru dreptate, Răscoala este una din cele mai impresionante, mai veridice și convingătoare fresce sociale a epocii. Document zguduitor al unuia dintre cele mai dramatice episoade din lupta poporului împotriva exploatării, imaginea amplă a societății burghezo-moșierești în momentul ciocnirii violente între masele împilate și clasele dominante, Răscoala e o capodoperă a romanului românesc dintre cele două războaie.

IONATHAN SWIFT: Călătoriile lui Gulliver

Editura Tineretului a publicat într-o ediție pentru școlari Călătoriile lui Gulliver. *Apărută pentru prima dată (1726) cu cîțiva ani după ce Daniel Defoe îl realizează pe Robinson Crusoe, opera lui Ionathan Swift devine tot atît de celebră și timp de secole încîntă cele mai largi mase de cititori din toate țările.*

Împletind cu un deosebit simț artistic fantasticul și realitatea, Swift ne oferă o oglindă vie a realităților Angliei de la începutul secolului XVIII-lea. Prin intermediul unei lumi de pitici, uriași, cai înțelepți, etc. etc. Ionathan Swift a reușit să satirizeze cu atîta vigoare și simț de pătrundere ipocrizia, lupta pentru putere, viciile aristocrației și curții engleze, încît nici astăzi Călătoriile lui Gulliver n-au pierdut nimic din actualitatea lor.

ANNA SEGHERS: A șaptea cruce

Împreună cu alți șase tovarăși de suferință Georg Heisler reușește să evadeze din lagărul de concentrare Westhofen. Pe rînd, gestapoul prinde pe șase din cei șapte evadați. Doar Heisler mai trebuie prins și naziștii vor fi făcut demonstrația că nimeni și nimic nu li se mai poate opune, că poporul german căzut în ghiarele detașamentelor S.A. și S.S. trebuie să se supună fără să crîcnească bunului plac al teroarei brune. Și întreg întregul gestapou al celui de al treilea Reich și comunistul Heisler începe o luptă pe viață și pe moarte. Înțelegînd valoarea simbolică a salvării sale, Heisler face tot ce poate pentru a scăpa și cu ajutorul celor mai buni fii ai poporului german, care nu s-au lăsat intimidați nici de greutățile luptei și nici de loviturile primite, țese victorios din această grea încercare.

Iată, în cîteva cuvinte firul acțiunii romanului, apărut pentru prima oară în 1941, care a prilejuit cunoscutei scriitoare antifasciste germane Anna Seghers o profundă și foarte atentă analiză a realităților din Germania în anii imediat de după 1933.

H. G. WELLS: Povestiri

Paralel cu romanele științifico-fantastice care l-au consacrat, situîndu-l printre cei mai buni autori contemporani englezi (între altele și prin „Omul invizibil", tradus în țara noastră), H. G. Wells, a scris o serie de nuvele și schițe care cu umorul lor fin, cu umanismul cald pe care-l degajă și mai ales prin diversitatea extraordinară a temelor abordate, reprezintă nu numai o lectură plăcută dar și foarte interesantă.

În majoritatea nuvelelor autorul pune față în față două lumi: lumea oamenilor de știință, a savanților cinstiți și generoși care îi smulg naturii secretele și lumea vulgară a retrogrizilor încătușați de propriile lor prejudecăți, adversari ai oricărui progres și prin acesta ai omenirii.

Cu Zenaida Palli

despre un turneu în R. D. Germană

După sondaje zadarnice pe treptele Operei, numeroși căutători de „bilete în plus" au fost siliți să se întoarcă acasă... Pe afiș figura „Trubadurul" cu Zenaida Palli, iar afluxul neobișnuit al spectatorilor își găsea o explicație în dorința lor de a o revedea pe valoroasa noastră cîntăreață reîntoarsă de curînd dintr-un turneu în R.D.G.

Am întîlnit-o pe Zenaida Palli în culise după ce, împreună cu Elena Dima, Octav Enigărescu, Cornel Stavru, protagoniștii spectacolului, părăsiseră scena, chemați la rampă de nenumărate ori.

— Publicul bucureștean nu-și desminte temperamentul meridional... îmi spune zîmbind interpreta Azucenei. Poate că în reacțiile sale exterioare spectatorul german este mai reținut. În schimb am avut ocazia să primesc alte dovezi de simpatie, de-a dreptul copleșitoare. Îți închipui, de pildă, că în răstimpul șederii mele în Germania am primit aproximativ... o sută de scrisori.

Zenaida Palli îmi arată un teanc masiv de plicuri. Scot unul la întîmplare. „Acum cîteva zile v-am văzut în Carmen. Mi-a plăcut nespus de mult. V-aș ruga să-mi trimiteți o fotografie cu autograf" Semnează: Brigitte Kramer Dresda. O altă scrisoare poartă antetul Operei din Berlin și este iscălită de directorul teatrului, profesorul Max Burghardt: „Aș vrea să vă mulțumesc din tot sufletul și să vă exprim recunoștința noastră. Ne-am bucurat foarte mult să vă cunoaștem aici și dorim ca și pe viitor să păstrați legătura cu instituția noastră, cu atît mai mult cu cît vedem în aceasta o expresie a prieteniei dintre popoarele noastre".

— Știm că ați cîntat la Berlin și Dresda. V-am ruga să ne vorbiți despre activitatea dv. de acolo.

— La Berlin am cîntat în cîteva spectacole cu „Aida" și „Trubadurul". Tot aici am realizat și un scurt metraj la cererea Televiziunii, cu două cîntece de Brediceanu „Spune mîndro adevărat", „Vai Bădiță dragi ne-avem" și aria Dalilei din opera „Samson și Dalila". De asemenea am făcut imprimări pe discuri cu arii din Carmen și Trubadurul.

La Dresda am fost invitată să cînt rolul titular din Carmen în premiera pe care Opera de acolo o pregătea de cîteva luni. A fost deosebit de folositor pentru mine — și aici aș vrea să mulțumesc încă odată gazdelor și organizatorilor turneului — să descopăr la colegii germani multe lucruri din care am avea de învățat: o expresivitate excepțională a jocului, printr-o mai mare interiorizare, prin mimica feței, printr-o neabătută atenție la nuanțe, la intonații. Spectacolul a fost realizat într-o nouă concepție regizorală, dinamic, viu, cu o judicioasă economie de materiale. Gîndește-te: decorurile, costumele și întreaga recuzită au costat numai 6000 de mărci. Cadrul acțiunii era obținut prin proiecții iar schimbarea de decor a celor patru acte din Carmen nu a însemnat decît succesiunea a patru diapozitive colorate la aparatul de proiecție. Îți poți închipui ce economie de timp și de bani. Te asigur că nivelul artistic al spectacolului nu a fost prejudiciat cu nimic.

— Ne-ați putea spune cîteva cuvinte despre partenerii dv.?

— Greu de spus în două, trei vorbe. Nu știu pe cine să aleg mai întîi. Să-ți amintesc cîțiva. De pildă excepționala „Mihaela" de la Dresda, Glowa Burghardt, element înzestrat cu o înaltă muzicalitate, și, pentru că la operele germane își dau întîlnire adesea interpreți de diverse naționalități, artiști din Est și Vest realizînd astfel o admirabilă comuniune artistică și umană, pe danezul Helge Roswenge, pe șeful de orchestră suedez care a dirijat în Aida și Trubadurul.

Răsfoind încă odată maldărul de fotografii și scrisori de pe masă, Zenaida Palli îmi spune: „Atenția cu care am fost înconjurată mă obligă față de viitoarele mele întîlniri cu publicul din țara prietenă. Am fost invitată să revin la primăvară pentru rolul prințesei Eboli din „Don Carlos" a cărei premieră o pregătește Opera din Berlin. Aș dori să interpretez acest rol în limba germană...

Boris BUZILĂ

Zenaida Palli și tenorul german Ziehwert în „Carmen"

HAMLET nr. 20

(Urmare din pag. 1-a)

Încercîndu-și norocul cu același rol, la cîțiva ani după Pascaly, actorul craiovean **Teodor Teodorini** nu reușește nici el să impună piesa, care este considerată imorală de gazetarii vremii, ceeace-i obligă pe cei dintîi interpreți să renunțe a mai juca rolul în nesfîrșitele lor turnee. Abia la doi ani după moartea lui Pascaly, în 1884, se încumetă un tînăr actor bucureștean, pe nume

Grigore Manolescu

să înfățișeze spectatorilor, de pe scena Teatrului Național, un nou Hamlet. De data aceasta interpretul se bucură de un succes imens, rolul însemnînd culmea carierei marelui actor romantic de la sfîrșitul veacului trecut. Pe HAMLET, Grigore Manolescu îl va juca pînă la moarte, atît în țară cît și în străinătate.

Pe prima scenă a țării

alți și alți interpreți aveau să reia, după pretimpuria moarte a lui Grigore Manolescu, marele rol. Cel dintîi succesor a fost **Constantin Nottara**, despre a cărui realizare au rămas numeroase mărturii contradictorii, unii critici socotindu-l prea influențat de maniera veristă a unor celebri actori italieni ai vremii. La polul opus este realizat ro-

FORY ETERLE

lui de Tony Bulandra, care creează un Hamlet melancolic, liric, plin de farmec, dar lipsit de voință. Următorul Hamlet de pe scena Naționalului bucureștean este Aristide Demetriad, considerat cel mai valoros interpret al lui Hamlet după Grigore Manolescu. O interesantă competiție are loc, pe aceiași scenă, în deceniul al patrulea al secolului nostru, cînd apar deodată

Trei Hamleți

rolul fiind interpretat de trei actori fruntași ai primei noastre scene și anume George Calboreanu, George Vraca și Valeriu Valentineanu. Cele trei întruchipări ale aceluiași rol au stîrnit un deosebit interes atît printre oamenii de teatru și gazetari, cît și în rîndurile spectatorilor, tragedia shakespeariană obținînd un imens succes de public. Dar cei doi artiști ai poporului de astăzi, mai sus citați, nu sînt singurii foști interpreți ai lui Hamlet, lor li se adaugă Ion Manolescu, creator al unui erou plin de profunzime filozofică, și Ștefan Braborescu, care și-a făcut și o traducere proprie a piesei, jucînd rolul de multe ori pe scenele teatrelor naționale din provincie. Tot pe diferitele scene ale țării au apărut

Alți interpreți

și anume: la Iași, actorii State Dragomir și mai tîrziu Tudor Călin; la Cluj, Zaharia Birsan și Ion Tilvan, la Craiova Al. Demetrescu-Dan și de curînd, tînărul Gh. Cozorici, pentru ca în fine, în stagiunea trecută, bucureștenii să aibă prilejul a cunoaște un nou interpret al lui Hamlet, de data aceasta pe scena Teatrului Municipal, unde rolul l-a susținut Fory Eterle, pentru ca acum, să așteptăm încă un Hamlet, Hamletul numărul 20 al teatrului românesc.

Radu MIRON

P. S.: Numărîndu-i, veți constata că nu sînt decît nouăsprezece nume, de la Pascaly la Hulubei. Și totuși, sînt douăzeci, căci rolul l-a mai jucat, de nenumărate ori, în turnee, un actor care a cutreerat tîrgușoarele: Costache Mărculescu.

Muncitorii craioveni au îndrăgit baletul

(Urmare din pag. 1)

nul Radu Bittel, mecanicul Milian Goagă, electricianul Cornac Marian, elevele Maria Calleya, Mihaela Vlădeanu, Cecilia Stancoveanu, Despina Mureșianu, Elena Mateescu, Livia Dragu, Dinu Matilda și alții au pus bazele unui cerc coregrafic clasic care a devenit o mîndrie a artiștilor amatori din Craiova.

Vîrsta școlii de balet din capitala Olteniei echivalează vîrsta fragedă a copilului: de doi ani! Istoricul acestei școli începe din luna decembrie 1957, cînd la Școala populară de artă a luat ființă și o secție de dans clasic. Dar, în anul următor accentul punîndu-se pe coregrafia populară, clasa de balet s-a desființat fără ca prin aceasta să piară și gustul tinerilor craioveni pentru arta dansului.

Împreună cu maestra Sultana Tismănaru, toți tinerii coregrafi au decis să continue munca benevol, fără nici o recompensă materială. Au găsit înțelegerea comitetului orășenesc U.T.M. care a transferat secția pe lîngă Casa Pionierilor din Craiova. Găsindu-și „adăpost", colectivul artistic și-a continuat munca cu multă însuflețire. Cîteva ieșiri mixte (cu numere de canto) și... iată ziua mult așteptată: recital de balet!

Greu de uitat acea minunată zi de 17 iunie din vara acestui an, cînd spectatorii craioveni au asistat la reușitul recital al muncitorilor-„balerini" pe scena inundată de lumină. Erau ei obișnuiți cu scînteierile de la „Electroputere", poate chiar mai orbitoare, dar rampa teatrului părea în seara recitalului mai fierbinte, mai tulburătoare ca niciodată. După un fragment din „Macul Roșu" de Glier, un altul din „Gayaneh" de Haciaturian, au venit „Mazurca" lui Strauss, „Dansul spaniol" al lui Rubinstein, „Nocturna" lui Chopin, „Invitația la dans" de Weber și alte numere pe muzica lui Ceaikovski, Debussy etc. Flori, îmbrățișări, fotografii, felicitări! Într-un cuvînt, succes încurajator pentru viitor.

Curînd, tinerii coregrafi au fost solicitați de directorul Filarmonicii de Stat „Oltenia", tov. Claudiu Moldoveanu, să-și dea concursul în cadrul unui concert-lecție. La început, totul părea o glumă. „Avem deja un bogat repertoriu!" Dar cînd organizatorul Filarmonicii, tov. Magereanu, a stabilit programul alcătuit numai din valsuri și cînd termenul de repetiții s-a scurtat la mai puțin de două luni, gluma a devenit realitate... Nu s-au descurajat. Alergătură după note (unele piese din secolul trecut erau epuizate de mult), repetiții zi de zi, probe de costume, emoții... Cînd a apărut și afișul, iar după trei după amieze tov. Magereanu a lipit anunțul că „nu mai sînt bilete", bucuria tinerilor s-a contopit cu emoțiile. Corepetitoarea Arghira Iordache nu mai nimerea clapele pianului la repetiții, în timp ce maestra Sultana Tismănaru abia își mai putea stăpîni elevii.

Talentele reale descoperite și îndrumate cu competență de către maestra Sultana Tismănaru, în cadrul cercului de balet clasic din Craiova, au mai trecut cu succes încă un dificil examen.

Viorel COSMA

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA • ȘTIINȚA ȘI VIAȚA • ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

ÎMPĂRĂȚIA FRIGULUI

De curînd, Prezidiul Academiei de Științe a U.R.S.S. a decernat academicianului Piotr Kapița medalia de aur „Lomonosov" pentru cercetările lui în domeniul temperaturilor joase, cercetări care i-au adus o faimă mondială. Lucrările lui au dus la realizarea unui complex de mașini pentru prepararea oxigenului, hidrogenului și heliului lichid. În ce constă marea și pasionanta problemă a temperaturilor joase? La o distanță de 1-2 grade sub zero absolut se petrec fenomene cu totul noi, a căror importanță pentru știință și tehnică sînt imense. Acest nou domeniu al temperaturilor joase a fost cucerit cu multă greutate, pas cu pas, în zeci de ani de muncă încordată.

De altfel, realizările sînt abia la început și iată de ce. Cu toate că el se află la minus 273,16 grade, zero absolut este la fel de imposibil de atins ca și o căldură infinită! Cucerirea unei miimi de grad lîngă zero absolut este cu mult mai dificilă decît a fost cucerirea celor 269 grade la lichefierea heliului. Mai mult, cele 16 milionimi de grade obținute în 1956 sînt la fel de departe de temperaturile obișnuite ca și sutele de milioane de grade ale reacțiilor termonucleare!

Încă înainte cu 50 de ani, Kammerlingh Onnes a reușit să lichefieze heliul. Cu acest lichid se întîmplau lucruri atît de curioase, încît savanții nu le-au dat importanță, deoarece pur și simplu nu-și credeau ochilor! Au trebuit să treacă mai mult de 30 de ani, pînă cînd în 1938 academicianul P. I. Kapița să descopere „SUPRAFLUIDITATEA". Dacă turnăm heliu lichid într-un vas, el curge afară treptat, *urcîndu-se pe pereții vasului* sub forma unei pelicule extrem de subțiri. Mai mult, el trece chiar și prin pereții vaselor, pătrunzînd prin porii cei mai fini. Această facultate de a curge pe unde nu poate curge nici un alt lichid, este *suprafluiditatea*. Ea reprezintă dispariția totală a rezistenței la curgere, a frecării viscoase.

SUPRACONDUCTIBILITATEA nu este mai puțin ciudată. Dacă răcim un inel metalic, scufundîndu-l în heliu lichid, un curent electric indus în acest inel poate circula *veșnic* căci rezistența sa electrică a dispărut cu totul. În mod asemănător suprafluidității metalul a devenit supraconductor. La temperatura obișnuită, acest curent ar dispare în mai puțin de o miime de secundă. În mod foarte spectaculos, o sferă de plumb supraconductoare poate rămîne suspendată luni de zile într-un cîmp magnetic, datorită curenților care circulă prin ea.

V. K. Arkadiev a executat astfel experiența „magnetului zburător".

Un magnet aruncat într-un vas metalic supraconductor, răcit cu heliu lichid, nu cade, ci rămîne suspendat, „rezemîndu-se" pe liniile de forță, care nu pot pătrunde în interiorul supraconductorului.

Misteriosul fenomen al supraconductibilității n-a putut fi elucidat timp de zeci de ani, cu toate că în fiecare an apăreau noi teorii, care erau însă imperfecte. Meritul dezlegării acestei enigme a naturii aparține tot unui savant sovietic, academicianul N. N. Bogoliubov care a elaborat noua teorie a supraconductibilității.

Cele două fenomene de mai sus se petrec în jurul temperaturii de minus 270 de grade. Aceasta reprezintă extrema temperaturilor care se pot obține prin metode obișnuite, evaporînd heliu lichid. Mai jos se merge cu alte procedee, prin demagnetizarea învelișurilor de electroni ai atomilor, iar apoi prin demagnetizarea nucleelor însăși.

In acest domeniu foarte apropiat de zero absolut devine posibil un fenomen, mai surprinzător și mai neașteptat decît toate celelalte. *Greutatea corpurilor va dispare.* Acest fenomen extraordinar adus la cunoștință de prof. K. Staniukovici va deschide o eră nouă în tehnică și, mai mult, ne va deschide drumul spre adîncimile cosmosului, căci pe calea degravificării se vor putea realiza cosmonave care să atingă cu ușurință viteza fantastică, putînd astfel ajunge oriunde în univers.

Omul creiază fenomene noi! Cel mai bun exemplu îl constituie tocmai domeniul temperaturilor ultrascăzute care nu există nicăieri în natură, în afara laboratoarelor. Demagnetizarea atomilor, degravificarea, sînt fenomene cu totul noi.

Concentrînd cu ajutorul inteligenței sale, forțe ale naturii care duceau o existență dezordonată, anarhică, omul produce fenomene care nu existau înainte, modifică, umanizează natura. Desigur că deocamdată aceasta se produce la o scară extrem de redusă care se amplifică totuși din ce în ce. Noutatea și importanța noilor fenomene însă este covîrșitoare, iar extinderea lor va face ca peste cîteva generații multe aspecte ale naturii de azi să devină de nerecunoscut.

Ing. A. NEGREA

DIN LUMEA INSECTELOR

● *ANATOMIA multor insecte este extraordinar de complicată. Există o specie de omizi (omida sălciilor) care posedă 4061 de mușchi scheletici. Omul nu are decît 529 de asemenea mușchi.*

● *LARVELE unei specii de furnici din tropice secretă o mătase pe care părinții lor o folosesc la cusutul cuibului, utilizîndu-și puii ca pe niște suveici.*

● *INSECTELE sînt excepțional de rezistente. Ele pot trăi mai multe zile într-un vid asemănător atmosferei marțiene. Coleopterele rezistă în ape termale de 45°, iar larvele mușteloar de California trăiesc în bălți de petrol, în care nici o vietate nu poate supraviețui.*

● *ORGANELE de simț ale insectelor sînt adevărate capodopere de precizie. Nici un dispozitiv optic nu le lipsește. Ochiul e format din mii de ochi mici. La unele specii s-au numărat aproape 25.000 de mii de ochi elementari.*

● *APARATUL reproducător al insectelor este de o activitate prodigioasă. O regină — albină poate depune pînă la 2000 de ouă pe zi, iar regina unei anumite specii de termite ajunge la 40.000 de ouă.*

● *MULTE insecte sînt surde la sunetele percepute de noi, în schimb percep ultrasunetele și infrasunetele. Ele au o extraordinară sensibilitate la vibrație. S-a observat că există o specie de lăcuste care reacționează la vibrații a căror amplitudine este mai mică decît raza unui atom de hidrogen.*

Noutăți medicale

Un aparat pentru examinarea inimii

Un grup de specialiști polonezi au construit un nou aparat pentru examinarea inimii — așa-numitul vectocardiograf cu perspectivă.

Vectocardiograful este un aparat relativ ușor de mînuit. Cu el se pot face cercetări în aceleași condiții ca și cu electro-cardiograful, dar pe baza unui principiu nou. În timp ce electrocardiograful prezintă mediocului rezultatele activității cordului sub forma unui grafic, noul aparat prezintă imaginea aceasta în forma unei figuri geometrice în spațiu. Rezultatele cercetărilor făcute cu ajutorul acestui aparat sînt mult mai clare și mai ușor de descifrat.

O nouă metodă de examinare a venelor și arterelor

Oamenii de știință de la Institutul cehoslovac pentru boli cardio-vasculare au elaborat o nouă metodă de examinare a venelor și arterelor cu ajutorul razelor X. Pentru aceasta se introduce în sînge o substanță specială de contrast care face posibilă obținerea unor clișee clare. Un dispozitiv fotografic de înaltă precizie înregistrează o imaginație pe secundă, în timp ce masa pe care se află pacientul se mișcă automat. Noul aparat permite, astfel, fotografierea întregului sistem de circulație a sîngelui.

DESPRE LONGEVITATE

Broasca de grădină poate să trăiască peste 100 ani: în clasa mamiferelor s-a remarcat că, în general, durata medie a vieții trebuie să fie de 7 ori durata creșterii. Calul, cîinele și elefantul beneficiază din plin de aceste reguli. În schimb, omul nu se bucură de acest beneficiu. După părerea și experiența savanților această situație nu-i normală. Oamenii de știință socotesc că nu există motive ca omul să facă excepție de la această regulă. După ei durata medie a vieții omului ar trebui să fie 147 ani (21 x 7). De altfel există oameni care ating această vîrstă. Moscovita Liuba Pujak, de pildă, și-a serbat acum doi ani cea de-a 154-a aniversare. Înzestrată cu o memorie intactă această femeie era capabilă să descrie în toate detaliile prima locomotivă pe care a văzut-o.

ALERGIA

(Urmare din pag. 1-a)

cialitate de la policlinica Colțea s-a constatat că umflăturile de la mîini și picioare de care suferea o profesoară se datorau unor pete de mucegai de pe pereți.

Bolile alergice sînt întotdeauna caracterizate prin faptul că se produc la anumite persoane. „Specializarea" este vizibilă. Nu toți acei care mănîncă fragi, anghinare, respiră polen sau vin în atingere cu o țesătură de catifea reacționează alergic față de acestea. Dar alergia există, ea poate da naștere la multe, grave și cronice boli și de aceea, în toate țările — și la noi de asemenea — medicina duce o luptă acerbă împotriva ei.

★

Nu există o terapeutică universală pentru a scăpa de astm, eczemă sau dureri de cap, ca urmare a unor stări alergice. Răul trebuie și poate fi combătut — spun medicii — prin identificarea vinovatului și înlăturarea lui. Dar descoperirea vinovatului este o treabă foarte dificilă.

Un cabinet de alergologie poate fi adesea confundat cu biroul unui detectiv particular. Interogatoriul la care este supus pacientul poate porni de la lucrurile cele mai obișnuite cu care are de-a face bolnavul în fiecare zi, felul în care trăiește, ce îmbracă, ce mănîncă, unde stă, ce respiră etc. Indiscreția medicului este foarte justificată, el trebuie să descopere lucrul anumit față de care bolnavul reacționează în mod neobișnuit de puternic. Și de cele mai multe ori reușește. Odată identificat, dușmanul provocator de stări alergice trebuie îndepărtat. Uneori, aceasta nu este posibil. În acest caz — și procedeul se folosește și la noi — organismul bolnavului este obișnuit prin injecții în doze foarte mici, cu alergenul respectiv, care devine un fel de vaccin.

★

În cazul alergiei provocată de praful de cameră — de pildă — se prepară o soluție din praf de cameră care, injectată în doza prescrisă, obișnuiește organismul bolnavului cu alergenul său, și-l face, pe acesta din urmă inofensiv. În policlinica spitalului Colțea, tratamentele cu această soluție sînt frecvente. De curînd, s-a pus la punct și la noi un preparat realizat de dr. Zerobian și dr. Greceanu, specialiști în alergologie.

Tratamentele aplicate în cabinetul policlinicei Colțea au adus vindecări radicale în 70 la sută din cazuri care păreau nevindecabile; aproximativ la 20 la sută din cazuri s-au observat ameliorări și numai 10 la sută n-au putut fi influențate.

Alergologia, o ramură relativ nouă a medicinei, pasionează însă întreaga lume medicală. Se țin congrese, conferințe, se fac experiențe în lumea întreagă pentru prepararea medicamentelor care fac posibilă descoperirea agenților provocatori de alergii.

Nenumărate asemenea preparate se folosesc astăzi, unele cu rezultate spectaculoase. La ultimul congres internațional de alergologie, s-a propus o serie întreagă de măsuri de precauție care sînt destinate să evite pe cît posibil alergiile.

Alice MIHALCEA

Agricultorul amator

Lămîiul în anotimpul rece

Cultivatorii de citrușii știu că lămîiul este cel mai sensibil față de ger. De aceea, în timpul iernii, plantele de lămîi se păstrează numai în cameră.

Ce temperatură trebuie să existe în încăperea în care iernează lămîiul? Întrebarea aceasta — pe care ne-au pus-o numeroși cititori — pleacă de acolo că lămîiul nu suportă variațiile de temperatură; necunoscînd acest lucru, mulți cultivatori au rămas cu lămîii fără frunze. Pentru a nu ajunge într-o asemenea situație, este necesar — pe cît e posibil — ca în camerele în care țineți lămîiul să mențineți o temperatură constantă de 5—7 grade.

Nu se admite scăderea temperaturii sub 0 grade, deoarece lămîii pot suferi din cauza frigului. Încălzirea camerei peste 12—13 grade duce însă la dezechilibrarea plantei (prin frunze se evaporă mai multă apă decît pot absorbi rădăcinile din pămînt). Acest neajuns îl puteți prevent, în primul rînd, prin aerisirea încăperii pînă cînd temperatura scade la normal (aveți grijă la aerisirea camerelor și în timpul gerurilor mari să feriți lămîii de la ferestre). De asemenea udați pămîntul din vase cu regularitate pentru a ajuta rădăcinile să absoarbă mai ușor apa și stropiți plantele pentru a umezi aerul (această măsură previne și așezarea prafului pe frunze și atacul anumitor insecte). Tot pentru umezirea aerului — unde este cazul — așezați vase de apă pe calorifere.

Atunci cînd vreți să mutați un lămîi dintr-o cameră rece într-alta mai călduroasă, udați pămîntul în prealabil cu apă călduță pentru a-l încălzi. În general, apa cu care udați lămîiul în timpul iernii trebuie să aibe cel puțin temperatura camerei.

În afară de cele arătate în legătură cu temperatura și umiditatea, plantele de lămîi care iernează în camere au nevoie de multă lumină. Altfel lăstarii rămîn subțiri se alungesc și plantele devin debile. Insuficiența luminii duce și la căderea frunzelor și ca urmare, plantele nu mai fructifică cel puțin un an, pînă ce își formează din nou alte frunze, în care să fie adunate substanțele hrănitoare de rezervă.

În sfîrșit, plantele de lămîi trebuie ferite în această perioadă de atacul insectelor și al bolilor criptogamice. De reținut este faptul că împotriva păianjenului roșu nu trebuie folosit praful de pucioasă care are efect numai la o temperatură de 18—20 grade. Iarna, puteți omorî această insectă stropind frunzele cu emulsie de săpun (se topește 20—25 gr. de săpun la 1 litru de apă).

Ing. Vasile CIAUȘU

Animalele și culoarea

Se poate afirma că, în afara cîtorva excepții, mamiferele nu văd culorile. Ele trăiesc într-o lume de alb și negru, neobservînd decît gradele de luminozitate ale albului și griului.

S-ar crede, de pildă, că taurii sînt sensibili la culoarea roșie, culoarea tradițională a pelerinelor purtate de toreadori. S-a dovedit însă că ei nu disting culoarea roșie ca o culoare independentă, ci reacționează numai la mișcările acestor pelerine.

Singurele mamifere care au un simț precis al culorilor sînt maimuțele. S-a observat că maimuțele care au sensibilitate cromatică accentuată au blana colorată mai viu.

Păsările au o mare receptivitate la culoare. Penajul caracteristic colorat joacă un rol foarte important în ceremoniile care preced împerecherea. Păsările disting mai bine galbenul, roșul, verdele și portocaliul. Sînt foarte rare păsările care disting culoarea violet. Doar pasărea-liră australiană distinge albastrul și violetul și caută cu astduitate flori astfel colorate pentru a-și împodobi cuibul.

Albinele care par să fie insectele cele mai receptive la culori, nu văd roșul. Ele trăiesc într-o lume de albastruri, purpuriuri și galben.

Musca are o asemenea aversiune pentru culoarea albastră încît evită ferestrele, pereții și perdelele vopsite în această culoare.

Nou aeroport la Moscova

La 30 km depărtare de Moscova, în mijlocul unei păduri pitorești, a fost inaugurat de curînd aeroportul „Seremetievo", a treia mare poartă aeriană din capitala Uniunii Sovietice.

Din ce în ce mai multe avioane de pasageri de ultimul tip, cu reacție, turbopropulsate, sosesc zilnic din toate colțurile Marii țări a socialismului și din străinătate.

Pe noul aeroport, dotat cu piste pentru toate tipurile, avioanele opresc în fața aerogării, o clădire luminoasă cu două etaje. Pe acoperișul ei se află turnul de control, o cupolă cu pereți de sticlă, de unde dispecerii dirijează mișcarea avioanelor.

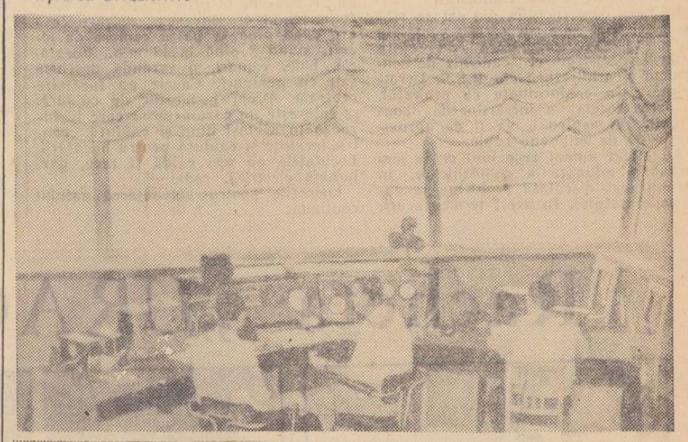

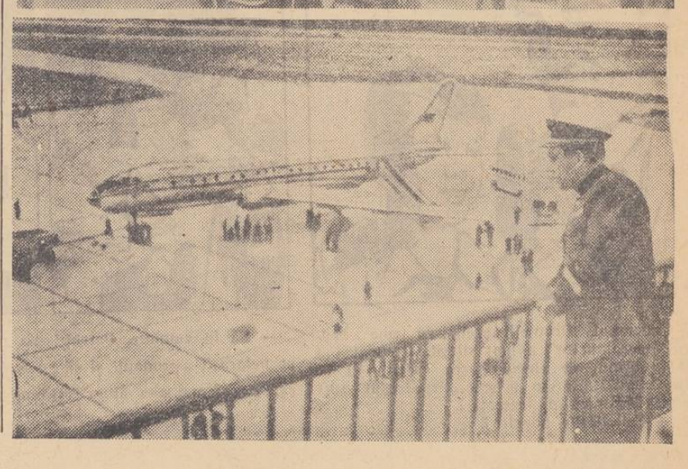

SPORT

Varietăți

Un „eveniment" în sportul englez

Nu de mult, în Anglia s-a petrecut un eveniment puțin obișnuit pentru locuitorii Britaniei: a avut loc prima reuniune de atletism în sală! Acest lucru, poate banal în altă țară, apare aici ca senzațional prin faptul că în Anglia — fără cu veche tradiție sportivă — nu există o sală acoperită pentru întreceri de atletism. Dealtfel cea de care am pomenit s-a desfășurat într-un hangar al bazei aeriene de la Stanmore (Middlesex) și a avut drept scop verificarea actualului stadiu de pregătire al atleților englezi reținuți pentru Jocurile Olimpice.

Un film despre Jesse Owens

O casă de filme americană intenționează să realizeze un film despre viața celebrului atlet negru Jesse Owens, cîștigătorul a 3 medalii de aur la J.O. din 1936. Rolul principal va fi interpretat probabil de Ray

Narton, un tînăr atlet negru, consacrat drept cel mai bun sprinter al anului 1959. Parcurgînd 100 m. în 10,1, Narton a devenit „coautor" al recordului mondial al probei, alături de frații săi de culoare Williams, Murchison și King.

Cicliști francezi caută ocupații...

Vechea și cunoscuta sală acoperită din Paris, „Vel' d'Hiver", a fost dărîmată pentru a face loc unei oarecari clădiri a unei oarecari societăți.

Faptul apare, la prima vedere, lipsit de importanță, chiar dacă este vorba de o sală cu un renumit velodrom, adevărat leagăn al ciclismului de pistă francez.

Totuși dispariția velodromului a provocat importante urmări în activitatea sportivă și în primul rînd a ciclismului. Pînă la construirea unui alt velodrom unde se va putea continua această activitate, o categorie de sportivi — cicliști profesioniști pistarzi — nu mai pot participa la întreceri sportive.

Iată un motiv foarte serios pentru care mulți dintre aceștia au anunțat public că întrucît nu mai pot participa la întreceri și pentru a-și putea asigura existența, se văd siliți să se retragă din activitatea sportivă și să-și caute (bine înțeles dacă vor găsi) alte ocupații...

Cînd se vorbește de introducerea profesionismului în Belgia

Fotbalul belgian trece printr-o perioadă de grea criză. Pentru salvarea lui se propune de unii interesați introducerea profesionismului. In discuțiile întreprinse pe această temă, fostul internațional belgian Louis Carrè (selecționat de 56 de ori în echipa națională) a spus printre altele: „Fotbalul belgian suferă de o criză de conducători. Cine conduce cluburile și echipa națională? Niște funcționari care nu cunosc jocul de fotbal pentru că nu l-au jucat vreodată. Fotbalul belgian ar trebui să fie condus de oameni competenți, de foștii internaționali".

Școala micilor patinatori

La Moscova există cea mai interesantă și, totodată, cea mai originală școală de patinaj artistic. Într-adevăr, aci funcționează de mai mulți ani, pe lîngă Stadionul Pionierilor, un curs special de patinaj artistic. Originalitatea acestei școli constă în împărțirea pe „clase". Școala are cinci clase și primește elevi de la cinci ani în sus, care au trecut în prealabil un examen de admitere. Fiecare an de „studiu" este terminat cu examene care, așa cum este și firesc, provoacă multă emoție printre micii patinatori. „Materiile" care se predau sînt diverse: patinaj și coreografie, muzică și gimnastică, atletism și... săniuș. Absolvenții ultimei clase, deși nu depășesc de regulă 10—12 ani, sînt de acum patinatori experimentați, avînd categoria a III-a sau chiar a II-a de clasificare. Uneori și dintre cei din clasele „inferioare" se remarcă patinatori deosebit de înzestrați: acum 2—3 ani, Margarita Smirnova, în vîrstă de opt ani, elevă în clasa a III-a la școala de patinaj artistic, a izbutit să cîștige un concurs orășenesc de... senioare!

Carnet olimpic

COMISIA tehnică a Jocurilor Olimpice de la Roma a stabilit în cele mai mici detalii programul concursului de atletism, principala manifestare a olimpiadei. Printre altele, am fost informați că finala probei de săritură în înălțime femei va începe la ora 15 în ziua de 8 septembrie. O dată de reținut pentru amatorii de sport din țara noastră.

● EMOȚIE în cercurile sportive norvegiene. Campionul olimpic la sulițâ Egil Danielsen a declarat că nu-și va mai apăra la Roma titlul cîștigat la Melbourne, deoarece deplasarea i se pare prea lungă!! și costisitoare.

● FINLANDA, care a cîștigat la Cortina d'Ampezzo 3 medalii de aur și 6 de argint va avea cea mai bătrînă echipă dar și cea mai experimentată la jocurile de iarnă. Cei doi ași ai echipei de fond, renumiții schiori Veikko Hakulinen și Erno Kohlemainen numără împreună 76 de ani. Alături de ei va concura însă și Kamevi Hamalainen (20 de ani) campion mondial.

● PORNIND probabil de la principiul că zăpada nu este altceva decît apă înghețată, echipa de schi a Angliei a angajat ca antrenor pe înotătorul (!) austriac Georg Schmidt. Conducătorii federației engleze au considerat probabil că un austriac fie el și înotător se pricepe mai mult la schi decît un schior englez „veritabil".

● TAMARA RÎLOVA (U.R.S.S.), campioană mondială absolută de patinaj-viteză, se antrenează intens în vederea jocurilor de la Squaw Valley. În lunile de toamnă ea a făcut atletism, baschet și patinaj pe rotile. Acum ea își desăvîrșește forma efectuînd săptămînal cîte 8 ore de antrenament pe pista patinoarului din Leningrad. Tamara Rîlova este în vîrstă de 27 ani.

● TRECEREA sportivilor amatori la profesionism în țările capitaliste a luat proporții deși ne aflăm în preajma Jocurilor Olimpice. În ciuda măsurilor luate de federații, racolerii și firmele comerciale nu se sinchisesc de interesele sportive ale țării lor. După boxerul francez Claude Saluden și ciclistul italian Romeo Venturelli un alt sportiv de frunte a fost determinat să treacă la profesionism. Este vorba de campionul amator la ciclism (urmărire) Rudi Altig (R.F.G.) o mare speranță a Germaniei pentru probele de velodrom.

● ATLETELE australiene au început să învețe limba italiană pentru a nu greși la semnalele starterului. Într-adevăr o măsură recomandabilă.

● IN ANGLIA s-a deschis o colectă publică pentru strîngerea fondurilor necesare participării sportivilor englezi la Jocurile Olimpice. Aceasta pentru că autoritățile au anunțat că nu vor aloca nici o liră în acest scop.

Sticlă — Beton — Aluminiu

Anul viitor, la Lujniki, în imediata apropiere a Palatului Sporturilor, va apare clădirea unui patinoar artificial construită din sticlă, beton și aluminiu. În prezent planurile și macheta noii clădiri pot fi admirate în sălile colectivului de arhitectură nr. 14 de la Institutul „Mosproiect".

Noul patinoar artificial urmează să fie construit în forma unui pavilion dreptunghiular. Pereții patinoarului, vor fi din plăci de sticlă combinate cu panouri din panel, astfel încît această construcție va avea o luminozitate perfectă și un aspect extrem de atrăgător.

Proiectul patinoarului artificial de la Lujniki aparține arhitectului N. Sinelnikov și inginerilor A. Levenștein și B. Zubrovici.

IN CLIȘEU: Macheta noului patinoar artificial de la Lujniki, — vedere exterioară.

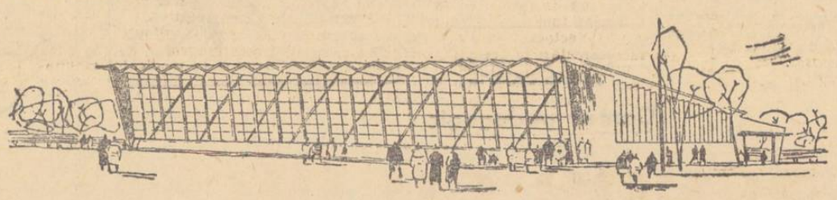

Clasamentele noastre în campionatul categoriei A de fotbal (IV)

Mijlocașii

Posturilor de mijlocași le-au fost acordate, anul acesta, un interes sporit din partea echipelor categoriei A. de fotbal. S-a continuat — chiar s-a dezvoltat — folosirea unei aceleași perechi de mijlocași, ceea ce ni se pare deosebit de util, prin aportul ce-l poate aduce această practică.

Dintre „perechile" de mijlocași mai notorii sînt de semnalat: *Jenei — Bone* (Mihăilescu) la C.C.A., *Al. Vasile — I. Nunweiller* la Dinamo București, *Fronea — Tabarcea* la Petrolul, *Vătafu — Ujvari* la Dinamo Bacău, *Birsan — Szigeti* la Steagul Roșu, *P. Emil — Nedelcu I* la Știința Cluj, după cum merită să fie menționate (și păstrate mai departe) cuplurile de dată mai recentă: *O. Popescu — Koczka* (Rapid), *Bibere — Pană* (Farul), *Smărăndescu II — Petrescu* (Progresul).

Pe postul de mijlocaș dreapta au fost folosiți în turul campionatului 27 de jucători, dintre care numai trei au jucat în toate partidele: *Fronea* (Petrolul), *Capaș* (U.T.A.) și *Szőke* (Minerul). În ierarhia jucătorilor pe acest post se observă cu ușurință asaltul viguros, cu rezultate corespunzătoare, al tinerilor, care au monopolizat — în clasamentul nostru — primele opt locuri. Liderul lor este, după părerea noastră, JENEI (C.C.A.) care a progresat mult de la un an la altul, devenind un mijlocaș cu joc complet, un jucător de nădejde pentru echipa lui, ca și pentru echipa națională. Îi urmează FRONEA (Petrolul), jucător capabil să desfășoare o continuă activitate laborioasă. El trebuie să-și sporească însă viteza (sprintul scurt).

VATAFU (Dinamo Bacău), BIBERE (Farul) și O. POPESCU (Rapid), ni se par valori sensibil egale și cu posibilități deopotrivă de progres, așa că-i situăm pe toți pe același loc în clasamentul nostru. Tinerețea și talentul lor împletite cu o muncă plină de rîvnă, îi pot ajuta să-și ridice mai mult măiestria fotbalistică. Lui O. Popescu îi mai este necesar un plus de disciplină pe teren, care să-l facă să aibă o atitudine cuviincioasă față de arbitrii conducători ai partidelor, ca și față de adversari.

În regres față de campionatul precedent l-am găsit pe AL. VASILE (Dinamo București), la care a devenit mai evidentă insuficienta lui pregătire tehnică.

Pentru dinamovistul bucureștean, care este dotat cu o mare putere de luptă și cu o deosebită rezistență fizică, trebuie să devină o preocupare arzătoare înlăturarea acestei deficiențe, care-l va stînjeni din ce în ce mai mult, dată fiind orientarea generală a fotbalului nostru spre îmbunătățirea temeinică a pregătirii tehnice.

Din restul mijlocașilor dreapta, alegerea noastră în ordine este: SMĂRĂNDESCU II (Progresul), FARCAȘ II (Jiul), CAPAȘ (U.T.A.) și PETRU EMIL (Știința Cluj). Primul și ultimul, mai tineri, pot avea veleități mai mari, chiar într-un viitor apropiat.

31 de jucători au fost folosiți, în stagiunea de toamnă a campionatului categoriei A. pe postul de mijlocaș stînga. Și aici jucătorii tineri au asaltat locurile fruntașe, reușind după părerea noastră să cucerească 9 din 10 locuri — pentru că în această parte a tabloului a reușit să se păstreze, încă cu destul succes și Bone (31 ani).

Cel mai bun mijlocaș stînga al sezonului a fost ION NUNWEILLER (Dinamo București) pe care l-am clasificat, pe merit și în fruntea stoperilor. Nu vom reveni, de aceea, asupra calităților lui, mulțumindu-ne doar să întărim remarca asupra utilității specializării lui pe postul de stoper.

Ploeșteanul TABARCEA (Petrolul) este situat pe locul imediat următor, cu toate că în toamnă n-a atins forma avută în primăvară. Poate și de aceea am ezitat pînă l-am preferat lui SZIGETI (Steagul Roșu), care a avut comportări revelatorii. Ambii sînt buni tehnicieni, joacă deopotrivă de bine în apărare și atac și știu să-și pună partenerii în poziții favorabile. Mai au timp și posibilități de progres, ceea ce e important pentru viitorul lor fotbalistic.

BONE și MIHĂILESCU (ambii de la C.C.A.) ni se par de nedespărțit în clasamentul nostru. La plusul de tehnică al primului, cel de-al doilea răspunde cu un plus de rezistență și chiar de mobilitate. Ambii sînt jucători pe care se poate conta.

Pe UJVARI (Dinamo Bacău) l-a ținut un timp în loc boala de care a suferit. După restabilire, pe măsură ce i-a sporit pregătirea fizică, a revenit la valoarea care i-a adus, anul trecut, galoanele de selecționabil. Cu seriozitate în pregătire și în viața de toate zilele, e capabil de noi progrese.

KOCZKA (Rapid), PANĂ (Farul), PETRESCU (Progresul) și NEDELCU I (Știința Cluj), constituie un cvartet de tineri și talentați jucători, care se impun din ce în ce mai mult. Primul, mai ales, ni se pare mai dotat și ar fi avut o clasificare mai bună dacă ar fi fost mai întrebuințat în stagiunea de toamnă la noul lui club, unde a venit de la U.T.A.

Ion BOCIOACA

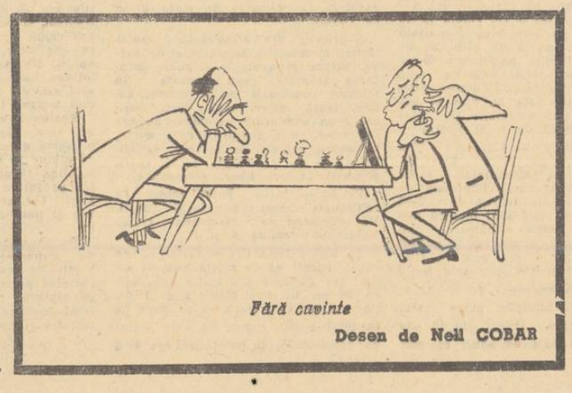

Fără cuvinte

Desen de Neli COBAR

La încheierea primei părți a campionatului de volei

De vorbă cu Gh. Petrescu, antrenorul echipei de volei Rapid — București

FAPTUL a fost consemnat la jumătatea săptămînii trecute cînd, după victoria obținută în jocul cu Dinamo București, s-a putut anunța: Rapid e campion de toamnă la volei masculin. Dar pentru majoritatea amatorilor de volei reușita era scontată mai de mult și această credință, n-a fost zdruncinată nici cînd echipa bucureșteană a fost învinsă de Știința Cluj.

Pentru că toți aceștia cunosc forța echipei feroviarilor bucureșteni, puterea ei de luptă, clasa jocului ce-l practică. Și așteptările, cum vedeți, nu le-au fost desmințite.

— Care a fost cea mai dificilă partidă ce ați avut-o de susținut în turul campionatului? — l-am întrebat pe Gheorghe Petrescu, antrenorul echipei Rapid, cu prilejul unei discuții recente.

— La începutul campionatului noi ne-am așteptat să fie cea cu „Cetatea Bucur". De fapt însă, pe parcurs, s-a dovedit cea cu Știința Cluj, de la care am înregistrat singurul nostru eșec în turul campionatului.

— Cine credeți că va cîștiga ediția 1959—1960 a campionatului?

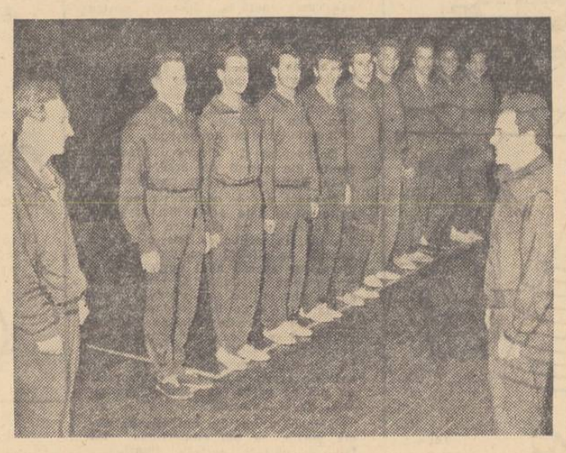

— Aș prefera să mă întrebați: cine doriți să cîștige această ediție? Atunci mi-ar fi simplu să vă răspund: noi! Așa însă răspunsul ce mi-l cereți e mai complicat, dar iată-l: pentru desemnarea campionului se va da o luptă strînsă între cele 3 echipe care au terminat turul campionatului la egalitate de puncte: Rapid, Cetatea Bucur și Știința Cluj. Cine va cîștiga în final dintre aceste trei formații? Cred — deci nu numai doresc — că victoria va fi de partea noastră.

Interlocutorul nostru le-a spus toate acestea cu tonul și convingerea unui om care a cumpănit bine vorbele ce le are de spus. De altfel, i-am înțeles preferința: din 1949, cînd a început campionatul categoriei A de volei, Rapid a cîștigat titlul de 5 ori, ultima oară chiar în 1958—1959. Iar acum e lider de toamnă.

Întrebarea următoare s-a impus, de aceea, de la sine:

— În ce constă forța echipei Rapid?

— Din echipa noastră care a debutat în campionatul categoriei A, în 1949, mai sînt activi 2 jucători: Ponva — care este și actualul căpitan al echipei — și eu, antrenorul... Pe parcursul anilor ce au trecut de atunci, în fiecare ediție de campionat s-a promovat cîte unul-doi jucători tineri, care au devenit apoi titulari. S-a format astfel o școală în cadrul echipei, care a prezentat totdeauna o alcătuire în care luptau împreună jucătorii cu experiență și cei tineri promovați. Maniera aceasta de promovare ne-a ajutat să avem mereu la dispoziție jucători cu care să putem înlocui pe cei ce... treceau, ca spectatori, în tribună. Acesta ar fi unul din „punctele" tăriei echipei noastre. Pregătirea și maniera de joc ar fi altul dintre aceste „puncte". Și fără să intrăm în prea multe amănunte aceasta înseamnă: în pregătire, accentul deosebit se pune pe tehnica individuală. Pe baza posibilităților tehnice ale jucătorilor se ordonează apoi un joc sobru, în care fiecare este chemat să facă numai ceea ce poate să facă bine — renunțîndu-se la orice artificii inutile. Acest joc trebuie să fie și eficace, pentru că nu jucăm numai pentru frumusețea jocului ci și pentru victorie. Încă un „punct" al tăriei echipei noastre este puternica legătură sufletească dintre jucătorii noștri, pe teren ca și în viața de toate zilele, precum și marea dragoste ce o au pentru culorile clubului, pe care le vor mereu victorioase.

— Cereți calități fizice deosebite jucătorilor ce-i preferați pentru echipa Rapid?

— Firește. Eu cred că un voleibalist trebuie să aibă multiple calități fizice și aptitudini ca un decatlonist. Adică vreau să spun că jucătorul de volei trebuie să aibă la bază atletismul și anume să întrunească calitățile unui atlet complet: să aibă viteză de deplasare, rezistență, reflexe, forță de lovire, detentă și îndemînare, multă îndemînare. Acestea sînt calitățile ce le pretinde voleiul modern care a făcut un mare salt valoric pe plan mondial dovedit și de faptul că a fost admis pentru ediția viitoare a Jocurilor Olimpice

— Ce credeți că va realiza Rapid în prima ediție a „Cupei campionilor europeni" la care participă?

— În primul tur urmează să jucăm cu echipa elvețiană E.O.S. Lausanne. Ori, valoarea voleiului elvețian nu este cunoscută pe plan internațional, pentru că echipele elvețiene n-au participat nici la campionatele mondiale nici la cele europene. S-ar putea, totuși, ca ele să fie de valoare. Cred, totuși, că vom obține calificarea pentru turul următor, deoarece voleiul nostru are pe plan mondial o valoare ridicată, echipa țării noastre fiind vicecampioană mondială. Piatra de încercare va fi însă întîlnirea din turul doi unde — probabil — vom avea ca adversară echipa Slavia din Praga (care, cred, că va elimina din competiție pe campioana R.F. Germane). Ori, echipa cehoslovacă este, după părerea mea, favorita nr. 1 a competiției. Iată confruntarea la care ne gîndim acum cu toată seriozitatea eu și întreg lotul de jucători pentrucă știm că trebuie să reprezentăm cu cinste și culorile clubului nostru și reputația pe care, pe merit, și-a cîștigat-o pe plan mondial voleiul românesc.

B. IONESCU

Vă mai amintiți de Homici?

În istoria fotbalului sovietic, Alexei Homici a rămas ca unul dintre cei mai iscusiți portari. Astăzi, Lev Iașin, care l-a urmat din 1953 în poarta echipei Dinamo Moscova, ne mai aduce aminte de curajul și suplețea „tigrului" cum l-au supranumit ziariștii englezi pe Homici. Acesta a apărat într-adevăr extraordinar în meciurile susținute de Dinamo Moscova în Anglia imediat după terminarea războiului. Homici are acum aproape 40 de ani și a fost numit profesor la secția de jocuri sportive a Institutului de cultură fizică și sport din Moscova.

El este de asemenea un apreciat foto-reporter sportiv și pe cale de a debuta ca scriitor cu volumul „Biografia unui sportiv". După cum se vede, Homici are destule ocupații, dar găsește și timpul să antreneze pe cei doi băieți ai săi, Alioșa și Volodia, care vor duce, probabil, mai departe tradiția familiei.

Fotbaliști la... kilogram

Racolerii italieni și-au îndreptat din nou privirile către Suedia, țara care a exportat în ultimii ani cei mai mulți jucători pentru cluburile profesioniste din Europa. Ultima achiziție este tînărul înaintaș Agne Simonsson care începînd din luna martie va juca probabil la Fiorentina. Comentînd această vînzare, ziarul englez „Daily Sketch" îl evaluează pe jucătorul suedez în termeni de măcelărie: Simonsson a fost plătit cu 15 lire pentru fiecare uncie (100 gr. aproximativ). Vînzarea la kilogram a fotbaliștilor, iată noul gen de reclamă în sportul profesionist.

Din presa străină

Împotriva discriminării rasiale în sport

Africa de sud este o țară capitalistă, unde discriminarea rasială, persecuția și oprimarea oamenilor de culoare, îmbracă aspectele cele mai barbare. În domeniul sportului, politica rasiștilor sud-africani se traduce prin măsuri draconice, care încearcă să împiedice orice afirmare a sportivilor negri. Dosarul rasismului sud-african a fost deschis din nou acum în preajma Jocurilor olimpice. Opinia sportivă din întreaga lume a condamnat acțiunile samavolnice ale guvernului sud-african, și sprijină revendicările drepte ale sportivilor de culoare din această țară. În apărarea lor se ridică și revista braziliană *„Dos Desportos em todo o mundo"*, care scrie printre altele: *„Jocurile olimpice trebuie să fie nu numai o sărbătoare a sportului, dar și una a păcii și fraternității între tinerii din întreaga lume, fără deosebire de rasă, credință sau culoare. La Jocurile olimpice oamenii trebuie să se prețuiască și să se înțeleagă dincolo de orice considerente ce ar putea să-i pună în inferioritate pe unii față de alții.* Din nefericire mai există țări unde prejudecăți barbare cultivă ura de rasă și asuprirea popoarelor de altă culoare. Mai sînt cîteva luni pînă la începerea Jocurilor olimpice și nu a fost încă rezolvată problema sportivilor de culoare din Africa de sud unde domnește o cruntă teroare rasială. În această țară, cu aproximativ 12 milioane de locuitori, 80 la sută sînt oameni de culoare. Cu toate acestea ei sînt excluși din mișcarea sportivă, sînt interzise întîlnirile între sportivii negri și albi, la stadioane există rezervații pentru spectatorii de culoare. Sportivii de culoare duc însă o luptă neîncetată pentru cucerirea dreptului de a face sport. Astfel, a luat ființă organizația „S. A. Bantu Amateur Atletic Association" care reunește pe toți sportivii negri din Africa de sud. Rasiștii sud-africani au împiedicat însă unirea acestei asociații cu Organizația sportivă a albilor și participarea negrilor la campionatele țării. Organizația sportivă a oamenilor de culoare a făcut un apel la C.I.O. prin care cere următoarele revendicări: 1.—Să fie recunoscut recordul unui sportiv negru ca record național sud-african, dacă este superior recordului deținut de un altul, 2. — Un sportiv negru să fie inclus în echipa olimpică a Africii de sud, dacă el este superior unui sportiv alb într-o anumită probă sau disciplină".

Aceste foarte modeste cerințe legitime ale sportivilor negri sînt aprobate de toți oamenii cu rațiune și bun simț. Numai guvernul sud-african nu vrea să le ia în considerație, făcînd notă discordantă în atmosfera de destindere pe care o creează apropierea Jocurilor olimpice.

Cutia cu scrisori

E. BALTEȘ-București: În întîlnirile de fotbal între surdo-muți, arbitrul folosește în locul fluierului un steag mai mare (el este ajutat și de arbitrii de tușe).

GH. VLĂSCEANU-Iași: „Memorialul Rudolf Harbig" se desfășoară anual. Faimosul atlet german a stabilit timpul de 1:46.6 pe 800 m. la 16 iulie 1939 într-o cursă în care a avut drept adversar pe italianul Mario Lanzi.

M. ROȘU-București: Activitatea la tenis nu încetează în timpul iernii. În Capitală sînt cîteva săli unde se desfășoară în mod regulat antrenamente și competiții. În problema care vă interesează adresați-vă la U.C.F.S. orășenesc.

V. BOBU-Cluj: Se poate afirma cu siguranță că jocul de hochei pe gheață (exceptînd schiul, patinajul și bobul) este cel mai rapid sport. După aprecierea unor specialiști viteza jucătorilor de hochei atinge și 40 de km. pe oră.

P. MOCUȚ-Făgăraș: Curse de tandem (bicicleta pentru două persoane) s-au disputat în acest an pe velodromul Dinamo din Capitală, dar foarte rar, deși spectatorii au primit cu multă plăcere acest gen spectaculos de întrecere ciclistă. La ultima întrebare răspunsul este negativ.

GH. THAU-Mediaș: Primele jocuri olimpice de iarnă au avut loc în 1924 la Chamonix (Elveția). Au participat 293 concurenți reprezentînd 16 țări. La proba de patinaj artistic **s-a prezentat și o norvegiană** în vîrstă de numai 11 ani, Sonia Henje, marea campioană a Jocurilor olimpice care au urmat.

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

17 ani avea Marco atunci cînd, însoțind pe tatăl și pe unchiul său, vestiți negustători venețieni, a pornit în lunga sa călătorie spre China. Era în anul 1271. Părăsind bogata, strălucitoarea și eleganta Veneție, călătorii noștri aveau la ce visa în zilele și nopțile nesfîrșite de drum prin ținuturile inospitaliere. Au dat de vale, spre Constantinopole, au trecut în Asia Mică, iar de acolo, prin deșerturile arabe, pe la Mosul, Tebriz, Basara, au atins Ormuz, — același Ormuz atît de căutat de caravanele negustătorilor, iar înaintea lor de vestitul Ibn Battuta. Ar fi vrut cei trei Polo, să-și continue drumul mai departe spre India, pe calea fără pulbere și fără hîrtoape a mării. Dar cînd au văzut corăbiile ancorate la Ormuz și-au luat gîndul de la asemenea aventură.

Au preferat deci „corăbiile deșertului", blajinele și rezistentele cămile, cu ajutorul cărora au atins poalele podișului Pamirului. Pe urmă au mers mai departe, s-au apropiat în cîteva rînduri de Marele zid chinezesc, au poposit vreme de un an în orașul Ganciu și au pornit iar, —

de astădată spre nord, apoi spre sud-est și iată-i în fine ajunși la capătul lungii lor călătorii, reședința marelui han.

I-a îndrăgit marele han pe cei trei venețieni și i-a păstrat în preajma lui vreme de 15 ani (1275—1290). In slujba marelui han, Marco Polo a făcut numeroase călătorii prin China, a cunoscut popoarele și semințiile asiatice, așezările și obiceiurile lor. După 15 ani, negustătorilor venețieni li s-au încălzit sufletele de dorul patriei, frumoasa Veneție natală, și au pornit spre casă. De mare, de astădată, l-a ajutat faptul că marele han le-a dat o însărcinare de încredere: să însoțească două prințese, una chineză și cealaltă mongolă, care urmau să se căsătorească cu „ilhanul" Iranului și, respectiv, cu moștenitorul acestuia, în chiar capitala Iranului, Tebriz. Și așa în anul 1291, o flotilă de vase chineze bine legate și puternic înarmate, a pornit prin apele Chinei de sud spre Oceanul Indian, în lunga călătorie spre Tebriz.

Marco Polo a vizitat, cu prilejul acestei călătorii, insulele arhipela-

gului indonezian, „cele 7448 de insule" cum le evaluează—evident exagerat — Marco Polo însuși. Călătorii noștri au debarcat și au poposit timp de 5 luni pe insula Sumatra.

Și, într-o bună zi, flota chineză cu prețioasa și gingașa ei încărcătură, a ridicat ancora și s-a îndreptat spre Ceylon. De unde, continuîndu-și drumul de-a lungul Indiei de vest, prin strîmtoarea Ormuz, corăbiile au ajuns în golful Persic. Trei ani a durat călătoria aceasta și prințesele și-au găsit, în sfîrșit, mirii. Iar cei trei negustători au pornit mai departe spre casă, de astădată pe drumuri mai umblate, mai bătătorite, astfel că în anul următor (1295), Marco Polo era din nou în patrie. Nu se știe cum, nu se știe de ce, dar îl aflăm pe călătorul nostru care adunase bogății multe în atîția ani de peregrinări nu cunfundat în pernele moi și parfumate ale vreunui alcov venețian, ci pe dalele reci ale închisorii din Genova, unde a rămas pînă în anul 1297, cînd a fost eliberat. În acești doi ani

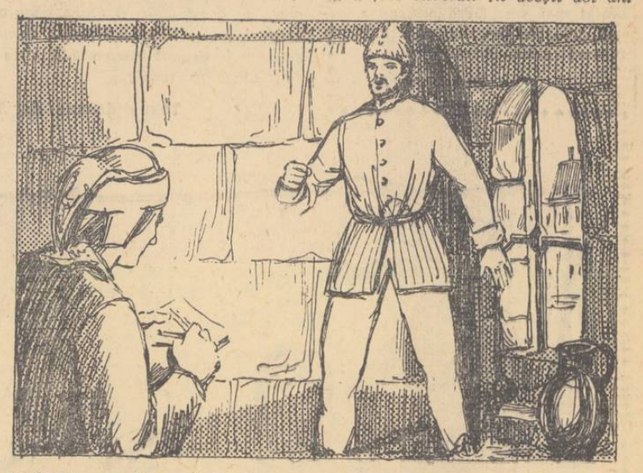

de închisoare Marco Polo și-a descris călătoriile, dictîndu-și impresiile unui deținut pe nume Rusticelli.

Eliberat din închisoare, Marco Polo s-a mai bucurat cît s-a mai putut bucura de viață și în anul 1324 a decedat lăsînd în urma lui cartea dictată în închisoare, adevărat tezaur al culturii medievale, care a servit ca îndreptar prețios geografilor și călătorilor acelor timpuri.

„CĂLĂTORIA PESTE TREI MĂRI" A LUI AFANASI NIKITIN

În plină epocă medievală, în anul 1466, șahul Sirvanului a trimis, din țara lui aflată pe țărmul apusean al Mării Caspice, o solie la Ivan al III-lea, marele cneaz al Moscovei. Iar cînd solia șahului a

făcut cale întoarsă, i s-au alăturat cîțiva negustători ruși și din Buhara. Printre ei se afla și negustorul Afanasi Nikitin din Tver, care echipase două corăbii și le încărcase cu mărfuri. Convoiul de vase pline cu mărfuri și bogății de tot felul a pornit de vale pe Volga, dar a fost atacat de tătari pe undeva prin ținutul Astrahanului. N-a mai rămas nimic din bogățiile negustătorilor. Toate au luat drumul ținuturilor tătărești.

(Va urma)

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

Practic • Practic

Verificarea rezistenței coloranților

Rezistența coloranților pe țesături, prin care trebuie să înțelegem facultatea acestora de a-și păstra culoarea odată fixată, în nuanța respectivă, prezintă o deosebită importanță. Din punct de vedere practic, noi avem posibilitatea, cu mijloace simple să verificăm o parte din aceste rezistențe.

Rezistența la apă o determinăm lăsînd țesătura respectivă, timp de 18 ore — de seară, pînă a doua zi la prînz — într-un vas cu apă (să acopere țesătura). La temperatura camerei 20—25 grade C) în care vas introducem și cîteva fișii de cîrpe albe curate. Această probă e bine s-o facem, de fiecare dată cînd cumpărăm o țesătură nouă, spre a vedea dacă în viitor putem sau nu s-o călătim împreună cu alte țesături. Proba este pozitivă dacă apa nu a colorat cîrpele.

Rezistența la frecat, ne interesează în primul rînd în stare umedă, pentru operațiunea de spălat. În acest scop luăm o bucată de cîrpă albă curată, umezită, cu care frecăm pe un colț al materialului, — așezat pe o suprafață plană —, de minimum zece ori la stînga și la dreapta. Dacă, deși frecarea a fost făcută cu putere, cîrpa rămîne curată, înseamnă că țesătura rezistă la frecat.

Rezistența la spălat propriu zis o facem înmuind un colț al țesăturii, timp de 30 de minute, în soluție caldă (40 de grade C) cu sodă și săpun sau în soluție clocotită numai de apă și săpun, în funcție de natura materialului.

În sfîrșit o foarte interesantă probă, pe care ar trebui s-o efectuăm cu toate țesăturile destinate confecționării rochiilor sau bluzelor, este *rezistența la transpirație*. În acest caz țesătura se ține, timp de 30 de minute, într-o soluție abundentă ce conține 5 la sută sare de bucătărie. După 30 de minute țesătura se stoarce repetat de zece ori, după fiecare stoarcere cufundîndu-se din nou în soluție. Se adaugă apoi soluției oțet, în proporție de 7 cm cubi la fiecare litru. Se lasă astfel țesătura încă 30 minute, apa menținîndu-se prin adăugiri de apă caldă, — după caz — la temperatura de 45 de grade C, după care se stoarce repetat, astfel cum s-a arătat mai sus. Dacă apa nu a luat culoarea înseamnă că țesătura va rezista la transpirație.

Doina POPA

MODELUL PREFERAT

A seară, ducîndu-mă să-i fac o vizită, am găsit-o pe prietena mea Marietta în plină fierbere. Pe pat, pe masă, stăteau îngrămădite reviste de modă, copii pe calc după modelele culese de pe la alte prietene, diferite lucruri de îmbrăcăminte. Intrasem în cameră, mă așezasem pe unicul scaun liber — celelalte erau ocupate cu tot soiul de obiecte pe care bărbații, luîndu-le în derîdere, le numesc „nimicuri" — și o priveam zîmbind.

— De ce rîzi? mă întrebă ea supărată. Nu vezi cum mă zbat singură? Sînt invitată de revelion la o familie. Ce să fac? În loc să rîzi — adăugă ea — mai bine m-ai ajuta cu un sfat.

— Uită-te în oglindă!

Pe fața Mariettei nedumerirea făcu loc celei mai depline stupori.

— De ce? Crezi că nu mă cunosc de-ajuns de bine? Lasă gluma!

— Uită-te în oglindă — i-am repetat. O femeie care vrea să fie bine îmbrăcată nu copiază modelele, numai pentru că sînt frumoase, din reviste. Ea se gîndește și ce anume i se potrivește mai bine, după fizic, după fizionomie...

Și ți arăt un model dintr-o revistă: o rochie învoaltă, o adevărată corolă răsturnată, din brocat chinezesc, cu două bretele înguste petrecute pe după gît și formînd pe piept un V cît se poate de original.

— Îți place?

— Tu ce zici? Nu-i așa că e frumos? Nu crezi că mi-ar sta bine? Brocat chinezesc se găsește și modelul nu mi se pare complicat...

— Îmi place, dar dacă ți-am arătat-o este tocmai pentru a te sfătui ce să nu-ți faci. Ești prea înaltă pentru modelul ăsta. Fusta rochiei e foarte scurtă, așa cum se poartă azi. Tu ai însă brațe prea subțiri și gîtul nu-ți este încă bine împlinit. Cînd o să te mai maturizezi, atunci da, modelul ți se va potrivi... Dar pînă atunci? Tu ce crezi?

— Poate că ai dreptate.

— Știi cum te-aș vedea eu îmbrăcată în noaptea de revelion? Cu o fustă tot învoaltă, dar lungă pînă la jumătatea piciorului. Din tafta cenușie. Cu o bluză din dantelă albă cu un guleraș rotund... Sau poate cu un pullover din acelea fine — se găsesc în comerț — cu garnitură din fir de argint. Un trandafir roz la gît, și vei fi foarte elegantă...

— Îmi doream atît de mult o rochie lungă! — exclamă Marieta, și din glasul ei răzbătea o profundă dezamăgire pentru plăcerea pe care vroiam să i-o răpesc.

— Eu susțin că o rochie lungă, pînă la pămînt riscă — întocmai ca și cea prea scurtă— să te înalțe și mai mult. Dar dacă îți cu tot dinadinsul...

Am început atunci să frunzărim iarăși paginile revistelor.

—Am găsit — spusei eu într-un sfîrșit, bucuroasă.

Modelul era într-adevăr ispititor. O rochie de catifea neagră, decoltată larg pe umeri, dar cu mîneci scurte. Fusta lungă, ușor evazată. O rochie sobră de care nu te plictisești niciodată și pe care prietena mea ar fi putut-o purta cu tot felul de podoabe: fie cu o eșarfă de tulle colorat pe umeri, fie cu un colan de mărgele mari, multicolore, fie cu o panglicuță subțire de catifea neagră la gît, prinsă cu un medalion de strass.

— Nu zic că nu e frumoasă și elegantă. Dar mi se pare cam prea pretențioasă. E greu de purtat.

M-am bucurat că Marieta nu a cedat atît de repede ispitei. Are dreptate. Rochia aceasta se potrivește unor femei mai mature și nu în orice împrejurare. Petrecerile la care se duce ea sînt vesele, tinerești, fără „apret", dar fără să excludă pentru aceasta eleganța.

Îi dau o altă idee:

— Dacă ai purta corsajul acesta din catifea, la o fustă scurtă, tot din catifea?

— ?!...

— Foarte bine. Atunci să lăsăm catifeaua și să încercăm altceva. O rochie de seară costă destul bani. Ea trebuie în așa fel făcută încît să poată fi purtată doi și chiar trei ani. Asta înseamnă că e mai bine să renunți a te îmbrăca după ultimul „țipăt" al modei și să alegi cu precădere ceeace va fi totdeauna frumos: un taior de seară dintr-un material elegant, un model clasic, dintr-o mătase brodată cu fir de aur sau de argint sau din lamé — ai văzut cît sînt de frumoase materialele astea produse la noi în țară. Un astfel de taior se poate purta oricînd: și la teatru, și în seara de revelion, și la o petrecere cu colegii. Nu se demodează niciodată. Vrei să fii foarte elegantă? Îi asortezi o pereche de mănuși lungi sau scurte, într-un ton contrastant. Deunăzi „Romarta" înregistrase un frumos succes cu niște mănuși colorate din jerse, produs al fabricei „Tricotajul roșu". Să zicem că le-ai ales liliachii. În cap vei purta o fundă de catifea neagră, în care prinzi un buchet de violete artificiale. Geanta, asortată sau din catifea neagră e de un frumos efect. Pentru că ești înaltă, aș prefera să încalți niște sandalete cu tocuri joase. Celora mai scunde, le recomand tocuri înalte. Vrei să fii mai puțin elegantă — pentru că să știi de la mine — o femeie elegantă nu trebuie să „bată" la ochi — atunci porți, la acest taior, o bluză neagră din satin. Vei avea astfel o foarte frumoasă ținută pentru teatru. Uitasem ceva: a fi elegant înseamnă a purta ceva frumos și a ști să-ți alegi accesoriile...

Text și desene de Tanți PFENNINGS

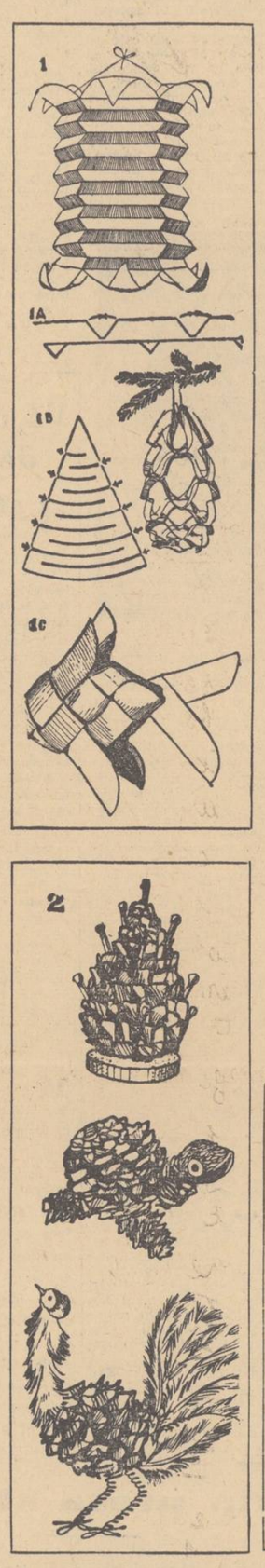

Revelionul... Îl așteaptă cu bucurie atît cei mici cît și cei mai virstnici. Pomul de iarnă strălucește de mii de focuri; pe fiecare îl așteaptă o surpriză. Cu cît va fi însă surpriza mai mare cînd, pe crengile ca smaragdul vom descoperi micile podoabe, fie cumpărate, fie confecționate de gospodine în orele de răgaz, departe de curiozitatea familiei. Iată și cîteva sugestii pe care vi le facem:

Desenul nr. 1: lampion chinezesc din hîrtie colorată. Se face un evantai dintr-o coală de hîrtie, decupat așa cum vedeți în desenul nostru (1A) și se unesc cum indică săgețile. Se face cu 3—4 sau mai multe laturi.

Tot din hîrtie se taie un cerc, se împăturește în patru sau în șase și se taie așa cum arată săgețile (1B). Obțineți un coșuleț de atîrnat în pom. Din benzi de hîrtie împletită (1C) puteți obține un peștișor.

Desenul nr. 2: cîteva obiecte obținute din conuri de brad, nucă și pene. Toate sînt prinse cu sîrmă.

Desenul nr. 3: pentru un pompon mijlociu se taie două discuri egale de carton cu un diametru de cca. 3½ cm. În mijloc se taie o gaură rotundă de cîte 12 mm. Aceste două discuri se așează unul peste altul și se învelesc cu lînă (3A) pînă cînd gaura din mijloc se închide. Apoi se taie firele de la marginea discurilor (3B) și cu un fir de lînă se strînge și se înnoadă firele între cele două discuri (3C). Cartonul se scoate. Cu firul rămas se coase pomponul. Cu acesta obțineți, mai departe, un pui de găină, un iepuraș sau altele, după fantezie.

Desenul nr. 4: din bucățele de sîrmă moale, se pot confecționa tot felul de obiecte, animale, figuri.

Desenul nr. 5: din jumătăți de nucă, ghinzi și pene, hîrtie, mărgele se obțin alte obiecte frumoase, cînd sînt confecționate cu îndemînare.

Desenul nr. 6: lanțuri — cu diverse subiecte (frunze, ursuleți, pitici, iepurași, etc.) se fac împăturind o bantă lungă de hîrtie colorată în felul cum se vede în schiță. Apoi — ținînd strîns — se taie cu o foarfecă bună urmînd linia groasă (sus și jos).

Desenul nr. 7: ce se confecționează din hîrtie de 3 culori diferite l 1 se taie de 2 ori din hîrtie albă, (7A) constituind baza stelei, și se lipește. Se taie de 8 ori (7B) dintr-una din hîrtiile colorate, se taie de 12, (7C) respectiv de 6 ori din celelalte culori. Toate fișiile subțiri servesc pentru lipirea mușchiilor. Toate liniile punctate se îndoaie. Toate piramidele cu bază de triunghi sau de pătrat se lipesc de triunghiurile sau pătratele respective ale bazei (7D). Steaua se montează pe vîrful pomului de iarnă sau se agață de tavan, printr-un fir de ață.

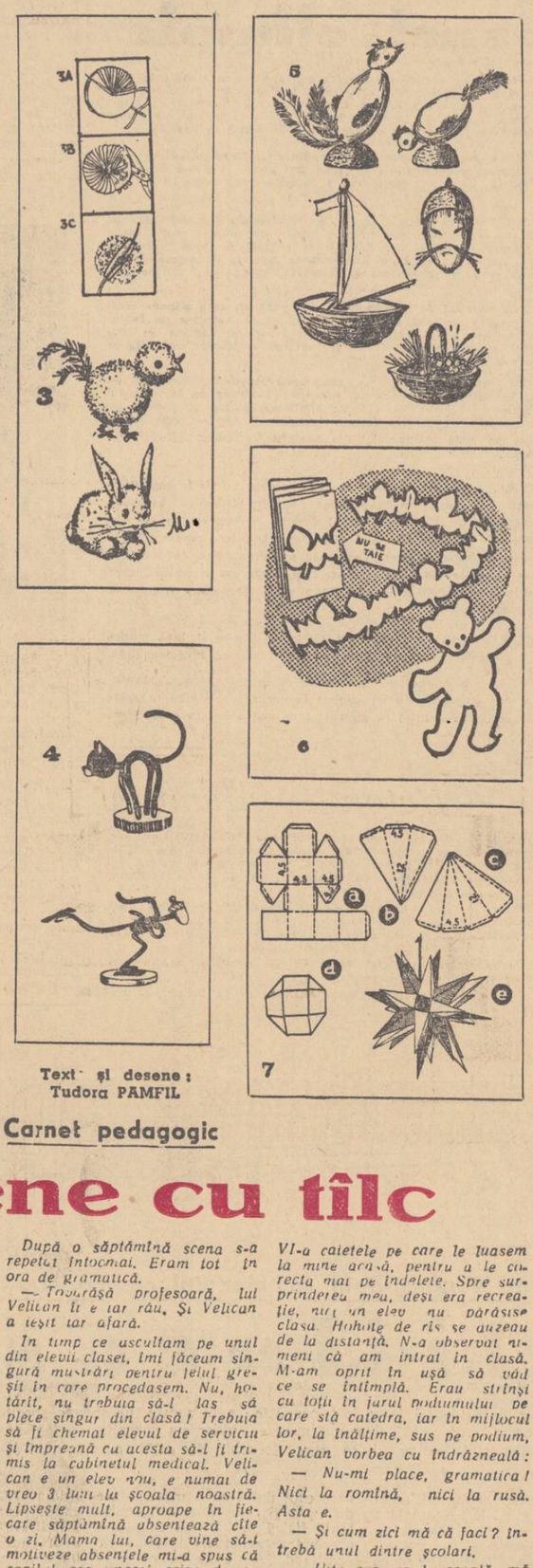

Text și desene: Tudora PAMFIL

Carnet pedagogic

Scene cu tîlc

— Tovarășă profesoară, lui Velican îi este rău!

Tocmai terminusem de pus absențele. Am ridicat repede ochii: Velican ședea cu capul pe bancă și se ținea cu mîinile de pîntece.

— Ce ai? Ce te doare? — l-am întrebat îngrijorată. Băiatul nu-mi răspunse. Tot colegul lui de bancă m-a lămurit.

— Îl doare burta... îi vine rău... vrea să iasă puțin afară din clasă...

Și a plecat. Nu a zăbovit. Exact cînd am început să explic lecția nouă elevul a revenit, s-a așezat la locul lui și și-a scos maculatorul ca să-și ia notițele. Părea înviorat.

După o săptămînă scena s-a repetat întocmai. Eram tot în ora de gramatică.

— Tovarășă profesoară, lui Velican îi e tar rău. Și Velican a ieșit tar afară.

În timp ce ascultam pe unul din elevii clasei, îmi făceam singură mustrări pentru felul greșit în care procedasem. Nu, hotărît, nu trebuia să-l las să plece singur din clasă! Trebuia să fi chemat elevul de serviciu și împreună cu acesta să-l fi trimis la cabinetul medical. Velican e un elev nou, e numai de vreo 3 luni la școala noastră. Lipsește mult, aproape în fiecare săptămînă absentează cîte o zi. Mama lui, care vine să-l motiveze absențele mi-a spus că copilul are uneori crize de apendicită, cel puțin așa crede ea, și că va trebui să-l ducă neapărat la doctor.

Poate că și acum avusese o criză, tar eu l-am lăsat singur afară! Peste vreo 10 minute am trimis un coleg să vadă ce e cu Velican. S-au reîntors imediat amîndoi.

— Cum te simți?

— Mai bine.. aproape mi-a trecut...

Peste cîteva zile, Velican a lipsit de la școală. Era miercuri zi de română cu clasa VI-a. E bolnav, săracu, mi-am zis și mi-am promis să mă ocup serios de acest copil. A doua zi, joi, înainte de începerea cursurilor tov. Velican a venit să mă caute. Mi-a spus că băiatul venise la școală, dar cu o zi înainte n-a putut, îi fusese rău și mă ruga să-i motivez absențele. La insistențele mele mi-a promis că a doua zi îl va duce la medic.

La prima recreație, m-am dus să restitui elevilor de clasa a VI-a caietele pe care le luasem la mine acasă, pentru a le corecta mai de îndelete. Spre surprinderea mea, deși era recreație, nici un elev nu părăsise clasa. Hohote de rîs se auzeau de la distanță. N-a observat nimeni că am intrat în clasă. M-am oprit în ușă să văd ce se întîmplă. Erau strînși cu toții în jurul podiumului pe care stă catedra, iar în mijlocul lor, la înălțime, sus pe podium, Velican vorbea cu îndrăzneală:

— Nu-mi place, gramatica! Nici la romînă, nici la rusă. Asta e.

— Și cum zici mă că faci? întrebă unul dintre școlari.

— Uite așa, ca la școală, mă apuc de burtă și mă mîrîi. Și spre hazul tuturor Velican își juca rolul de bolnav. (Ce e drept, juca bine).

— Și mai-că-ta? zise un altul.

— Cine, mama? ...ea „se prinde". Că v-ați prins și voi, proștilor! chicoti el.

— Bine, mă, (zise altcineva) dacă te duce la doctor, sau la spital, sau la operație, ce te faci?

N-am mai stat să aud răspunsul lui Velican. Am înaintat spre catedră. A doua zi am stat de vorbă și cu mama.

...De atunci, cele povestite s-au întîmplat acum un an, în această clasă „boli" la gramatică sau alte obiecte nu mai sînt și nici mame la care să „se prindă".

Lili PLAIU

CURIERUL nostru

F.L. CLAUDIU — *Galați:* Este bine în viață să acordați fiecărui lucru locul pe care îl merită. Exagerările nu sînt bune în astfel de situații ca cea în care vă aflați dv. Credem că de aici provin toate necazurile. Ați dat acestei relații o importanță mult mai mare decît era cazul. În al doilea rînd, părerile lui nu sînt de natură să vă facă încrezătoare în ce privește perspectivele. De aceea ar trebui să stați de vorbă cu el ca să vă precizeze foarte clar punctul lui de vedere. Aceasta v-ar ajuta foarte mult în adoptarea unei hotărîri. S-ar putea ca intențiile lui să fie foarte bune. Dar de acest lucru trebuie să vă convingă și pe dv. Numai o discuție clară cu el v-ar reda liniștea necesară.

G. CONSTANȚA — *București:* Problema dv. merită să fie mai pe larg discutată, lucru ce nu este posibil în spațiul restrîns al acestei rubrici. Există două soluții de a lămuri lucrurile: ori veniți dv. la redacție (sînteți din București și acest lucru nu este dificil) ori ne trimiteți adresa să vă răspundem prin poștă.

VICTOR SILVA — *Calafat:* Nici noi nu sîntem de părere să-i mai scrieți. Credem însă că este absolut necesar să mergeți dv. la ea, să discutați cu ea. Nu puteți ști exact, de la distanță, ce a determinat-o să nu vă scrie la fel ca înainte. Poate că nu are nici o vină și din motive obiective nu v-a scris. După ce veți vorbi cu ea scrieți-ne dacă credeți că va mai fi cazul.

ROMANA M. — *Dorohoi:* Ne pare foarte rău, dar timpul fiind prea scurt, n-o să mai putem înfăptui propunerile dv. decît în parte. Am primit prea tîrziu scrisoarea dv. Tematica rubricilor noastre era deja stabilită. Sperăm să ne revanșăm cît de curînd cînd ne veți trimite o nouă scrisoare.

MILI — *Sibiu:* Se pare — cel puțin din cele ce ne scrieți dv. — că este vorba doar de o simplă distracție tinerească. Asemenea lucruri sînt firești. Nu trebuie însă să exagerați fiindcă aceasta v-ar crea neplăceri. De altfel calificativul pe care l l-ați dat dv. în partea ultimă a scrisorii, credem că l se potrivește cel mai bine.

MIRCEA — *Arad:* De fapt dv. ați luat deja o hotărîre pe care urmează s-o puneți în practică. Așa stînd lucrurile cum ni le-ați descris dv., singura soluție de rezolvare a lor nu este decît aceea la care v-ați gîndit și dv. Se pare că ați judecat bine lucrurile pînă cînd ați luat această hotărîre. Noi vă dorim succes!

I. ALEXANDRU — *Baia Mare:* În aceste condiții, soluția cea mai bună ar fi să vă căsătoriți cu ea. Gîndiți-vă însă înainte de a face acest pas, la răspunderea morală și materială pe care v-o asumați. Nu este suficient să fiți dv. fericiți. Sînteți sigur că îi veți face fericiți și pe cei ce vă vor deveni apropiați? Dacă răspunsurile la aceste întrebări, pe care trebuie să vi le dați dv., sînt afirmative, atunci faceți acest pas în viață.

Sfaturi cosmetice

D. BELVEDERE — Abrud: Ten uscat. Spălați fața cu apă rece (de preferință de ploaie) dar fără săpun care are tendința de a-i accentua uscăciunea. Folosiți zilnic o cremă grasă, ca de exemplu: lanolină 30 gr., unt de cacao 15 gr. ulei de arahide 30 gr., apă boraxată 30 gr., vitamina A uleioasă 5 c³. Odată la 10 zile aplicați pe fața bine curățată în prealabil o mască de gălbenuș de ou frecat cu puțin untdelemn. După 30 de minute spălați fața cu apa călduță, apoi cu rece. În limita posibilităților, feriți fața de vînt și ger și aparați-o de intemperii și prai folosind o cremă de zi și pudră.

MIA POPESCU — Caracal: Ten gras, puncte negre, coșuri. Este absolut necesar să întrebuințați săpunul de bărbierit care, împreună cu apa caldă, trebuie folosit de 2—3 ori pe zi. Veți clăti apoi fața cu apa rece. Folosiți zilnic următoarea loțiune degresantă: alcool (de 70 grade) 100 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 1 gr., rezorcină 0,50 gr., acid boric 1 gr., tinctură benzoe 1 gr.

Cremele și loțiunile grase sînt contra indicate. Odată la 10 zile faceți ieței o baie de aburi cu mușețel, apoi cu degetele învelite în tifon steril, presați ușor punctele negre spre a le scoate. Dezinfectați riguros cu alcool, apoi aplicați o mască de taurt și după 20 de minute vă spălați cu apă. Fermentul tactic pe care-l conține taurtul este excelent în cazurile de piele grasă cu coșuri.

Suprimați din alimentație: murăturile, mezelurile, conservele de carne, brînză fermentată, alcoolul, mîncarea ardeiată sau piperată. În schimb, consumați multe fructe, salate, taurt, miere, lapte. Beți dimineața pe nemîncate un pahar de apă împreună cu o linguriță de miere, iar seara înainte de culcare, la fel. Dormiți 8 ore pe noapte, faceți sport, plimbări în aer liber, gimnastică.

R. A. — Iași: Puteți folosi în continuare crema pe care o aveți. Vă recomand de asemenea crema Velur cu vitamina A și F.

L. BRANIȘTEANU — Galați: Ten uscat. Faceți uz de rețeta care vi s-a dat, dar puneți-i mai multă apă, adică 10 gr. de apă distilată și 1 gr. tinctură benzoe. Dacă vi se pare că în felul acesta crema nu este destul de consistentă, îi puteți adăuga 5—8 gr. de ceară de albine. Dv. puteți folosi și crema indicată cititoarei D. Belvedere-Abrud.

SANDA DIAMANDI — Orașul Stalin: Ten combinat, cuperoză. Aveți un ten combinat, o parte este grasă, cealaltă uscată. Deci și îngrijirile vor fi de două feluri: Nasul, fruntea, și bărbia vor fi spălate cu apă caldă și săpun, apoi se vor clăti cu apă rece. Această regiune grasă va fi ștearsă zilnic cu următoarea loțiune: alcool (de 70 grade) 100 gr. acid salicilic 1 gr., camfor 1 gr., tinctură benzoe 1 gr.

Regiunea uscată va fi spălată cu apă rece, dar fără săpun și unsă cu o cremă grasă, ca de exemplu: ceară de albine 15 gr., unt de cacao 10 gr., lanolină 15 gr., ulei de parafină pentru uz intern 60 gr., tinctură benzoe 1 gr. Tot această cremă o veți folosi și pentru ridurile din jurul ochilor.

Pe obrazul stîng aveți un început de cuperoză. Evitați schimbările bruște de temperatură, frigul, vîntul, soarele puternic. Apărați obrazul cu ajutorul cremei și al pudrei și faceți comprese calmante cu ceai de mușețel și apă de hamamelis.

Sanda NOREANU

PĂȚANIILE lui Top

povestite de el însuși

III

Phîi! Ce mîndru am fost cînd am auzit-o vorbind așa despre mine. Cîinele! Eu eram cîinele! Eu, o biată grămăjoară de carne și oase, de încăpeam tot într-o lingură de supă, eu eram „cîinele".

Nu „cuțu", nu „cățelul", ci coșcogeamite „cîinele"! Am lătrat din nou, de cîteva ori, cît am putut eu mai gros.

Mihu mi a dat de mîncare și după aceea am început să ne jucăm. Alergam prin odaie, cînd eu după el, cînd el după

mine și săream într una, ca niște mingi.

— Ia mai potoliți-vă! ne a strigat în cele din urmă mama lui M.hu. Ce tot țopăiți așa?

— Țop? a întrebat Mihu, izbucnind din nou în rîs. Țop? Cuțu Țop! Cuțu Țop!

Și astfel, din ziua aceea, numele meu a rămas Țop!

Prin urmare, ziua începuse bine. Dar, din nenorocire, nu a mers și mai departe tot așa.

Tocmai cînd Mihu și cu mine aveam mai multă treabă — el mă scărpina pe burtă, iar eu încercam să l apuc de nas — s-a amestecat din nou mama lui, care m-a luat în brațe. Eu am crezut că vrea să mă mîngîie și, de bucurie, am lins o pe mînă. Dar ea a încrețit din nas și a spus:

— Vai, ce cățel murdar ești tu! Nu se poate să te lăsăm așa! Trebuie să-ți facem baie.

Eu tare aș fi vrut să-i răspund că nu mă simțeam murdar de fel. Din păcate, am numai darul de a pricepe limba omenească, nu și de a o vorbi, așa încît am fost nevoit să tac. Pe urmă, nici nu știam ce e aia baie și eram curios să aflu.

Ei bine, am aflat! Cîte zile am să trăiesc n-am să uit prima mea baie. Mama lui Mihu m-a băgat într-un lighian plin cu apă, din care abia dacă mai îmi ieșea capul afară. Apa era caldă și mă frigea. Dar lucrul cel mai îngrozitor, abia pe urmă a venit: mama lui Mihu a luat un fel de piatră mică și țurtită și a început să mă frece cu ea pe tot trupul.

Text: N. MINEI
Desene: H. LERU

(Va urma)

REBUS - magazin

Poveste de iarnă

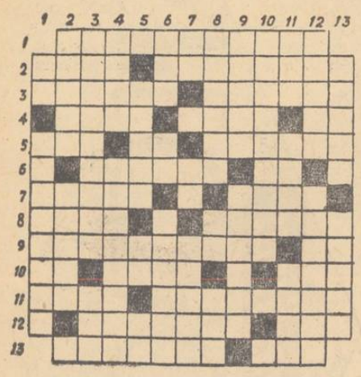

„De frunze și de cîntec... Plîng codrii cei lipsiți de voi" (Coșbuc) 11) Pictor romîn — Tăcut. 12) Compozitor sovietic, autorul melodiei „Fulgul" — Comună în Pirineii Orientali. 13) Există și una de iarnă — Nicolae în familie.

VERTICAL: 1) Simbolul scandiului — Fabrică de... iarnă! 2) Iarna capătă dinți! — Rudă bună cu șoșonul. 3) Somn de iarnă — Ingheța la urmă. 4) Pictor romîn, autor al tabloului „Transport de buți iarna" și al schiței „Scene de patinaj" — Luminat modern al pomului de iarnă. 5) Verb de sezon — Posesiv — Hohot de rîs. 6) Est-Sud-Est — „Sanie... zurgălăi" — Îmbrăcăminte de iarnă. 7) Spăl pe jumătate — Soare — Nimic. 8) Intră în denumirea uneia din marile baze sportive de iarnă — Repede — Fluviu în Portugalia. 9) Pasăre răpitoare — După consumarea faptului 10) Atrăgătorii. 11) Arunc la mijloc — Striga — O are și omul și soba. 12) Se va citi iarna în loc de „iartă" — Poveste 13) Apariție — Din vechea Grecie.

N. CORNEA

Cuvinte mai rare: COA — RIA.

Pe strada mea

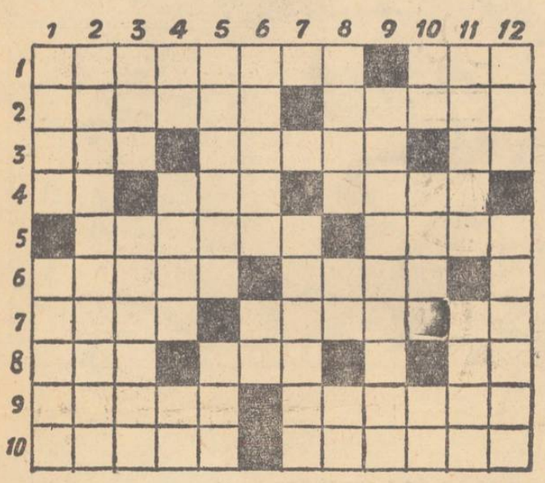

ORIZONTAL: 1) ...Theodorescu, autorul volumului de versuri „Un cîntec din ulița noastră" și al poemului „Calea Griviței" — O întîlnești pe stradă la întîlnile ițșnitoare 2) Omul de pe stradă — Cuprinde un număr important de străzi. 3) Strada de pe casă! — ...Rendis, autorul volumului de poezii „Cîntecul străzii" și al romanului „Ulița piperului sălbatec" — În mijlocul străzii 4) Posezt — Chemi pisica — Cel popular are în grijă și întreținerea străzilor 5) Însemnat — Suprafață (art.) 6) La stop, de pildă — „Tu ești pe-aici? / Eu te-am crezut / Cu... prin vale / De-aș fi știut că ești pe deal / Mergeam pe altă cale" (Coșbuc) 7) Nume feminin — Serviciu în marină — Erbiu; 8) Poemă de Victor Hugo — partea de sus a piciorului unui animal — Fragment din „Serenada străzii". 9) Un ritmic cu străzi! — În legătură cu „Șoseaua nordului" 10) Casele de pe străzile moderne au mai multe — Ducea cu șosele și momele.

VERTICAL: 1) Dă personalitate străzii — Au străzi frumoase și moderne 2) Ieșit în cale. 3) Ansamblu de cîntece — Strada, de pildă, pentru circulație 4) Eugen Niculescu — Exagerat — În ajun 5) „ Ea vine de la moară / Și jos în ulicioară / Punîndu-și sacul, iacă /. Nu-l poate..." (G. Coșbuc) — Fire 6) Uitată — Cere 7) „Pe strada mea e... iar", melodie foarte cunoscută. 8) Zeul iubirii — Alifie — Ființă 9) Modernizară strada 10) În raion — Posedă Dumitru Georgescu 11) Între casă și stradă! (pl.) — Lac în S.U.A. 12) ..Ipătescu, luptătoare de la 1848, al cărui nume îl poartă un bulevard principal din Capitală — Continent.

N. DAN

Cuvinte mai rare: Ane — Arm

Pentru ochii tăi

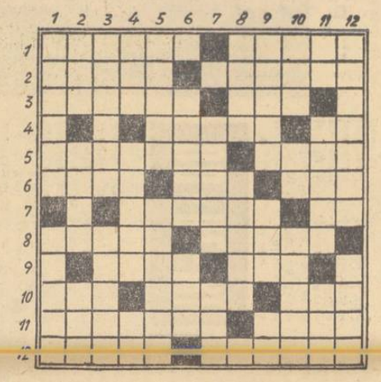

ORIZONTAL: 1) Celebru compozitor german, autorul, printre altele, al liedului „Ochi albaștri". — A împărtăși vederile cuiva. 2) Posesorul unui ochi magic — Una din povestirile acestui scriitor se intitulează „Să nu-mi fie de deochi". 3) Floare denumită „mărgărită" sau „ochiul boului" — Întreprinderile Comunale Oradea. 4) A da ochi cu dușmanul. — Acut. 5) A dat ochii peste cap. — A pieca ochii în pămînt. 6) Ochi de vultur. — Divinitate egipteană — Compozitor bavarez (1788—1847). 7) Autoarea versurilor „Am văzut și eu oameni plecînd". — La orice te poți uita, dar la dînsul ba, fiindcă este... 8) Colecție de ochiuri de sfoară (pl.) — Scriitor și poet contemporan autorul poeziei „Ochii căprui". 9) A face ochii mari. — A scris romanul „Ochiu-dracului". 10) A cunoaște — Localitate în Ardeal — Scînteiază de-ți ia ochii 11) Monștri cu un singur ochi — Nume. 12) Ochit — După ce i-a fost tăiat părul în care-i stătea toată puterea, filistenii i-au scos ochii.

VERTICAL: 1) A nimerit-o orbul fără s-o cunoască — Se ia la ochi. 2) Tînăr poet, autorul versurilor „Vedere de pe Ceahlău" — La fel — Orășel în Sahara. 3) Strada Ochianului nr. 254, sau strada Lăcrămioarelor nr. 15 — Astronom și optician italian (1786—1864) 4) Dinastie în China — Florile ochilor — Lene. 5) Îi lucesc ochii în noapte — Nu-i arde de glumă. 6) Anexa — Păsune în Alpi. 7) Cu ochii în patru — Poveste cu ochii închiși. 8) Plumb pentru ochitori — Albeață, cataractă, etc. 9) 10 ochi la cărți — Scriitor francez, autorul romanului „Misterele Parisului" (1804—1857) — Decimetru. 10) Ecou (arh.) — Diftong — Oraș în Africa 11) Notă muzicală — Te uiți la el cu telescopul — Oraș în Finlanda 12) Vede stele verzi în fața ochilor — Are o mulțime de ochii... la coadă.

Ștefan DONA

Poșta rebus

ILIE NICULAE — București: Nu publicăm aritmogrife. Cît privește jocul literar, avem pregătit de-acum unul cu o temă asemănătoare. În jocul „Transformări", sînt cîteva definiții necorespunzătoare, de pildă, cea de la 6 orizontal: Ipoteză biologică emisă de Darwin! Mai trimiteți.

LAURENȚIU POPESCU — *Drăgășani:* Se reține.

E. NICULESCU — *București:* Prea puține definiții în temă.

GH. LUCULESCU — *Galați:* „At" dovedește măiestrie de compunător. Îl reținem. Mai trimiteți.

ION IVAN — *Giurgiu:* Preferăm jocuri de actualitate.

M. PETRESCU — *București:* După cum ați observat urmărind rubrica noastră de rebus, nu publicăm asemenea genuri de jocuri.

FRED GHENĂDESCU

— Bine, tovarășe Popescu, mi-ai spus că aici e baie!!!..

N. CLAUDIU

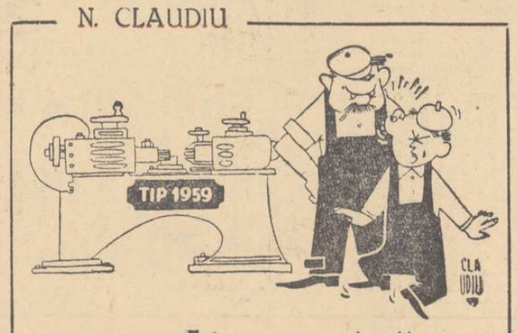

Nou ...și vechi

MATTY ASLAN

— Nu, tovarășe, pentru a treia oară nu! Aici nu e comoara d-tale cu părul ca spicul de grîu!...

T. PALL

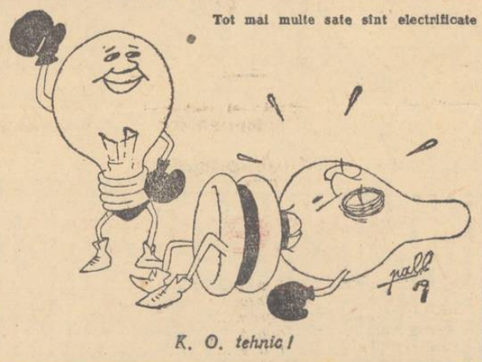

K. O. tehnic!

E. ARNO

Mașina era nouă... dar „defectul" lui, vechi...

Gîrleni — un sătuc.

ÎN 1910, cînd se lăsa seara, intrau în funcție, chibritul și opaițul. Parcă aud...

— Ioane! Ioane! Unde ești?

— Am intrat în groapă.

ÎN 1920, în vacanță la Gîrleni, parcă-i aud...

— Avem lampă cu gaz...

— Păi de ce n-o aprindeți?

— N-avem gaz.

ÎN 1930. Iar la Gîrleni. Parcă-i aud...

— Azi avem gaz, dar nu mai avem lampă.

ÎN 1940... În trecere pe la Gîrleni. Parcă-i aud...

— N-avem nici gaz, n-avem nici lampă. Beznă peste tot.

Și ÎN 1950.. În excursie la Gîrleni... Parcă-i aud...

— Sucește butonul, s-a întunecat afară.

Și ÎN 1960: — Ia vezi, ce program a pregătit la radio pentru noaptea de Anul Nou.

Și desigur ÎN 1965... — tot la Gîrleni... Parcă o să-i aud...

— Ia stinge un neon, că mă dor ochii...

(Cortina)

N. STROE

Vechi și nou

NELL COBAR

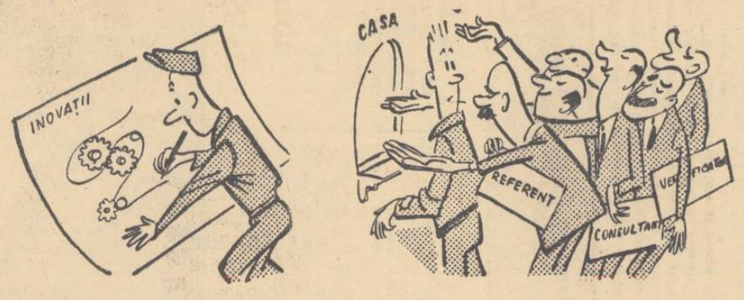

Aici se naște „nou!" *...Și aici apare „vechiul"*

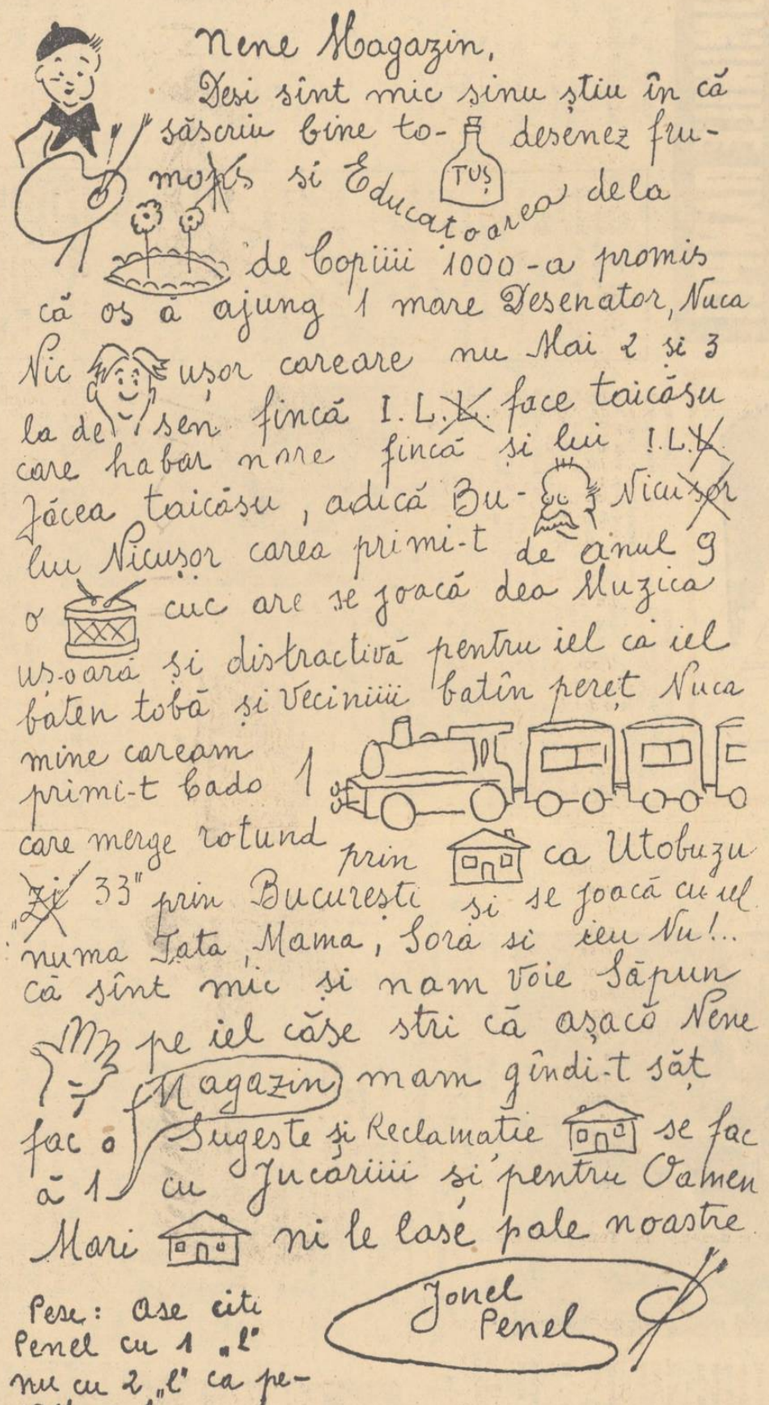

Nene Magazin,
Deși sînt mic sînu știu în că
săscriu bine to- desenez fru-
mos și Educatoarea dela
de Copiiii 1000-a promis
că os a ajung 1 mare Desenator, Nuca
Nic ușor careare nu Mai 2 și 3
la de sen fincă I.L. face taicăsu
care habar nsre fincă și lui I.L.
Jăcea taicăsu, adică Bu- Nicușor
lui Nicușor carea primi-t de ainul 9
o cuc are se joacă dea Muzica
us-oară și distractivă pentru iel că iel
baten tobă și Veciniiii batîn perete Nuca
mine caream
primi-t bado 1
care merge rotund prin ca Utobuzu
„33" prin București și se joacă cu el
numa Tata, Mama, Soră și ieu Nu!..
că sînt mic și nam voie Săpun
pe iel căse știi că așaca Nene
Magazin mam gîndi-t săț
fac o Sugeste și Reclamație se fac
ă 1 cu Jucăriiii și pentru Oamen
Mari ni le lasé pale noastre

Jonel Penel

Pese: Ase citi Penel cu 1 „l" nu cu 2 „l" ca pe- Nell Cobar

pentru conformitate H. NICOLAIDE

GH. CHIRIAC

— Cum, ai găsit cererea?
— Te cred, eu sînt arheolog!

C. FLORIAN

— Precum vezi, adopt tot ce e nou.
— Se vede! Doar năravurile sînt vechi...

V. CRIVĂȚ

Vechi și nou

A. POCH

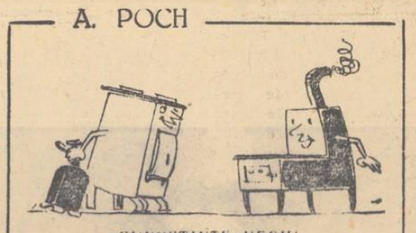

CUNOȘTINȚE VECHI

SOBA: — Vai, soro, cum te-ai modernizat!

V. TIMOC

Nou... ...Și vechi

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Rezultate din „Cupa Magazin"

GRUPA 46. Virgil Zaharescu *(Buc.)* — Nic. Georgescu *(Sinaia)* 2-0. *Pe primul loc în grupă, cu 11½ puncte, s-a clasat Virgil Zaharescu. Lupta pentru locurile următoare continuă.*

GRUPA 51. V. Huciu *(Hunedoara)* — V. Pugacev *(Galați)* 2-0, V. Huciu — Paul Popescu *(Buc.)* 1-0. Emil Buzoian *(Pitești).* — dr. Ivanov Vsevolod *(Buc.)* 2-0. Pe locul I—II s-au clasat V. Huciu și Paul Popescu cu cîte 11 puncte.

GRUPA 53. Aurel Georgescu *(București)* — Bacalu P. *(Baia Mare)* 2-0. *Pe primul loc în grupă s-au clasat Aurel Georgescu și Adrian Rădulescu (București) cu 11 din 12 puncte.*

GRUPA 59: Turcanu Constantin *(Cimpulung Muscel)* — Șt. Munteanu *(Vatra Dornei)* 2-0. C. Țurcanu — Sandu Grecu *(Buc.)* 2-0. *În grupă conduce Țurcanu Constantin cu 10 puncte din 10 posibile.*

Partide

Alb. I. Szabo
Negru V. Urseanu

Jucată în cadrul finalei campionatului R.P.R.

1. ed, e6 2. d4, d5 3. Cc3, Nb4 4. e5, b6 5. Dg4, Nf8 6. Nb5+, c6 7. Nd3, Dd7 8. Ne3, Nb7 9 Cfe2, Ca6 10. a3, Cc7 11. Cf4, 0—0—0 12. 0—0, f5 13 Dg3, Df7 14. b4, Ne7 15. Cfe2, h6 16. f4, Th7 17. Df2, g5 18. b5, g:f 19. b:c, N:c6 20. Cf4, h5 21. Ch3, Tg7 22. Tfb1, Dg6 23. Cf4, Dh7 24. a4, Ch6 25. h3, Cf7 26. a5, C:e5 27. a:b, C:d3!? 28. c:d3, a:b6 29. T:b6, Td6 30. Db2, Rd7 31. Ta7, Nd8 32. Cb5, N:b5 33. D:b5+, Re7 34. Dc5 și negrul cedează.

J. L. Ormond (Elveția)
A. Braunstein (R. P. Romînă)

Jucată prin corespondență în cadrul turneelor internaționale organizate de I.C.C.F.

1.	f4	Cf6	
2.	Cf3	b6	
3.	e3	Nb7	
4.	Ne2	e6	
5.	b3	Ne7	
6.	Nb2	0-0	
7.	0-0	c5	
8.	c4	d6	
9.	Cc3	Cbd7	
10.	Dc2	d5	
11.	Cg5	h6	
12.	Ch3	Ce4	
13.	Nf3	f5	
14.	d3	C:c3	
15.	N:c3	Nf6	
16.	d4	g6	
17.	Cf2	Dc7	
18.	Db2	d:c4	
19.	N:b7	D:b7	
20.	b:c4	Tac8	
21.	Tac1	Tff7	
22.	Db3	Rh7	
23.	Tfd1	Ng7	
24.	d5	e5	
25.	Cd3	Tce8	
26.	Tde1	Db8	
27.	Tcb1	Tfe7	
28.	g3	Dd6	
29.	a4	g5	
30.	Dc2	e4	
31.	Cdf2	g:f4	
32.	g:f4	N:c3	
33.	D:c3	Dg6	
34.	Rf1	Dh5	
35.	Dc2	Teg8	
36.	Te2	D:h2	
37.	Re1	Tg2	
38.	Cd1	Teg7	

alb cedează.

Dv. ce ați muta? (13)

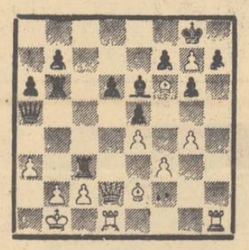

Poziție survenită într-o partidă Farre—Gudmundson la Olimpiada de la München. Albul a la mutare.

Poșta șahului

VIOREL CALUGARU, comuna Bălănești — grupa 54. Atîta vreme cît partenerul nu s-a recunoscut învins, partida nu se consideră încheiată și rezultatul nu poate fi omologat, chiar dacă avantajul unei părți e vizibil.

ING. ANTON AUREL — (Bocșa Romînă) — Concursul de șah prin corespondență a fost organizat de revista noastră anul trecut și este notat cu „Cupa Magazin". Întrucît numărul înscrierilor a fost foarte mare — circa 500 de concurenți — concursul a fost organizat pe trei etape. În prima etapă toți concurenții au fost împărțiți în 70 de grupe. Etapa a II-a semifinală va reuni pe cîștigătorii grupelor, excepție făcînd cîteva grupe în care lupta a fost deosebit de intensă și din care se vor califica doi jucători. Etapa a III-a finală, va reuni pe cîștigătorii grupelor semifinale. Turneele cu deschideri obligatorii nu sînt considerate ca făcînd parte din „CUPA MAGAZIN" și nu a fost încă fixat un termen pentru terminarea lor. Sugestiile dv. privind publicarea partidelor au fost acceptate.

Noutăți șahiste

După turneul candidaților din Iugoslavia marele maestru sovietic Paul Keres a plecat în Olanda, unde la invitația oficialităților șahiste olandeze a dat o serie de simultane.

★

Un turneu internațional desfășurat nu de mult în Krakovia — R. P. Polonă — a fost cîștigat de V. Corcinoi (U.R.S.S.) cu 8½ puncte din 11 posibile. Pe locurile următoare s-au clasat M. Bertok (Iugoslavia) cu 7 puncte, I. Kostro (R. P. Polonă), J. Kosma și E Böok cu 6½ puncte.

Jocuri distractive

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 115

Un cerc și un carton...

Întrebări

LA CE DISTANȚĂ? În timpul necesar hidroavionului pentru a parcurge 10 mile, motonava străbate o milă. Deci cînd hidroavionul va acoperi distanța inițială de 180 mile, motonava se va fi îndepărtat cu alte 18 mile. Cînd hidroavionul va parcurge următoarele 10 mile, motonava străbate a 19-a milă și între ele vor rămîne 9 mile. La a douăzecea milă hidroavionul va ajunge din urmă motonava. În acea clipă distanța amîndorura de mai va fi de 200 de mile.

ÎMPĂRTIȚI! Părțile căutate sînt: 8, 12, 5 și 20.

Încercați!

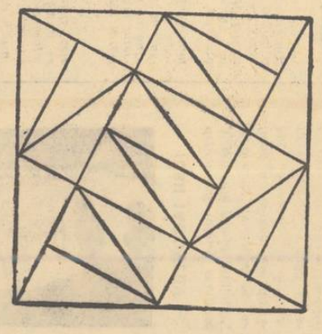

SPECTACOLUL magazin

„Mamouret"

70 de actori vor juca în

La Teatrul Municipal, sala Mic-et Millo, continuă repetițiile cu piesa „Mamouret", de Jean Sarment.

Piesa dramaturgului francez, a cărei acțiune se petrece într-un sat din Franța, este o crudă satiră a căsătoriilor bazate pe interese pur materiale.

Stadiul repetițiilor este foarte avansat, încît premiera va putea avea loc în sfîrșitul lunii ianuarie.

În rolul principal — așa cum am mai anunțat — va apare artista poporului Lucia Sturdza-Bulandra. De notat că spectacolul „Mamouret" cuprinde o numeroasă distribuție, având 70 de interpreți și fiind, după „Omul cu arma", al doilea spectacol cu cea mai mare distribuție din cele lucate pînă acum pe scena Municipalului.

Tot într-un stadiu avansat se găsesc și repetițiile cu spectacolul „Azilul de noapte" de Maxim Gorki. „Azilul de noapte" se va juca pe scena sălii „Filmon Sîrbu", concomitent cu „Mamouret". Așa că, în serie de reprezentări celor două premiere, aproape 90 la sută din colectivul actoricesc al Municipalului se va afla pe scenă.

Ce spectacole oferim satului?

Răspund anchetei noastre

Teatrul Municipal

În ultimele luni actorii Municipalului au apărut mai des pe scena satelor, urmărind realizarea unei legături cît mai strînse între teatru și publicul din mediul rural. Aceasta s-a concretizat, în ultima vreme, printr-o serie de spectacole cu montări din repertoriul curent, pe care l-am susținut în fața țăranilor muncitori din regiunea București. Astfel, piesa „Vlaicu și feciorii lui" am prezentat-o la Titu, „Recolta de aur" la Brănești, Chiranoi, Olteni și Titu, iar „Tache, Ianke și Cadîr" la Alexandria, Videle, Titu și Oltenița. O impresie de neuitat ne-a lăsat-o ziua acestea primirea entuziastă pe care ne-au făcut-o colectiviștii și întovărășiții cu ocazia prezentării piesei „Vlaicu și feciorii lui" pe scena casei raionale de cultură din Oltenița. Am înțeles să răspund cu entuziasm la realizarea acestui spectacol alături de colegii mei Marieta Rareș, Mimi Enăceanu, Chirița Mișail, Benedict Dabija, Petre Gheorghiu, Octavian Colescu, Lucia Mara Dabija, Vasilica Tastaman și Mircea Basta. Scopul acestor reprezentații este de a face în primul rînd cunoscute publicului sătesc lucrările noastre originale.

Ștefan CIUBOTĂRAȘU
artist emerit

Teatrul de Operetă

Ce spectacole oferim satului? La această întrebare voi răspunde printr-o... adresă! La Teatrul nostru a sosit zilele acestea o scrisoare adresată de muncitorii Șantierului Naval Oltenița. Spiculesc din ea: „Cunoscînd, prin intermediul televiziunii și al radio-ului, spectacolele dv. vă rugăm să ne vizitați cît mai curînd cu una dintre montările teatrului. Dorim să cunoaștem mai bine operetă".

Iată dorința legitimă a publicului din orașele și satele regiunii! Pentru a le-o satisface, colectivul nostru a pregătit un recital care cuprinde arii din operete, muzică populară și ușoară românească, precum și spectacolul „Medalion Kalman", a cărui montare este adaptată și cerințelor scenelor mai mici. În următoarele două săptămîni urmează să dăm un spectacol cu „Medalion Kalman" la clubul Șantierului Naval Oltenița, precum și două spectacole-concert.

Lucian IONESCU
regizor al Teatrului de Operetă

Teatrul de Estradă regional

Cum teatrul nostru se adresează în primul rînd spectatorilor de la sate, întrebarea „ce mi s-ar potrivi ar suna mai degrabă așa: „Cum reușiți să cuprindeți cît mai multe comune, pentru a face cunoscut genul atît de popular al estradei?". În acest scop, teatrul nostru și-a întocmit turnul cu două spectacole, pe care le susține concomitent în aceeași zi. În localități diferite. Este vorba de concertul feeric „Poveștea vorbei" și concertul-spectacol „Cînd pleci la drum cu dragostea". Din deplasările făcute în numeroase raioane ale regiunii București, ca Alexandria, Călărași, Slobozia, Oltenița, Turnu-Măgurele și altele, am reușit să totalizăm, din august și pînă acum, un număr de circa 150 spectacole, la care au asistat aproape 60.000 țărani muncitori. Numeroase spectacole le-am susținut direct în fața colectivilor, a muncitorilor din unitățile agricole socialiste.

Gh. TEODORESCU
director al Teatrului de Estradă regional

Concursul tinerilor actori

La o repetiție cu „Cei din urmă"

În Capitală continuă să se desfășoare Cel de-al treilea concurs al tinerilor artiști din teatrele dramatice. În timp ce unele colective din ea: „Cunoscînd, prin intermediul televiziunii și al radio-ului, spectacolele dv. vă rugăm să ne vizitați cît mai curînd cu una dintre montările teatrului. Dorim să cunoaștem mai bine operetă". Iată dorința legitimă a publicului din orașele și satele regiunii! Pentru a le-o satisface, colectivul nostru a pregătit un recital care cuprinde arii din operete, muzică populară și ușoară românească, precum și spectacolul „Medalion Kalman", a cărui montare este adaptată și cerințelor scenelor mai mici. În următoarele două săptămîni urmează să dăm un spectacol cu „Medalion Kalman" la clubul Șantierului Naval Oltenița, precum și două spectacole-concert.

Lucian IONESCU
regizor al Teatrului de Operetă

Teatrul de Estradă regional

Cum teatrul nostru se adresează în primul rînd spectatorilor de la sate, întrebarea „ce mi s-ar potrivi ar suna mai degrabă așa: „Cum reușiți să cuprindeți cît mai multe comune, pentru a face cunoscut genul atît de popular al estradei?". În acest scop, teatrul nostru și-a întocmit turnul cu două spectacole, pe care le susține concomitent în aceeași zi. În localități diferite. Este vorba de concertul feeric „Poveștea vorbei" și concertul-spectacol „Cînd pleci la drum cu dragostea". Din deplasările făcute în numeroase raioane ale regiunii București, ca Alexandria, Călărași, Slobozia, Oltenița, Turnu-Măgurele și altele, am reușit să totalizăm, din august și pînă acum, un număr de circa 150 spectacole, la care au asistat aproape 60.000 țărani muncitori. Numeroase spectacole le-am susținut direct în fața colectivilor, a muncitorilor din unitățile agricole socialiste.

Gh. TEODORESCU
director al Teatrului de Estradă regional

ELZBIETA ZAKRZEWSKA, primă solistă a Teatrului de Operetă din Varșovia, va sosi curînd în București. Ea va apare pe scena Operetei noastre în cîteva spectacole cu „Văduva veselă", în care va susține rolul titular.

O nouă creație a cunoscutului regizor Ismail Rodriguez este filmul în culori „Pămîntul oamenilor". Inspirat de lupta pentru pămînt a țăranilor mexicani, la înșelătoarea acestui vechi, de răscoală lor împotriva latifundiarilor. ÎN CLIȘEU: cadru din filmul „Pămîntul oamenilor" care va rula și pe ecranele noastre.

Ce place...

...că directia Teatrului de Operetă a luat inițiativa organizării unor spectacole speciale, la care oameni ai muncii din întreprinderi și uzine sînt invitați să participe în colectiv. Asemenea reprezentații vor avea loc zilele acestea în sala teatrului pentru salariații Fabricii de mase plastice, al Băncii de Stat, precum și pentru tinerii muncitori din raionul Lenin.

Nu ne place...

...cum comicul Boni folosește uneori, în noul spectacol al Circului de Stat, un limbaj vulgar și un umor ieftin, ceea ce distonează flagrant cu nota generală a spectacolului.

...aspectul nelămurit în care se prezintă sala cinematografului „Pușkin" din Iași și practica de a se permite intrarea în sală în timpul spectacolului.

...că în orașul Cluj nu există o agenție centrală de vînzare a biletelor de spectacole. Agențiile existente au un aspect și un spațiu necorespunzător.

...că le cinematograful „Republica" din Capitală ecranul lat este așezat mult prea jos, astfel încît la parter spectatorii din primele rînduri citesc titlurile... în contul latregii săli.

...că emisiunile realizate pe teme interne la televiziune de către caricaturiștii noștri satirizează lipsuri și greșeli ale unor oameni cu nume ciudat de asemănătoare. Cel mai răspîndit apelativ este anii. Acest exces de concretitudine vine probabil de acolo de unde emisiunea se numește „Caricaturiștii în mijlocul vieții"?

LUMINILE RAMPEI

● Cu prilejul centenarului nașterii lui A. P. Cehov, se va relua, în sala Comedia a Teatrului Național „I. L. Caragiale", piesa „Trei surori", în regia lui Mony Ghelerter, maestru emerit al artei.

● *În curînd Teatrul Evreiesc de Stat va prezenta premiera spectacolului muzical-satiric* „Revistă cu Ahasveros", *de Israel Bercovici, în regia lui Mauriciu Sekler, artist emerit. Muzica spectacolului este semnată de H. Schwartzman, artist emerit, iar decorurile și costumele de Adina Reich și Dan Nemțeanu.*

● După succesul obținut pe altitea scena din țară, comedia „PARTEA LEULUI" de C. Teodoru se va reprezenta și în limba maghiară, la Teatrul Secuiesc de Stat din Tg. Mureș, în regia lui Mircea Avram.

● „NAPASTA" de Caragiale este viitoarea premieră a Teatrului de Stat din Bacău. În regia lui I. Russu, vor juca actorii L. Nicolescu-Brunea, artist emerit (Ion), I. Giurgiuveanu (Dragomir) și Lory Cambos (Anca).

● Tinerească farsă „Strada Cocoșc nr. 10" cîrmă de actorul Florin Vasilliu, obține un franc succes de ilaritate la reprezentațiile date de Teatrul Național din Craiova. De curînd, comedia s-a inclus și în repertoriul Teatrului din Piatra Neamț.

● Un număr de șase teatre din țară au prezentat spectatorilor, în iarna aceasta piesa lui A. Arbuzov „CALE LUNGĂ" încheiată constructorilor metroului din Moscova. Printre ele citîm spectacolele de la Orașul Stalin (regia M. Pascali), Constanța (regia Val Mugur) și Reșița (regia E. Vancea).

● *Printre noile producții ale studiourilor DEFA (R.D.G.) figurează și filmul „Intrigă și iubire", după Schiller, care se turnează în prezent. Iată-i pe Carola Ebaling, în rolul Luisei Miller, și pe Otto Mellies, în rolul lui Ferdinand.*

● În anul 1960 se vor produce în U.R.S.S. 142 filme, dintre care 121 vor fi filme de lung metraj. Numărul cinematografelor va crește pînă la 100.000. Ele vor putea să primească pentru milîarde de spectatori pe an. Două treimi vor fi trafale în noi deosebit în noile filme: lupta pentru pace și dezarmare și cucerirea cosmosului.

— Ești prea sensibilă! Lupta din scena finală ți-a zdrobit inima...
— Da de unde! Lupta de la garderobă mi-a stricat picioarele...

Desen de V. TIMOC

IN STUDIOURI-PE ECRANE

● Studioul „Al. Sahia" va edita în anul 1960 două noi jurnale cinematografice periodice: „Aria" și „R.P.R.-azi".

● Pentru prima oară anul acesta, la cea de a 5-a ediție a Festivalului filmelor de scurt metraj care a avut loc la începutul lunii decembrie la Tours, a fost folosit un sistem de proiecție al tecticelor sub imagine. Se consideră că sistemul deschide mari posibilități cineaștilor debutanți.

● Lelia Abașidze, apreciata protagonistă a filmelor „Libelula" și „Ghimpele", turnează în prezent la studioul „Gruzia-Film" împreună cu G. Abașidze și alții în noua producție inspirată de viața tineretului sovietic: „În drum cu dragostea".

● Serghei Bondarciuk, Irina Skobțeva și V. Merkuriev sînt protagoniștii noului film „Serioja", realizat după povestirea cu același titlu de Vera Panova.

● *Liudmila Marcenko și Ivan Rochefort sînt protagoniștii coproducției sovieto-franceze în curs de turnare la studioul „M. Gorki" din Moscova. Filmul zugrăvește peripețiile unor ziariști francezi la Moscova și se intitulează „Ce e nou în Est".*

● Regizorul V. Gherasimov lucrează în prezent filmul „*Ultzez despre Kolotov*", dedicat vieții și creației genialului poet rus al veacului trecut.

CE SE REPETĂ

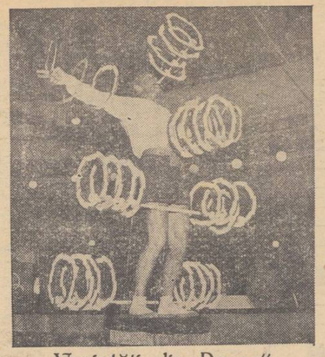

„Varietăți din Praga"...

...se intitulează spectacolul ce va fi prezentat de artiștii cehoslovaci care ne vizitează țara. Programul de varietăți al turneului organizat de O.S.T.A., cuprinde numere de jonglerie excentrică, acrobatică la scară liberă, echilibristică, dansuri acrobatice, antipozi și altele. Două numere de atracție le vor constitui „Păpușa acrobată" și „Comicii echilibriști". Orchestra va fi dirijată de Miroslav Domhăr, iar momentele vesele vor fi susținute de Mircea Crișan. Primele spectacole vor avea loc, începînd de mîine, la Orașul Stalin, Tîrgul Secuiesc etc. Spectatorii bucureșteni vor putea urmări programul între 1 și 4 ianuarie, în sala Floreasca.

Noi discuri de muzică ușoară „Electrecord" care vor apare în luna ianuarie 1960

Luna ianuarie rezervă iubitorilor de muzică ușoară multe noutăți și în domeniul discului. Pînă cînd noile lucrări vor fi supuse aprecierii auditorilor, ne permitem să anticipăm, anunțînd cîteva din piesele de muzică ușoară care vor fi imprimate pe disc. Astfel, un disc va reuni o nouă lucrare a talentatului compozitor Radu Șerban — „Ciudatul trubadur" și cîntecul „Pe străduța unde m-am mutat" al compozitorului bulgar Tancov, în interpretarea lui Valentin Teodorian. Ambele melodii — executate de o formație condusă de Sergiu Malagamba — sînt prezentate la concertele de ora 5 ale Casei de discuri „Electrecord". Bine cunoscuta melodie „Caravana" de Duke Ellington, înfățișată într-un nou aranjament și cîntecul „Ghiulnara" de Aivazian, vor constitui obiectul unui alt disc. De asemenea vor fi imprimate lucrările „Îți mulțumesc" — orchestrația unei piese mai vechi a lui Ion Vasilescu și „Recunoștință" avînd ca solist pe acordeonistul Horia Ropcea. Cîntecul lui Gilbert Becaud — „Mais qu'est ce que c'est", în interpretarea orchestrei de muzică ușoară Wichary (R.P. Polonă), va fi dublat pe cealaltă față a discului de „Privighetoarea" — melodie cunoscută din filmul „Serenada mexicană" — în execuția orchestrei de coarde dirijată de Sergiu Malagamba și avînd ca solist pe Florin Dorian. Cu orchestra Wichary a mai fost imprimat și „Check to check" — voce Elisabeth Charles, care va fi prezentat pe același disc cu „Toba cea nouă" de Ramon Tavernier — dirijor Theodor Cosma.

În fine, un disc destinat deopotrivă copiilor și adulților, va cuprinde „Un mic refren" de G. Florian și „Ursulejii lacomi" de Ion Stavăr — prezentînd pe apreciata artistă Silvia Chicoș și în calitate de interpretă de muzică ușoară.

În încheiere ultime noutăți pentru discofili: recent a apărut un disc micro, cuprinzînd melodii din toate colțurile lumii. Acest disc însumează cîntecele „Un minut", „Buona sera signorina", „Cîntec pentru prietenii din București", „Loveless Love", „Alfabetul dragostei", „Cîntec studențesc", etc. Execuția acestor piese muzicale aparține orchestrelor „Electrecord"-București, „Kaufmann"-Berlin și „Wichary"-Varșovia.

P. B.

4 DIOMKIN

Numărul de înaltă acrobație plastică, prezentat cu multi succes la noul spectacol al Circului de Stat „Moscova-București" de către cele 4 Diomkin stîrnește un deosebit interes în rîndurile spectatorilor bucureșteni. Curioziatea reporterului a reținut tinerețea interprete calea pentru cîteva clipe înainte de a-și face apariția la arenă.

— Surori?

— Nu...

— Atunci, cum ați ajuns la această formație?

— Ne-am pregătit încă la școala de circ din Moscova, ale cărei absolvente sîntem. Numărul de acrobație plastică l-am pregătit de-atunci. Dar, la început am fost doar trei: Diomkina, Serioghina și Kolesova. Pe urmă a venit și Ivanova...

— Sînteți, am auzit laureate...

— Da... Sîntem laureate ale unor festivaluri internaționale și anume al Festivalului internațional al circurilor de la Varșovia și al Festivalului Mondial al Tineretului de la Moscova.

— Dorințe de viitor apropiat?

— Să ne lăsăli să apărem în... arenă. În momentul!

M. G.

DO-RE-MI

● La Teatrul de Operă și Balet au loc ultimele repetiții cu „Paiațe" de Leoncavallo. Premiera va avea loc în luna ianuarie. Această operă va fi prezentată împreună cu „Cavalleria rusticană", formînd tradiționalul spectacol.

● Teatrul de Operetă va începe în ianuarie o nouă serie de turnee prin țară. Primul va fi în orașul Ploești cu spectacolul „Casa cu trei fete" de Schubert. Un alt colectiv al teatrului va prezenta la Botoșani mai multe spectacole cu opera comică „Don Pasquale", de Donizzetti.

O nouă piesă a lui Vîșnevski...

...a văzut lumina rampei în seara de joi 24 decembrie 1959, la Teatrul „Nottara" din București.

E vorba de „Brigada I-a de cavalerie", cronica a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, ce debutează cu anii care au premers evenimentului de însemnătate istorică mondială și se încheie cu zugrăvirea primilor ani ce i-au urmat.

Publicul bucureștean urmărește piesa în traducerea Xeniei Stroe și o vede în interpretarea regizorului Radu Penciulescu (proaspăt sosit în Capitală și care ne oferă cu acest prilej prima mărturie a cunoștinței sale). Premiera ei în Uniunea Sovietică, și anume la Moscova, a avut loc la Teatrul Armatei, în 1930.

Ea precede, așadar, cealaltă creație a lui Vsevolod Vîșnevski, aceea care l-a adus autorului ei marea și prețuita popularitate: „Tragedia optimistă".

În plus, „Brigada I-a de cavalerie", este scrisă într-o formulă cu totul nouă (mai ales pentru vremea în care a fost creată). Ea cere prezența unui povestitor care în cazul de față prezintă spectatorului o serie de „tablouri vivante", imagini cutremurătoare și măreațe din timpul Marii Revoluții. Asemenea formulă îngăduie — așa cum foarte bine s-a făcut la „Nottara" — folosirea unui decor ingenios (autor Tony Ghenghiuș, care constă în obișnuitul și practicabilul care autorul decorului îl conjugă, cînd e cazul, cu cîteva elemente de decor sau mai degrabă, de recuzită, obținînd astfel rezultate deosebit de inspirate. Tot astfel, un asemenea spectacol cere o cît mai adecvată ilustrație muzicală, ceea ce, credem, lui Timuș Alexandrescu i-a reușit din plin. După cum foarte izbutite sînt și luminile, făurite de Titi Constantinescu.

Cît privește interpreții, nu putem aminti din pacate decît foarte puțini și anume: Boris Ciornei, Constantin Codrescu, Iulian Necșulescu, Titus Lapteș, Iurie Darie, Ion Anghel. Și aceasta pentru că distribuția cuprinde peste 80 de nume.

Iată așadar că meritul de a fi inscris în repertoriul său una din cele mai izbutite piese închinate Revoluției, se adaugă încă unul: acela de a oferi astfel tinerilor actori ai teatrului prilejul de a participa, în număr covîrșitor la concursul pe țară.

Două însemnate merite ale direcției Teatrului „Nottara" pentru care avem cuvinte de laudă.

Silvia KERIM

„Balada soldatului"

G. Ciuhrai, regizorul neutatului film „Al 41-lea", a pus în scenă (fiind și coautorul scenariului) filmul „Balada soldatului", o nouă producție cinematografică sovietică.

În chișeu: *Scenă din film.*

5 MINUTE CU...

LIVIU CIULEI

despre „Valurile Dunării"

Turnarea filmului „Valurile Dunării" s-a terminat. Drept care, prima întrebare pusa regizorului Liviu Ciulei a fost:

— „Cînd vom vedea filmul pe ecrane?

— Probabil la începutul lunii februarie — a fost răspunsul primit.

— Se spune despre el că este unul din cele mai bune filme românești. Care este părerea dv.?

— Greu de răspuns pentru mine... În orice caz, spectatorii noștri, animați de un minunat patriotism, așteaptă de la noi, numai lucruri bune. Ne-am străduit să nu-i dezamăgim, dar... trebuie să-i lăsăm pe ei să aprecieze.

— Cum a decurs turnarea?

— Realizarea filmului ne-a pus probleme grele, atît de concepție, cît și de lucru. Actiunea este dusă pe fluviu în momentul cînd Dănărea — în timpul războiului — era minată. Filmul este plin de momente de tensiune, care cred ca vor captiva pe spectatori.

Scenariul scris de Franciscu Munteanu și Titus Popovici este inspirat din momentele trăite de primul autor. O mare contribuție a adus-o operatorul — Gore Ionescu — același care a lucrat la „Erupția". Destul de dificilă a fost munca inginerului de sunet Oscar Coman, care a avut de cules efectele sonore ce umpleau liniștea unui pod, întreaga dramă ți-a gasit o sugestivă ambianță prin muzica compozitorului Teodor Grigoriu, care, după părerea mea a compus cea mai bună partitura la un film românesc.

A. M.

Artiștii Operei peste hotare

Zilele acestea a plecat într-un turneu în Uniunea Sovietică baritonul Octav Enigărescu, care va susține o serie de reprezentații la Baku, Stalinabad, Alma-Ata și Tbilisi. Cunoscutul cîntăreț va apare în „Bărbierul din Sevilla", „Traviata" și „Trubadurul".

În iurul datei de 1 ianuarie urmează să-și încheie turneul prin U.R.S.S. Valentin Teodorian și Magda Ianculescu. Aparițiile lor în „Traviata", „Bărbierul din Sevilla" și „Rigoletto" s-au bucurat de o însuflețită primire la Leningrad, Odesa și în alte orașe sovietice. De asemenea, Gabriela Zobian urmează să-și termine turneul întreprins în Uniunea Sovietică, unde a repurtat un frumos succes în „Othello", „Aida" și „Dama de pică".

Cum au debutat

În cariera oricărui actor, debutul, primele vorbe rostite pe scenă, prima înțelinire cu mulțimea de ochi care te urmărește de dincolo de luminile rampei, rămîne o clipă de neuitat. Mai ales dacă, așa cum adesea se întîmplă, acest debut are loc în anumite împrejurări... comico-dramatice. În istoria anecdotică a teatrului au rămas numeroase astfel de debuturi, soldate, din cauza emoției, fie cu vreo bîlbîială de pomină, fie cu fuga din scenă, fie cu...

...O ROSTOGOLIRE PE TREPTE,

cum i s-a întîmplat, în seara debutului, apreciatului comedian Vasilia-Birlic, pe atunci debutant studentul Grigori Vasiliu de la un teatru din provincie. Avea de jucat un rol-surpriză într-o comedie germană, „Mușca leoa l'repte", rol pe care, emoționat, s-a împiedicat și a venit de-a dura pînă pe în scenă. Unde însă, revenindu-și, a început să-și adune tacticos pălăria și bastonul, să-și scuture de praf costumul și să salute pe partener cu o totală seninătate, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Hohotele de rîs ale sălii i-au trezit și... pe cei din buf pe un augur simpatizantul nostru artist al poporului.

UN DEBUT ÎN UNIFORMA OSTAȘEASCĂ

a avut Stelan Brabovieva, venerabilul decan al Naționalului clujan. Era locotenent într-un regiment de infanterie — astă acum 55 de ani — și în cadrul unui spectacol dat pentru soldați, a jucat rolul lui Filippo din piesa în versuri „Lăutarul din Cremona" de Coppe. Și cum echipa de amatori le lipseau costumele necesare, tînărul debutant și-a improvizat o bluză, pe care a îmbrăcat-o peste uniformă. Ceea ce nu l-a împiedicat să îmbrace, de atunci, zeci de costume ale personajelor create pe diferitele scene ale țării, într-o lungă și strălucită carieră...

TOT CA MILITAR

a debutat și George Vraca, de data aceasta chiar pe front, în timpul primului război mondial. În satul Stănileștii de pe Prut, jucînd într-o piesă de Zaharia Birsan, „Se face ziuă", în cadrul unui spectacol festiv pentru soldați, tar printre spectatorii care l-au aplaudat pentru de debutant, se afla și camaradul lui de batalion Sică Alexandrescu. Astăzi, amîndoi sînt artiști ai poporului, maeștri ai scenei românești.

CU O BARBA PÎNA LA BRIU

a debutat la Teatrul Național din București actualul artist al poporului Ion Manolescu. Proaspăt ieșit de pe băncile conservatorului, angajat al primei scene a țării, tînărului actor i-se repartizează pentru „debut" un rol de pianist în piesa „Sherlock Holmes". Cum nu avea de spus decît o frază scurtă: „Voi da aci două concerte" și cum regizorul socotea că personajul trebuie să aibă o deosebită prestanță, Ion Manolescu își pune o impozantă barbă și se îmbracă în frac, pentru ca să-și poată rosti celebrul enunț cuminte, cu prestanța cuvenită.

AU FOST ȘI DEBUTURI

cu roluri mai însemnate, în compania unor actori de vază, așa cum a fost debutul marei noastre interprete Lucia Sturdza-Bulandra, în piesa „Primul bal" de Pailleron, în care unicele două roluri erau susținute de Aristizza Romanescu, pe atunci la apogeul carierei, și de tînăra și stîngăcea — după cum singură recunoaște azi — debutantă...

Debuturile sînt de neuitat, fie că ele se soldează printr-o „catastrofă" hazlie, fie printr-un succes de care apoi actorul își amintește cu emoție. Tinerii de ieri își povestesc debuturile celor de azi, generația nouă va păstra aminirea debuturilor pentru a o transmite celor de mîine, iar istoria anecdotică a teatrului le va îmbogăți cu noi și noi întîmplări.

N. RADOMIR

IN CÎTEVA RÎNDURI

M. BREDICEANU

pregătește pentru luna ianuarie 1960 un concert simfonic cu orchestra Teatrului de Operă și Balet. De asemenea, va prezenta cu Filarmonica „George Enescu" o primă audiție: „Simfonia primăverii" de Benjamin Britten.

DEM RĂDULESCU

tînărul actor al Teatrului Național „I. L. Caragiale", deține un rol principal în piesa „Cei din urmă" de M. Gorki, cu care prima noastră scenă se prezintă în cadrul concursului tinerilor actori.

IRINEL LICIU

prima balerină a Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. pregătește rolul complex al Julietei, din baletul „Romeo și Julieta" de Serghei Prokofiev.

MONI GHELERTER

va regiza spectacolul „Macbeth", de William Shakespeare, pe care Teatrul Național „I. L. Caragiale" îl va prezenta în a doua parte a actualei stagiuni.

IURII IACOVLEV

deținătorul rolului principal Mîșkin din filmul „Idiotul", face parte, împreună cu Tatiana Koniuhova, din distribuția filmului „În întîmpinarea zorilor", după povestirea istorico-revoluționară cu același titlu de V. Kojevnikov.